

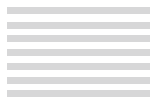
КАПИ

ИЗ ЧЕСМЕ КОЈА

ЦУРИ

ЏОРЏ БЕРБЕР

КАПИ

ИЗ ЧЕСМЕ КОЈА
ЦУРИ

ЏОРЏ ВЕРВЕР

Originally published in English under the title
Drops from a Leaking Tap by George Verwer
© 2008 by George Verwer
© 2016 for the Serbian edition by OM EAST
Translated by permission. All rights reserved.
ISBN: 978-81-7362-844-3
Originally published by Authentic Books

Уколико није другачије назначено, библијски цитати узети су из Библије – Свето писмо Старога и Новог завета; Превео стари завет: Ђура Даничић; Превео Нови завет: Вук Стеф. Караџић; издање Библијског друштва, Београд; UBS – EPF 1990 – 5 – 043; ревидирано издање; PDF press; sion.net
Тамо где је коришћен Нови завет/Савремени српски превод у издању Алфе и омеге, Београд, 1977. год. Copyright © 1997 World Bible Translation Center, Inc., P.O. Box 820648, Forth Worth, Texas 76182-0648, USA, превод: WBTC; ISBN 86-81809-20-2, стоји скраћеница ССП.
Превод: Александра Стриковић
Лектура: Свјетлана Брезо

ПРЕДГОВОР

Ова предивна збирка порука дело је Џорџа Вервера (*George Verwer*), а ја сам одушевљен што је издавачка кућа *Authentic Media* објављује, јер садржи поглавља која верно приказују и старе и нове истакнуте делове Џорџове службе.

Развој Џорџа Вервера као мисионара и Божијег човека за мене је било велико охрабрење. Он никад није престајао да учи и то је постало узор свима нама који смо били под утицајем његовог вођства. Садржај ове књиге открива оно што је Џорџ научио током више од 50 година службе.

Иако има седамдесет година, он наставља као и до сада да преноси поруку коју му је Бог дао за цркву широм света. Мада многи међу нама у Индији сада имају прилику да чују Џорџа уживо, ова књига далеко већем броју људи преноси револуционарну поруку коју је Бог дао овом човеку.

Они међу вама које занима историја ОМ-а наћи ће исечке о томе на више места у овој збирци. Уживајте у причи. Књига која у целости говори о историји ОМ-а управо је објављена на западу а сада је доступна и у Индији, преко издавачке куће *Authentic Media*.

Верујем да ће ова књига и теби бити благослов.

Др Џозеф Десуза (*Joseph D'souza*),
Директор ОМ-а *India Group of Ministries*

УВОД

Док ово пишем, приближавам се седамдесетој години живота. Рођен сам 3. јула, истог дана и исте године као и Алфу Франк који је дуги низ година водио посао у Индији. Он и његова жена Аду остали су наши највернији сарадници и пријатељи. Ова књига, на којој смо радили више година написана је посебно за Индију. Због моје глупости (у коју није био укључен грех) и неспремности да платим мито бомбајској царини, моје име је завршило на листи непожељних особа и то ме је све ове године спречавало да посетим моју вољену Индију. У међувремену је стотине хиљада примерака мојих књига (*Literature Evangelism*, *There's Dynamite in Literature*, *Revolution of Love*, *Hunger for Reality*, *No Turning Back* и *Out of the Comfort Zone*) изашло из штампе на многим језицима широм земље. Писма, а сада и електронска пошта, пристижу из целе Индије. Трудим се да одговорим свима и да се за сваког помолим.

Немој да очекујеш да прича у овој књизи тече као у другима. Ово је више, углавном мој, зборник чланака и порука, као и уводних речи неких других људи којима заиста желим да се захвалим. Заправо сам написао више за ову књигу него за било коју другу, осим за *Literature Evangelism*. Све моје друге књиге углавном су преузете са касета, а затим смо их мој уредник и ја обрадили. Можда ће бити најбоље да погледаш садржај и прочиташ поглавље које ти привуче пажњу. Ако га означиш након што га прочиташ... и ако прочиташ, рецимо, једно поглавље дневно или само једно недељно или месечно, једног дана ћеш завршити целу књигу, али није проблем ни

ако то не урадиш. Поглавља о болу или о “Седам светских пошаста” за мене су вредна свег напора који смо уложили у рад на овој књизи. Можеш и да копираш све што пожелиш и да уз дозволу *Authentic Media* то пренесеш даље.

Током ових четрдесет година, моја друга књига, “Глад за стварношћу” (*Hunger for Reality*), донела ми је више од 25.000 писама – већину сам их прочитао и одговорио на њих. Писма још увек пристижу и оно што сам рекао у својим књигама вреди и данас. Све ове 53 године у Христу покушавао сам да живим сат по сат, о чему сам говорио и у овој књизи. Надам се и молим се да она буде благослов и теби и твојим пријатељима. Споменуо сам и друге књиге и надам се да ћеш многе од њих потражити и прочитати, као и да ћеш посетити мој сајт: www.georgeverwer.com

Хвала
У Његовој милости и загрљају,
Џорџ Вервер

OPERATION MOBILISATION – ПОЧЕТАК

Организација *Operation Mobilisation* (у даљем тексту ОМ – прим. прев.) има корене у молитвама једне обичне америчке домаћице. Негде 1950-их Доротеа Клап (*Dorothea Clapp*) је почела предано да се моли за ученике у локалној средњој школи. Тражила је од Бога да дотакне свет преко живота тих младих људи и Бог је услишио њену молитву!

Госпођа Клап се посебно молила за ученика Џорџа Вервера, да буде спасен и послат у свет као мисионар. Послала му је преко поште Јеванђеље по Јовану и он је касније предао свој живот Господу на једном скупу на ком је проповедао Били Грејем (*Billy Graham*). Тај младић, Џорџ Вервер, је постао оснивач и (сад већ бивши) директор ОМ-а.

Док је похађао Меривил колеџ (*Maryville College*), Џорџ се редовно састајао с двојицом пријатеља на молитви и Бог им је ставио у срце да помогну у духовним потребама у Мексику. 1957. г., тројица пријатеља су продала део своје имовине како би сакупили новац да преко лета оду у Мексико и тамо деле Јеванђеља и другу хришћанску литературу. Следеће године је Џорџ прешао на библијски институт Муди (*Moody Bible Institute*), а његова два пријатеља на Витон (*Wheaton College*). Идуће лето су поново отишли у Мексико, као и оно након тога.

Џорџ је дипломирао 1960. г. и онда је са своја два пријатеља отишао у Европу. Почели су да раде у Шпанији, сведочили су Јеванђеље и делили литературу, али се чинило да је задатак досезања целе Европе превелик.

Џорџ и његов мали тим су схватили да је Божија намера да мобилише своју цркву да досегне народе широм света. Почели су да преносе људима своје виђење, на шта се одазвало стотине хришћана и рођен је ОМ.

До 1963. г. 2.000 хришћана се придружило летњим тимовима у Европи. У исто време прве године, тимови су отишли на Индијски потконтинент и у исламске земље. Посветили су се задатку да досегну оне који никад нису чули Јеванђеље.

Тај једноставан почетак је обликовао ОМ у организацију каква је и данас, кад преко 5.000 мисионара ради у 100 земаља и преноси Божију непромењиву истину, дословно милионима људи сваке године.

Имам велики терет на срцу и хтео бих да га поделим са што већим бројем људи.

Наиме, имам веома снажну жељу и потребу да помогнем људима који заиста много пате. Сви ми имамо свој бол, али има оних које боли више, који пате више.

Често се, кад желимо да помогнемо или служимо таквим људима, то чини немогуће, јер је њихов бол створио препреку преко које не могу да пређу, или подигао зид који не могу да пробију. Неке хришћане су жестоко повредили други хришћани тако да више не желе да иду у цркву ни на састанке с другим верницима. Све то им је превише болно.

Постоји много одличних књига и библијских стихова који могу да помогну таквим људима, али они можда не знају за њих или оклевају да их читају. Мени је много помогла књига “Живот вољених” (*Life of the Beloved*), Хенрија Нувена (*Henri J. M. Nouwen*), у којој говори о проналажењу храбрости да прихватимо своју скрханост и да непријатеља, од кога страхујемо, претворимо у пријатеља, штавише да то прихватимо као присно другарство.

Убрзо након што сам прочитао ту књигу, имао сам веома болно искуство с пријатељем који је жестоко критиковао мог другог блиског пријатеља. То је заиста могло да ме узнемири и да

упропасти време које смо провели заједно, али ја сам, уместо да се наљутим, то прихватио као нешто што је Бог допустио и као део свакодневног живота. Моје срце су преплавили велика радост и мир и био сам слободан. Знам да то не иде увек тако и да су други били повређени стотину пута више него ја, али ни те боли нису превелике за Бога.

Како бисмо могли ми којима су греси опроштени, ми који смо избављени од пакла, да не опростимо искрено и свим својим бићем онима који су сагрешили против нас? Ми знамо да сви чине грех и то научавамо и проповедамо. Зашто смо онда изненађени кад људи сагреше против нас?

Сви ми лако подбацимо. Сви сагрешимо. Зар не можемо да видимо да су наши сопствени греси често део повреде и бола с којима сада живимо? Ако се наш живот врти само око нас самих, лако нам је да окривимо друге и да не видимо наш удео у тој ситуацији.

У неким случајевима људи криве Бога и то постаје још сложеније. Књиге као што је “Разочарање у Бога” (*Disappointment with God*) од Филипа Јенција (*Philip Yancey*), као и друге, написане су да помогну људима да се изборе с таквом ситуацијом.

За све нас постоји велика нада. Бог нас је употребио и има диван план за наш живот на нашем ходочасничком путу, чији је циљ да постанемо сличнији Христу, и то је нешто ка чему треба стално да тежимо

Прихватимо стога бол и повреде и допустимо им да од нас направе боље људе на Његову славу.

НЕУСПЕХ, СТРАЖЊА ВРАТА УСПЕХА

Агент КГБ-а задужен за моје саслушавање рекао је да сам шпијун. “Ми имамо место за америчке шпијуне”, рекао је. “Зове се Сибир.”

Ствари нису ишле добро. Совјети су нам били запленили возило и саслушавали су мог сарадника Роџера (*Roger*) у другој соби. Било је само питање времена кад ће открити штампарску машину и Библије које смо тајно унели у само средиште комунистичког света.

Била је 1961. г. и Хладни рат је био у пуном замаху. Мој сан да однесем Јеванђеље у затворене земље – а да и не спомињем мој живот – могли су брзо да буду окончани. Шта да радим?

Свако ко ме зна не би био изненађен неприликама у којима сам се нашао. Људи су ме звали радикалним. Још од обраћења на састанку Били Грејема 1955. г. у Њујорку, ишао сам ако треба и главом кроз зид чим би ме се указала и најмања прилика да посведочим Јеванђеље. Убрзо након обраћења сам добио прилику да говорим пред свим ученицима у мојој школи и искористио сам је да сведочим о Исусу. Сведочио сам о својој вери и тако што сам ишао од врата до врата. Организовао сам скупове – на један је дошло 600 људи, од којих је 125 прихватило веру у Христа (укључујући и мог оца). 1957. г. сам организовао одлазак људи у дословно претрпаном аутобусу

на састанак Били Грејема, али ја лично нисам присуствовао скупу. Будући да су сва седишта била заузета, нисам хтео да одузmem место неком нехришћанину. И тако, док је Били Грејем проповедао на Медисон Сквер Гардену (*Madison Square Garden*), ја сам изашао напоље и проповедао на осталим улицама Њујорка. Касније сам с двојицом пријатеља отишао у Мексико да ширимо Радосну вест.

Једноставно је све имало смисла. Зашто не отићи на место на коме људи нису чули Јеванђеље?

У то је време Мексико био полузатворена земља. Протестанти су били прогоњени, а унос хришћанске литературе незаконит. Наш аутомобил је био натоварен књигама и појма нисмо имали како ћемо прећи границу. Али прешли смо је без проблема. Много смо се молили, натрпали смо литературу испод матраца, дошли на границу ноћу и они су нам само махнули да прођемо.

Радили смо међу људима који су живели на сметлиштима. Погодило ме је страховито сиромаштво које смо тамо видели. Док сам посматрао муве како гмижу по очима новорођенчади, моје срце је вапило Богу: “Шта могу да урадим да пробудим овај народ за Јеванђеље Исуса Хирста које мења живот?” Одлучили смо да одемо на радио. Али постојао је један проблем – у Мексику су хришћанске радио станице биле незаконите. Помислио сам да мора да постоји неки начин да се то правило заобиђе!

Вратио сам се у Америку, пребацио се са хуманистичких наука на Муди библијски институт, окупио петочлани тим и упутио се назад у Мексико. Пре него што смо отпутовали, молили смо се и Бог нам је дао план. Отворили смо књижару, отишли у локалну радио станицу и рекли: “Ми представљамо књижару и желимо да је рекламирамо. Продајемо Библије. Разлог што их људи не купују је то што не знају шта пише у њима. Хтели бисмо да читамо њихове делове у тим рекламама.” Упалило је. Читали смо и објаснили Свето писмо преко мексичког радија. Био је то почетак петнаестоминутног недељног програма.

Кад сам се вратио на институт, молио сам се, планирао, организовао и читао мисионарске књиге. Сањао сам да одем у земље као што су Ирак и Авганистан. Тамо једва да је било хришћана и била је то савршена прилика!

Нисам хтео да ме љубавна веза избаци из колосека, тако да сам наставио с оним што ја називам “друштвени пост” (чекање Божијег избора) – нема забављања! То је трајало две године. Онда сам једног дана упознао Дрену, колегиницу с Мудија. Мој друштвени пост се одмах завршио. Био сам заљубљен!

Хтео сам да будем сигуран да она дели моју радикалну преданост мисионарском раду широм света, тако да сам јој на првом састанку рекао: “Међу нама се вероватно ништа неће догодити, али ја ћу бити мисонар и ако се удаш за мене вероватно ће те на крају појести канибали на Новој Гвинеји.”

Она дефинитивно није била заљубљена у мене али ја сам био упоран. На крају смо се верили. Нисам хтео да трошим новац јер сам желео да и најмањи новчић оде на Јеванђеље. “Зашто да купујемо храну кад је Муди свеједно обезбеђује?”, размишљао сам. Једног дана док смо седели крај језера Мичиген (*Lake Michigan*) (ја сам често прескакао оброке, али сам сматрао да није у реду да то тражим од ње), замолио сам Господа да некако обезбеди храну за њу, тако да не морамо да трошимо новац. Људи који су седели иза нас имали су пикник, спаковали су се и отишли. Отишао сам до корпе за отпатке, извадио смеђу папирну кесу коју су бацили и открио унутра нераспакован сендвич. Дао сам га својој вереници. Добила је праву представу о томе за кога се удаје, укус из прве руке!

Венчали смо се у Милвокију (*Milwaukee*) 1960.¹ одмах након што сам дипломирао. У то време нисам нарочито веровао у свадбене церемоније, тако да смо се венчали након јутарњег

1 Завршио сам студиј за две године, тако што сам неке испите пребацио, а неке полагао дописним путем. Сећам се да сам седео на аутобуској станици, наводно на састанку с Дреном, а радио сам на дописним курсевима.

недељног богослужења како би пастор могао да проповеда Јеванђеље присутним нехришћанима. Током пријема, мој близак пријатељ Дејл Ротон (*Dale Rhoton*) је устао и рекао: “Главна што можете дати Џорџу и Дрени је молитва, јер све друго продају ради Јеванђеља.”²

Прескочили смо медени месец и упутили се у Мексико. Успут смо одлучили да уопште не трошимо новац. Прве ноћи сам однео нашу свадбену тарту на бензинску пумпу у Витону и понудио је у замену за бензин. Напунили су ми резервоар и допустили ми да задржим тарту. Идуће јутро ме је и други власник бензинске пумпе, такође хришћанин, пустио да задржим тарту. Следећи момак није био тако дарежљив, допала му се торта и узео ју је у замену за бензин. Али ми смо стигли у Мексико, а да нисмо потрошили ни цент.

У следећих шест месеци смо отварали књижаре и ширили Радосну вест. Затим смо отишли у другу затворену земљу, Шпанију, која је под Франком имала мало толеранције за Јеванђеље. Ту смо се настанили док сам ја учио руски и спремао се за одлазак у Совјетски Савез.

План за Совјетски Савез је био једноставан. Роџер Малстед (*Roger Malstead*) и ја смо тајно унели у земљу делове Светог писма и штампарску машину. Након тога смо планирали да пошаљемо поштом Јеванђеља на адресе које нађемо у телефонском именику. Све је ишло добро док ја нисам случајно просуо растопљени маслац на једно Јеванђеље и учинио га неупотребљивим.

“Баци то”, рекао је Роџер.

Али ја нисам хтео да то Јеванђеље пропадне. “Знам шта ћу”, помислио сам, “наћи ћу неко забачено место у унутрашњости

² Од тада сам увидео да поклањање свега ради Јеванђеља може да се претвори у изврнуто и легалистичко правило. Неки, на пример, сматрају да поседовање лепе куће није духовно, али ја сам открио да леп (мада не и екстравагантан) дом може бити добро сведочанство нашим биљњима о радости коју имамо у Исусу Христу.

где нико не може да нас види и бацићу га кроз прозор. Онда ће неко да га нађе и прочита!”

Била је то велика грешка. Неко нас је видео. Заустављени смо после неколико километара на барикади на путу и ухапшени као шпијуни. Испитивали су нас два дана и ја сам одлучио да им кажем истину. Кад су нашли штампарску машину и литературу сакривену у нашим колима, полудели су.

Били смо ударна вест у Совјетској Русији. Часопису *Правда* се толико допала прича, да су је поново објавили десет година касније.

Док је нас полиција саслушавала, Руси су управо послали прву особу у свемир. Иследник ми је рекао: “Где, наш астронаут је тамо међу звездама, гледа наоколо, али нисмо нашли вашег Бога.” Након два дана били су уверени да смо верски фанатици, а не агенти ЦИА-е. Спровели су нас под оружаном пратњом до аустријске границе.

Мој циљ и жеља били су да однесемо Јеванђеље у затворене земље. Управо смо ушли у једну од најзатворенијих земаља на свету и одмах смо били избачени. “Шта то Бог ради?”, питао сам се. Схватио сам да је дошло време за молитву. Попео сам се на дрво на планини у Аустрији како бих био сам и провео цео дан у молитви.

Тог дана су мој живот и служба из корена промењени. Бог ми је показао да сам на све гледао преуско, да је мој задатак да мобилишем цркву и да треба да почнем у Европи. То је имало смисла, Европљани су могли само да се одвезу у затворене земље. Америкаци су, с друге стране, морали да пређу Атлатик пре него што би могли да уђу у већину од њих. Новац потребан да један Американац уђе у затворену земљу могао је на исто место да уведе двоје или троје Европљана. Па и након што уђу, Европљани су обично били боље примљени од Американаца.

Нисам тада знао да ће ово бити претеча радикалне промене у начину размишљања наше мисије. Овај концепт се из Европе

брзином експлозије проширио на Азију, а затим на Афику и Латинску Америку. Људи из различитих земаља постали су равноправни партнери у раду мисије.

Бог ми је дао и име – име које је прионуло и ту остало, *Operation Mobilisation* – ОМ.

Показао ми је и како да мобилишемо цркву, како да окупимо људе преко лета, на две године, и да их пошаљемо на мисионарски рад у различите земље, а затим да их пошаљемо назад у њихове цркве или у друге мисионарске организације како би тамо улили нову снагу, оживели цркву и проширили визију.

То је било 1961. У то време се за краткорочна мисионарска путовања готово уопште није знало. Био је то револуционаран концепт, али успело је.

Следећег лета смо окупили 200 волонтера. До наредног лета, 1963. г., наша група је порасла на 2.000 мисионара који су служили међу 25 милиона људи. Преселили смо се у Лондон, где смо окупили возни парк од 120 старих камиона. Прешли смо Енглески канал, поделили се у тимове и одвезли да сведочимо неспашенима. У року од годину дана од мог хапшења у Совјетском Савезу, поново смо тамо слали људе, овог пута Европљане који су течно говорили руски и могли да постигну далеко више него што бих ја икад могао.

Усредсредили смо се на одлазак у затворене земље. Зато сам послао Дејла Ротона да провери какво је стање у Авганистану. “Док си тамо”, рекао сам, “можеш да провериш и Пакистан и Индију.” Искрено, нисам очекивао много од тога. Знао сам да мисионари већ раде у Западном Пакистану и већ сам упознао ревне хришћане из Индије. С обзиром да су јаке индијске цркве већ шириле Јеванђеље у Индији, помислио сам да тој земљи нисмо потребни. Али Дејл ми је рекао другачије. “Индија нас треба”, рекао је.

И тако смо послали два тима у Индију. Одвезли су се тамо у два стара камиона, наилазећи успут на све могуће проблеме

на које може да се наиђе. Осећао сам се одговорним, с обзиром да сам лично регрутовао многе чланове тима. Зато сам 1963. г., отишао тамо да видим како се ствари одвијају.

Индија ме је шокирала. Путовао сам земљом возом, сведочио Јеванђеље и делио трактате. Веома ме је погодила потреба људи коју сам видео у селима и градовима. Рекао сам жени: “Селимо се у Индију.”

Живели смо у Бомбају. Људе је привукла наша радикална порука о учеништву, одрицању од свега, мисионарском раду у свету и молитви. Уместо да шаљемо стране мисионаре сваки пут кад нешто треба да се уради, склопили смо партнерски однос са црквом у Индији и подржали рад домаћих верника.

Наш рад се ширио попут пожара, а онда су мене избацили из земље. Преселили смо се у Катманду јер су Индијци тамо могли да дођу да ме виде без визе. Посветили смо се обуци вођства и започели рад у Непалу.

Логистика је представљала изазов. Вожња старих камиона напред-назад широм Европе и Азије није се одвијала тако добро. Док сам се молио за то и гледао у глобус, запањила ме је чињеница колико воде има на површини земље.

Тад сам помислио да нам треба брод!

Када сам ову идеју предложио црквама у Европи, неки су се смејали. Појединцима је поседовање брода изгледало као екстраваганција. Али што сам се више молио, био сам уверенији да Бог жели да имамо брод и хтео сам то да урадим што је пре могуће. Нестрпљење је, додуше, једна од мојих мана, и Бог се позабавио с тим тако што ме је натерао да чекам. Чекали смо шест дугих година пре него што је наш први брод, Логос, тежак 2.319 тона, запловио из Енглеске у Индију 1971. године.

У то време нисмо веровали у прикупљање новчаних средстава. Сматрали смо да треба да следимо пример Хадсона Тејлора (*Hudson Taylor*) и Џорџа Милера (*George Müller*) и да никад не обзнанимо јавности наше потребе, да се молимо

приватно и поуздамо да ће нам Бог дати што нам је потребно.³ Кад смо потписали уговор за куповину брода *Umanak* (који је касније постао *Logos 1*), имали смо довољно новца да оставимо депозит али не и да обавимо куповину. Молили смо се, Бог је одговорио и до истека рока имали смо тачно толико новца колико нам је било потребно да извршимо куповину и одвучемо брод на суви док, где је ремонтван и офарбан.

Иако је узбуђење било велико кад је брод коначно постао наш, потопила нас је реалност такве куповине. У ствари, готово да смо почели да се тресемо од страха кад смо схватили опасност пројекта у који смо се упустили – имали смо стари брод, без осигурања, на који су се укрцавали сви ти млади људи чији су се родитељи забринуто тискали у позадини. Имао сам кошмаре како брод тоне и будио сам се размишљајући: “Нека плови у топлијим пределима, па ако потоне, деца ће имати бар неку шансу. Ако будемо пловили хладним морима мање је наде за преживљавање.”⁴

Упркос нашој забринутости, ова служба је постала већа него што смо очекивали. Набавили смо још један, већи брод (*Doulos*), и сада смо имали две плутајуће књижаре и књижевне центре који су, осим тога, постали и платформа за окупљање нових мисионара који ће служити краткорочно. Наши бродови су, са посадом од 400 волонтера из 40-50 земаља, пристајали у луке широм света, од Индије до Јамајке и од Египта до комунистичке Кине.

ОМ је порастао на 4.000 мисионара који су стално служили и уз то је сваке године имао по 3.000–4.000 људи који су служили краткорочно. Обучено је 130.000 људи из многих деноминација. Оснивачи и вође преко 100 мисионарских

3 У последњих неколико година смо били дошли до закључка да би требало да покажемо поштовање према нашим партнерима у локалној цркви тако што ћемо им рећи за наше потребе, како би могли да нам се придруже у молитви и давању.

4 George Verwer, *No Turning Back*, OM Lit., Waynesboro, GA, USA, стр. 70.–71.

организација некад су били део ОМ-а. Наша служба везана за књиге, “Пошаљи светло” (*Send the Light* или СТЛ), сада је у Уједињеном Краљевству одвојена и има 600 запослених и 40 књижара. ОМ служи у преко 100 земаља широм света, укључујући и неколико тешко приступачних или оних у које је улазак ограничен. Наша служба је постала и више холистичка. У последњих десет година смо сва своја осећања усредсредили на Исусову самилост служећи међу жртвама земљотреса, поплава, ратова и сиромаштва, излазећи у сусрет, како физичким, тако и духовним потребама пострадалих.

Тај раст је био директан и стимулативан одговор на наше молитве. Нико не може ништа да постигне без Бога. Тако ни ми сигурно нисмо успели да уђемо у затворене земље без много молитве. Били смо и сведоци услышаних молитава појединаца. Отац моје жене је убијен у Другом светском рату. Очух је тражио од ње да напусти родитељски дом јер је био противник хришћана. Ипак је, након 25 година молитве, дошао Христу.

На Мудију су нас сви знали као групу која се стално молила. Све се то догађало 1050-их, кад се за молитве у малим групама није знало. Иако сам сигуран да су и други у исто време започињали с молитвама у малим групама, овај приступ се као феномен раширио по свету и сада је део наше културе. 1958. године смо почели да се састајемо на молитви ноћу, током пет-шест часова и та пракса се наставила следеће четрдесет три године.

Ја верујем у молитве и верујем да Бог одговара на њих. Ипак, молитава која није услышана, или нам се тако чини, један је од великих жртвеника на којима Бог изграђује праве мушкарце и жене. Мој живот је пун неуслышаних молитава. Ни педесет посто њих није услышано, барем не до данас.⁵

Циљам на високо јер верујем у великог и моћног Бога. Кад се моје наде, снови и молитве не остваре, обесхрабрим се.

5 George Verwer, No Turning Back, OM Lit., Waynesboro, GA, USA, стр. 104.

У ствари сам се целог живота борио с обесхрабрењем. Али поуздајем се у Божија обећања. Одлучан сам у намери да не допустим да сунце зађе над мојим обесхрабрењем, а то може бити велик изазов.

Наравно да смо се суочавали с тешкоћама. Непосредно пре поноћи 04. јануара 1988. г., Логос је ударио у стену у Бигл каналу у Јужној Америци. Евакуисано је свих 139 особа (укључујући и шестомесечно дете), а брод је потонуо.

Увече 10. августа 1991., убијено је двоје младих раника ОМ-а кад су терористи испалили гранату на место на ком смо имали састанак у Замбоанги, на Филипинима. Један наш мисионар је отет у Авганистану и никад више ништа нисмо чули о њему. Други је убијен у Турској. Не знам зашто се овакве ствари дешавају. Постоји тајна у страдању коју никад нећемо потпуно разумети.

Ја нисам исти човек који сам био 1960. Да, и даље од свег срца желим да сведочим Јеванђеље, али Бог је морао да промени и мене и моје идеје. Многи међу нама који су се школовали на теолошким факултетима 1950-их имају ту фарисејску црту – црту која убија милост. Наше идеје о новцу, молитви и евангелизацији, као и наша правила која су створили људи, постала су мерило наше духовности. Били смо склони осуђивању, а чак и кад смо се трудили да не будемо такви, одавао би нас говор тела.

Био сам толико усредсређен, толико ревностан и одлучан, да сам пролазио поред људи а да их нисам примећивао. Много пута сам био непријатан према својој жени. Бог ме је суочио с тим већ првог месеца нашег брака кад сам је повредио и нашао је како седи и плаче. Бог је употребио службу људи као што су Освалд Смит (*Oswald J. Smith*) и Рој Хешон (*Roy Hession*) како би ме, у сузама, вратио пред крст.

Бог ми је показао да се 1. Коринћанима 13 (поглавље које говори о љубави) односи на нас као најважније поглавље

у Библији. Иако верујем у мисионарски рад широм света и радикалну преданост, све то не значи ништа ако немамо Христову љубав.

Потребно нам је велико срце и оно што Чарлс Свиндол (*Charles Swindoll*) назива “буђење милости”. Потребно нам је уравнотежено, доследно хришћанство.

УРБАНА 1968.

(Порука коју је Џорџ пренео у Урбани, на великом окупљању студената мисије 1968. г.)

Не могу да вам објасним колико ми је тешко да говорим. Никад у животу нисам држао говор на овако великом скупу. Био сам ван Америке готово осам година, осим неколико недеља које сам провео у Мексику. Највећи део свог живота и времена посветио сам појединачном саветовању и евангелизацији. Према томе, ако мислите да нисам озбиљан у ономе што говорим, све што могу да тражим од вас јесте да ми некако дате шансу да вас упознам лично. Урадио бих било шта ноћас да помогнем барем једној особи на овом скупу која је у потреби.

Знам за неке младе људе који, кад читају биографије мисионара, само падну у депресију. Знам и за неке који су, кад су прочитали причу о људима који су пре много година убијени мученичком смрћу у Јужној Америци, били убеђени да они лично никад неће успети. Читали су о Џорџу Милеру и како се молио за милион фунти да би могао да издржава своја сиротишта вером, али нису то могли ни да схвате и то су доживели као свој неуспех. Кад бих ја седео овде као бруцош на колецу (у то време сам био хришћанин тек годину дана) и слушао неке изазове и чињенице и искуства која наша браћа тако изванредно представљају, морам признати да бих и сам помислио да ја то исто не бих могао да урадим.

Неки међу вама су већ дошли код мене са својим проблемима. Многи су већ признали и разговарали између себе о дихотомији (подељеност целине на два једнака непреклапајућа дела; подела човечијег бића на душу и тело – прим. прев.) о којој сам говорио у ранијој поруци, и знате да је врло стварна. Моје срце се обраћа вама, деци мисионара, хришћана и снажних евангелизатора; вама који сте од најранијег доба, као и моја деца, одгајани на библијским стиховима. Мој син је у шестој години сам поделио стотине трактата за један дан. Можда су и неки међу вама урадили нешто слично у детињству. Али ипак, сада на факултету или колеџу то више није тако стварно.

Признајем да вечерас проповедам за одлуку с ваше стране с обзиром да верујем да је Исус Христос тако проповедао својим слушаоцима. Рекао је Закхеју да сиђе с дрвета. Слепцу је рекао да на очи стави блато. Куда год је ишао, позивао је људе да донесу одлуку.

Ипак, са страхом ћу позвати некога да донесе одлуку а да притом не прорачуна трошкове. Размишљам о стиху из Луке 14 где Исус каже да морамо да прорачунамо трошкове. Пре него што донесете овакву одлуку, пре него што потпишете своје име, морате прорачунати трошкове, да не бисте постали као хиљаде младих људи (сви ми који стојимо овде на подијуму знамо да је то истина) који су се потписали, који су подигли руку, али никад нису испунили ту обавезу.

Да, бојим се да бих и ја, да седим овде као бруцош, био помало фрустриран. Говоримо о свим тим условима, квалификацијама, ограничењима. Ко може тако да живи? Скоро сам читао књигу Ендруа Мареја (*Andrew Murray*) о понизности и само сам добио жељу да напустим службу! Нисам разумео ни о чему то Мареј говори, а камоли да сам то имао. Кад читам књиге Божијих људи и проучавам биографије, често би ме све то, сва одговорност хришћасног живота, сасвим савладало.

Желим да говорим посебно вама који се осећате исто тако утучено или помало неспособно. Ви имате проблем у животу. Знате да је ова дихотомија врло стварна за вас и, мада певате “Устајте Христови војници”, никад нисте марширали за Христа. Мада певате “Ко ће ићи уз Његов скут”, дубоко у свом срцу знате да ви не идете. Већ и песме које смо певали на овом скупу носе у себи довољно духовне истине да нас одведу у најудаљеније крајеве земље, као и ка необраћеним људима на нашим универзитетима – наша преданост је стварна.

Ако би тврдње на овој картици постале стварне у нашем животу, ми бисмо постали Христови револуционари. Придобили бисмо људе за Њега у студентским кампусима, а наш хришћански савез би оживео због љубави Исуса Христа. Били бисмо принуђени да идемо, да дајемо, да волимо и да искусимо невероватну стварност која је у Исусу Христу. Један атеста је једном рекао неком еванђеоском хришћанину на Британским острвима: “Кад бих ја веровао у то у што ти кажеш да верујеш, прешао бих целу Британију на коленима по сломљеном стаклу да кажем људима о томе.”

Кад сам завршио средњу школу, звали су ме разредним клонном. Све ми је била шала. Имао сам довољно вицева, духовитих прича, псовки и којечега да засмејавам људе целу ноћ. Увек сам се добро осећао и изненада постајао заинтересован кад се састанак рано заврши, јер би моје суботње ноћи тад почињале. Одлазили бисмо преко реке у Њујорк с нашим девојкама; ја сам их имао око тридесет и две између дванаесте и шеснаесте године (немојте да се смејете, неки међу вама су их имали далеко више). Плесали смо добри стари рокенрол (твист се тек појављивао кад је Господ мене отео од таквог живота, слава нека је Богу). Имао сам свуда наоколу у својој соби звучнике који су се аутоматски укључивали ујутро и дизали ме из кревета уз цез или нешто друго. Музика је била мој живот, хранио сам се њом. Починjali бисмо око 22 часа и уживао сам у томе.

Када ме је Исус Христос пронашао, не могу да кажем да сам био тужан. Заправо сам био фантастично срећан. Имао сам предивну плавушу крај себе на седишту у Медисон сквер гардену (*Madison Square Garden*). Уживао сам у животу. Неки људи мисле да долазиш Христу само кад си тужан, утучен, депресиван или кад имаш огроман комплекс кривице.

Не, не нужно. Желим да кажем ово свим срцем: Бог ме је извукао из ноћних клубова и дао ми нешто стварније, иначе сада не бих био овде. Волео сам плес, музику и све што је припадало свету. Чак и данас ако неко пусти песму на цу-боксу у углу, ја морам да се потрудим да држим мирно колена. Али последњих девет година, једино што ме је држало напољу тако касно, а то је било свеке друге недеље или тако некако, било је осмочасовно провођење времена с другим верницима у молитви и слављењу Бога.

Бог је стваран. Желим да вам кажем да је Бог тако стваран да се, иако су моји пријатељи рекли да ћу се вратити за месец дана, нисам вратио ниједном за ових једанаест година. Желим да вам кажем да је толико стваран да може учинити да рокенрол и све отровне сласти овога света изгледају као мртво камење усред пустиње. Уверен сам да је Исус Христос толико стваран и да је Његова љубав тако велика да, кад смо Му близу, и кад заиста искусимо Његову љубав, све што припада овом свету отпада, а да притом не постоји тих деведест девет посто одрицања за које нам се често приговара.

Многи међу вама можда мисле да Бог није тако стваран за вас. Можда кажете: “У реду, то важи за тебе. Бог те је нашао у ноћном клубу, али шта је с нама, младим хришћанима?”

Желим да вам испричам нешто о једном од мојих најбољих пријатеља. Џонатан (*Jonathan*) је био студентски вођа на библијском институту Муди кад сам ја тамо студирао. Упознали смо се на студентском већу. Одгојили су га родитељи који су били мисонари и рођен је земљи у којој су они тад служили.

Једном ми је рекао да никад у животу није пољубио девојку. Ја сам му рекао да ја не бих ни изашао с њом ако не бих могао... (нећемо сад о речи коју сам употребио). Али ја нисам могао да верујем да постоји момак попут Џонатана. А он је, од детињства на мисијском пољу рада, па до данашњег дана, наставио да служи Богу. Било је тренутака кад је његова преданост постајала заиста нестварна, као и оних када је готово постајао агностик, чак и усред програма библијске школе. Али кад је упознао друге хришћане, кад је искусио стварност и видео да хришћанство може да се живи, да је Исус Христос жив и у двадесетом веку, поново је предао свој живот Богу и постао јунак за Њега. Ја сам само због Џонатана успео да одем у Азију јер он координише наш рад широм Европе. Он има исти живот и исти жар; има више љубави и стварности него ја. Ипак, потиче из породице баш као што је ваша.

Исус Христос може да изађе у сусрет свакој потреби. Било да вас Бог нађе у најдубљем јарку у Чикагу (*Chicago*) или као дете мисионара, Он може да изађе у сусрет вашој потреби већ сад, на овом скупу.

Постоје потребе овде – потребе у друштвеном животу. Били Грејем у својој књизи “Пламен света” (*World Aflame*) каже да смо ми нација сексуалних прождрљиваца. То је тачно. И то је највећа битка у вашем животу овде у студентском кампусу. Били је на скупу 1957. г. рекао: “Ако не добијете ову битку, изгубићете све остале.” Сигуран сам да је Исус Христос довољан да из ваших сексуалних битака, ма где и какве год оне биле, изађете као победници. Молим се да узмете неке књиге које је издао *Inter-Varsity* на ту тему и да их не испуштате из руку док их не прочитате. Али оно што у њима пише ће у вашем животу постати стварност само ако искусите довољност Исуса Христа да испуни ваше емоционалне чежње.

Кад Он то учини, кад доживите победу и упознате стварност, само онда ћете бити Божји мушкарци и жене на мисијском пољу рада.

Ја не говорим о савршенству. Нисам дошао да вам понудим духовно стимулативно средство. Нисам вам рекао: “Верујте у ово и све ће од сада па надаље бити савршено.” Не! Исус Христос је рекао: “Ако ко хоће за мном ићи, нека се одрекне себе, и узме крст свој и иде за мном.” Да ли верујете у то? Јер Он је то рекао у више наврата у сваком Јеванђељу.

Биће борби и битака. Победа није лака, али постоји. Прва Јованова каже: “И вера је наша ова победа која победи свет.”

За неколико минута ћу вам, иако ми се то не свиђа и моја личност се буну против тога, дати могућност да изразите своју веру као Закхеј, кад је сишао са смокве. Размишљаћете о томе следећих пар тренутака.

Ја вас не позивам нужно да budete мисионари. То шта сте и где сте морате да решите на коленима пред Богом. Верујем да ми, као такозвани мисионари, нисмо неминовно преданији од особе која никад није отишла даље од свог краја. Верујем у то свим срцем. Ако вас Бог позива у столарску радионицу, сетите се да је Исус већи део свог живота био столар. Док одлучујете чиме ћете се бавити и где, тражите Божију вољу у молитви (то је једна од великих привилегија коју имамо – да познајемо Божију вољу) и моћи ћете да попуните картицу искрено и с вером.

Мој позив је упућен онима који желе да упознају стварност у свом животу по сваку цену. Можда је ових дана на конференцији у вашем срцу zazvonilo звоно. Ја то не могу да вам објасним, јер је од особе до особе то јединствено.

За неке ће одлука бити то да упознају Исуса Христа, јер Га можда још не познајете. Можда сте дошли овде верујући да сте хришћани, а сада вам је Божији Дух сведочио и схватили сте да никад нисте били наново рођени. Познајем људе који су ишли од врата до врата с нашим покретом и делили хришћанску литературу, или лично сведочили о Христу, али који су открили да Га сами нису никад упознали и обратили су се ту на лицу места!

Неки међу вама већ исповедају веру у Исуса Христа. Мој главни позив и молба вама, а обраћам се више вашој логици

него било чему другом, јесте да преиспитате себе до краја. Молим се да будете искрени и признате да немате стварност у срцу и да вас Господ осведочи о томе. Можда ћете признати да дихотомија постоји и да, оно што кажете да јесте, заправо није делотворно и стварно у вашем животу.

Неће сва стварност доћи преко ноћи, али негде се мора почети. Верујем да у животу сваког човека мора доћи до неке кризе. Већина људи који живе за Бога искуси много криза у животу. Мислим да је идеја да постоји једна посебна духовна криза за сваку особу, једна од највећих сотониних лажи у коју смо поверовали. Божији људи чији сам живот поручавао имали су разне врсте криза и неки су их имали много. Али у свим случајевима, пратио их је процес. Ако нисте спремни за тај процес, ако нисте спремни да своје приватно време с Богом видите као посебно значајно, онда вечерас немојте да устанете на овај позив.

Ако нисте озбиљни у вези проучавања Библије, ако не улазите у Божију реч с одушевљењем и не допуштате да вас обузме, да вас прожме до краја, онда нисте спремни. Видите, наши проблеми су у нашем несвесном уму. У њему је укореењена дихотомија нашег живота. Радимо и говоримо оно што не желимо. И то једноставно изађе из нас зато што те дубоко закопане проблеме избаце таласи наше прошлости, порекла и детињства. Питамо се: “Зашто сам то рекао? Зашто сам то урадио?” Верујем да је једно од подручја на коме делује прочишћавајућа моћ Божије речи несвестан ум, зато морате бити озбиљни у вези проучавања Библије.

Кажете: “Али ја немам времена да дубље улазим у Божију реч на факултету!” Ја, током своје прве године студија, нисам знао како уопште да нађем времена за проучавање Библије, јер сам трчао уздуж и попреко по кампусу. Али једини начин на који сам успео да прођем кроз сва предавања, укључујући библијска која је држао професор неверник, било је то што сам проводио сате на коленима.

Питао сам једног доктора наука с Принстона (*Princeton*): “Како сте ви завршили студиј на Принстону и притом остали постојани и чврсти као кула, проповедајући пуно Јеванђеље Господа Исуса Христа?” Рекао ми је: “Младићу, проводио сам сваки дан по два сата на коленима, проучавајући Божију реч.”

Морате хтети да нађете времена да уђете у Божију реч, и наћи ћете га. Ја сам се молио: “Боже дај ми времена” и Он ми га је дао.

Мој професор физике је држао предавања о свему осим о физици. Зато сам свој уџбеник из физике прекрио стиховима које сам хтео да научим напамет, стотинама библијских стихова које је Бог по својој милости ставио у моју тврду главу и то је довело до револуције у мом начину размишљања.

На жалост морам да признам да сам у шеснаестој години почео, између осталог, да потурам порнографску литературу. Мој несвесни и свесни ум је био изопачен порнографском прљавштином која се шири нашом земљом. Али данас могу да признам да због силе Божије речи имам нови ум. Желим да вам кажем да је та слобода већа од свега што сте икада искусили. Верујем да то што може да вам да Исус Христос, најблаже речено, чини да свака дрога изгледа као бескорисна пилула.

Ох омладино, да ли мислите да ја ово говорим тек тако? Ако је тако, да ли хоћете да упитате о томе стотине других младих људи из целог света који су радили и живели са мном? Једини разлог због ког су они, младићи са Кембриџа (*Cambridge*) и Оксфорда (*Oxford*), Швеђани и сви остали, издржали до краја, било је то што је Бог у њиховом животу и уму стваран. Људи заиста могу у двадесетом и двадесет и првом веку да живе као Господ Исус Христос. Биће падова, греха, неуспеха и оскрнављења, али Бог је стваран. Победа може бити ваша ако је желите и ако волите Исуса.

Желим на тренутак да се обратим женама. Волео бих да је моја жена овде јер можда мислите да изгарам за Христа зато

што имам жену фанатика. Али морам да вам кажем да моја жена не може бити више људско биће.

У почетку је све било против ње. Потиче из разореног дома, отац јој је убијен у Немачкој, морала је као мала девојчица да напусти родитељски дом и живи у сиротишту. Имала је главни проблем који имају сви људи: желела је љубав. Желела је брак јер је мислила да би сви проблеми били решени само кад би била удата. Знам да су многе девојке које се вечерас налазе овде исто такве. Не усуђујете се ни да помислите да идете у мисију саме.

Моја жена се обратила пре него што сам је упознао, али то није решило све њене проблеме. Био је то тек почетак (Библија каже да је наново рођење тек почетак. Само кад бисмо ми то успели да схватимо!). Након што смо се срели и заљубили, боље смо се упознали и ја сам на своје изненађење открио да она има неких озбиљних проблема.

Биле су то три психосоматске болести: мигрене, болови у леђима и срчане сметње (лекари кажу да педесет посто наших болести настаје због психосоматских узрока). С таквим физичким проблемима моја жена није могла да иде у мисију. Била је у Мексику с једним од наших тимова и сваку ноћ је лежала у кревету плачући, уз све врсте проблема о којима бисте могли само да сањате. Кад смо се вратили, покушала је да нађе помоћ у књизи “Извор здравља” (*Health Springs Forth*), али њени проблеми нису били нестали.

Знали смо да ћемо морати да се растанемо; ја сам се спремао за одлазак у мисију. Једне ноћи смо седели у холу наше школе и ја сам јој рекао да ћемо, иако је волим свим срцем, морати да раскинемо. Њу би то уништило јер је више од свега у животу желела да се уда за мене. Било је то нешто чему се надала. Њена болест се погоршала. Отишла је у своју собу и урадила оно што су јој сви други говорили да уради: да стави своје бремене на Господа. Али ујутро је поново узела свој бол и носила га цео дан.

На крају четвртог дана је схватила највећу истину у Библији: да је Исус Христос сведовољан Спаситељ. Довољан за све наше потребе, за све емоционалне и интелектуалне проблеме. Тамо је у својој соби сагнула главу пред Господом (а ја ћу вечерас замолити неке од вас да ураде то исто) и рекла: “Госпode, верујем да си Ти моја победа. Верујем да си Ти све што ми је потребно. Спремна сам да идем у мисију без Џорџа Вервера.”

Срце су јој преплавили мир и радост и била је чудесно исцељена од своје болести. Од тада крчи пут у раду за Исуса Христа у тешким околностима широм света.

Људи кажу: “Будите опрезни”, и уверен сам да чак и вечерас неки говоре: “Чувајте се! Ова прича о преданости је само емоција.” Невероватно је то, могу да нас обузму емоције због било чега и нико неће рећи ни речи. Ја сам знао да дођем кући у шест ујутро певајући и вичући и радећи све и свашта. Био сам најлуђи у својој школи. Истрчао бих на терен за рагби, викао и ударао у бубњеве и радио шта ми падне на памет, ту на терену за време утакмице, и изабрали су ме за председника уније студената.

Али ако почнете да вичете за Христа, ако имате емоционално искуство с Господом у коме Он постаје стваран за вас и изразите љубав према Њему, људи ће вас назвати фанатиком и рећи: “Буди опрезан, емоције ће се угасити.” То су и мени рекли оне ноћи кад сам прихватио Исуса Христа на скупу на ком је говорио Били Грејем. Али емоције се нису угасиле, већ их је пратило непрестано деловање Божијег Светог Духа.

Могао бих да вам причам о комунистима из Лондона, о девојкама са споредних париских улица, момцима из хиндуистичких храмова у јужној Индији, младићима који су пили отров да се убију, пре него што су пронашли живог Христа у стварности; могао бих да вам наводим пример за примером.

Хришћанство је стварно, омладино, али ја верујем свим срцем да је стварно само онима који дођу до места на коме

кажу: “Господе Исусе, ти си све што желим.” То не може бити Исус плус ово или оно, не чак ни Исус плус Јеванђеље. Кад се ради о мени, не може бити чак ни Исус плус ОМ. То мора бити само и једино Исус Христос.

Уверен сам да ће Бог, ако сте спремни да дођете до краја самих себе и кажете: “Господе Исусе, ти си све што желим”, почети да ломи ту дихотомију, и ви ћете све више доживљавати стварност за коју до тада у свом хришћанском животу нисте знали. Ја знам да је ово истина. Молим се да то размотрите и да поступите онако како вас Бог води.

У Колошанима 2,9-10 читамо: “Јер у Њему (Исусу Христу) живи свака пунина Божанства телесно. И да будете испуњени у Њему који је глава сваком поглаварству и власти.” Молим вас, омладино, размислите о Исусу Христу који може да вам да пунину живота – не дихотомију, не двоје људи – већ целу особу у Њему. Дођите вечерас на то место на коме ћете рећи: “Господе Исусе Христе, Ти си ми све. Ти си моје све. Ја идем за Тобом. Урадићу све што Ти хоћеш да урадим.”

У августу 2003. г. ОМ је имао конференцију у Кесвику (*Keswick*) на којој је учествовало око две хиљаде људи. Након четрдесет и шест година на челу ОМ-а, имао сам то задовољство да вођство предам Питеру Мејдену (*Peter Maiden*).

Неки људи су се бринули како ћу ја реаговати на ову промену у свом животу; како ћу се прилагодити. Док сам о томе размишљао, пало ми је на памет седам кључних речи. Оне говоре о милости, мотивацији и стварности које сам искусио током ове промене улога, али и о наставку мог путовања.

Прва реч је врло једноставна...

Промена

Ја верујем у промене. Био сам благословен да помогнем у увођењу многих промена у целокупном раду ОМ-а током низа година. Научио сам да их прихватим чак и ако се у почетку нисам слагао. Брак ми је помогао да то научим! У време промена односи могу постати затегнути. Тад је важно јединство; Божије јединство усред великих разлика. Схватио сам да јединство има сложена цену која понекад укључује компромисе и покоравање плановима и идејама других људи.

Људи

Имам исте могућности да волим људе и да им служим као и раније. У ствари, сада имам још већу слободу у томе, као и у начину на који ћу то да покажем. Можда ће некима звучати чудно, али иако сам био на челу мисијске организације, морао сам да уложим много напора како бих проводио то, веома потребно време, с другим вођама и другим хришћанима. Сада када сам ослобођен тих обавеза, могу заправо да посветим више времена људима који не познају Христа, а то је, наравно, суштина мисије.

Молишва

Готово од обраћења пре педесет година, молитва је била моја највећа страст. Сада за њу имам исто толико могућности колико сам имао раније. Заправо сад могу да нађем још више времена за молитву, што укључује и слављење, захвалу и посредовање.

Пројоведање

Почео сам да проповедам у својој седамнаестој години и сада, после више од 20.000 порука, и даље осећам Божији позив да проповедам и поучавам. По Његовој милости обасут сам позивима широм света. С обзиром да се моја улога променила, говорио сам на стотине скупова и надам се да ћу тако наставити све док ме служе глас и снага.

Пројекти

ОМ ми је допустио да наставим с пројектима широм света. То се углавном односи на литературу и аудио-визуелна средства. Имам мало поље рада и одговоран сам заједно с мањим тимом

за прикупљање новца за пројекте, као и за њихову координацију. Изгледа да увек имам четири пута више посла него што могу да обавим, али заиста се радујем изазову! Немам много времена да размишљам о својој старој улози вође.

Поверење

Имам дубоко поверење, које је повезано с вером, да је посао у који сам био укључен све ове године био Божије дело и уверен сам да ће Он и даље држати своју руку над тим.

Визија

Моја визија се није променила, већ само моја улога. Визија за молитву, мобилизацију, евангелизацију света и учеништво, остала је изразито јака. Могу искрено да кажем да је то мотивишући чинилац готово сваког сата сваког дана. Бог је на то додао још већу визију и посвећеност друштвеној бризи и деловању.

То је одговор на питање како сам. Али не ради се овде само о мени, јер сви живимо у време великих промена. На крају, молим се да се они који ово читају, као и они који пролазе кроз период промене у свом животу, ослоне на Божију милост на моћан начин. Ја сам увек имао много слабости и борбе у свом хришћанском животу и још имам много тога да научим. Верујем да ако овако јадна личност као што сам ја може да настави трку у позним годинама, онда нико нема изговора да то не уради! Наставимо даље.

НАСТАВАК РЕВОЛУЦИЈЕ ЉУБАВИ

(Разговор с Даном Вудингом (Dan Wooding), 2003. г.)

Џорџ Вервер, многострана личност, пореклом из Њу Џерсија, оснивач и међународни координатор ОМ-а, организације која врши евангелизацију широм света, човек који је поучавао о учеништву и оснивању цркава, добио је старосну пензију у Британији и предао вођство ОМ-а.

На свој шездесет пети рођендан, Вервер је “предао плашт” рођеном Британцу Питеру Мејдену, који је постао међународни директор ОМ-а на скупу у Кесвику, у шатору, у британском дистрикту Лејк (*British Lake District*), на коме је присуствовало 2.000 вођа и присталица ОМ-а.

“Питер Мејден се показао као снажан вођа у Господу током више од двадесет година колико је водио рад у Уједињеном Краљевству”, рекао је Вервер у телефонском интервјуу. “С великим миром и радошћу предајем му своје одговорности вође.”

Вервер је додао да се, иако предаје вођство ОМ-а, и иако ће примати малу старосну британску пензију, неће повући из посла.

Вођа “цело̄ Христ̄ово̄ шела”

“Нема ништа од пензионисања, с обзиром да је главни део мог посла већ било писање, поучавање, проповедање и прикупљање средстава, а све то ћу радити и даље. Али нећу више водити

ОМ из ормана”, рекао је Вервер. “Нећу више председавати управним одбором. Заиста имам потпун мир у срцу кад је реч о повлачењу из вођства ОМ-а. Сада желим да будем вођа у целом Христовом телу, као пример, с обзиром да имам више времена. Повезан сам с многим другим мисијским организацијама, посебно са Светским еванђеоским савезом (*World Evangelical Alliance*), будући да сам председавајући мреже мобилизације мисија (*Mission Mobilization Network*) која је била део *A. D. 2000*, а сада је део Повереништва мисије ВЕА (*Mission Commission of WEA*).”

“Сада ћу примати неколико фунти британске старосне пензије. Моја жена Дрена и ја смо увек живели од помоћи. У последњих петнаест година смо успевали да живимо од двадесет посто помоћи и да преосталих осамдесет дајемо за литературу како би се посао наставио.”

“Покрет ми је допустио да задржим мали тим који смо назвали Служба за посебне пројекте (*Special Projects Ministries*), којима сам се бавио тридесет година. То је добротворни фонд преко кога сам финансирао литаратуру и друге медијске пројекте, средње и мале, у шта спада и сасвим ново ангажовање у борби против ХИВ-а/сиде. То је нешто чему бих из свег срца желео да посветим више времена у будућности.”

Како је нашао Хрисѿа

Џорџ Вервер је постао верник кад му је било шеснаест година, на скупу Џека Виртзена (*Jack Wirtzen*), на Медисон Сквер Гардену у Њујорку, на коме је говорио Били Грејем. После тога се вратио у своју школу у северном Њу Џерсију. За годину дана је око две стотине његових вршњака дошло живом Богу.

Џорџ је био све уверенији да треба да иде и сведочи Божију реч на страном тлу. Почео је с дељењем Јеванђеља по Јовану 1957. године у Мексику заједно с двоје пријатеља, а то се наставило

и с другима током летњег распуста. Након завршене средње школе на Мервику прешао је на библијски институт Муди, где је упознао студенткињу Дрену која му је каснија постала жена. Заједно су водили учеништво младих хришћана и истовремено спроводили ригорозан програм евангелизације света.

Затим је Вервер навео неколико најважнијих догађаја из изванредне службе ОМ-а:

“1957. г. – Ово је једна од најважнијих година у мом животу, кад смо у Њу Џерсију почели да евангелизирамо од врата до врата, и на друге начине. Валтер Борчард (*Walter Borchard*), Дејл Ротон и ја смо одмах после скупа на ком је говорио Били Грејем отишли у Мексико, где смо доживели невероватне одговоре на молитву и открили да Бог може да употреби и младе људе у страниој земљи. По Божијем провиђењу упознали смо се на Меривилу. Ја сам тад био укључен у све службе које су постојале и доживљавао сам већу стварност у Светом Духу и Божијој речи која је почела да мења мој живот.”

“1958. г. – Дејл Ротон је прешао на Витон колеџ у јесен 1957., што је шест месеци касније учинио и Валтер, док сам ја у исто време прешао на библијски институт Муди. Ускоро сам упознао Дрену Нект (*Drena Knecht*), која је 31. јануара 1960. постала моја жена. И она је била у Мексику претходног лета и Божића. Упознао сам још четворо људи на Мудију који су се тог лета са мном вратили у Мексико, отворили смо нашу прву књижару и друге објекте за службу, посебно у Монтереју (*Monterrey*) и Салтилу (*Saltillo*). Балдемар Агилар (*Baldemar Aguilar*) је постао наш први радник с пуним радним временом. Мања група бизнисмена је у Њу Џерсију основала Одбор и регистровала се под именом за које сам веровао да ми га је Бог дао, “Пошаљи светло”.

“1959. г. – Одржавали смо састанке у околини Чикага и разговарали о нашој визији. Родиле су се ноћне молитве на Мудију и ускоро су биле усмерене на недосегнуте народе,

посебно на комунистички и муслимански свет. Идућег лета и Божића смо поново отишли у Мексико с великим групама у разним градовима, где смо сведочили стотинама хиљада људи и отворили још књижара.”

“1960. г. – Визија се проширила на Витон, Емаус (*Wheaton, Emmaus*), и друге колеџе. Дејл Ротон је, након размишљања о другим смеровима, дошао да ради с нама и посветио се заборављеној и невољној земљи, Турској. Ускоро су му се придружили други, као на пример Роџер Малстед (*Roger Malstead*). Дрена и ја смо одмах након венчања поново отишли у Мексико, с намером да отворимо још књижара и покренемо још служби. Касније смо све то предали Мексиканцима и Дику и Хелен Грифин (*Dick и Helen Griffin*) који су тамо дошли на дугорочну службу; од тада су тамо. Ми смо то лето провели у Америци сведочећи о својој визији и затим смо се упутили у Шпанију, а Бог нам је 29. октобра дао сина Бењамина (*Benjamin*). Ускоро смо отворили једну необичну књижару и започели друге врсте службе, углавном ширећи Божију реч у Шпанији путем поште. Мањи број Шпанаца нам се придружио вером и посао је брзо растао.”

“1961. г. – То лето је променило мој живот, јер смо због глупе грешке Роџер Малстед и ја били ухапшени. Совјетска полиција и КГБ су нас оптужили за шпијунажу. Након што су утврдили да смо само религиозни људи, спровели су нас до аустријске границе. Током дана проведеног у молитви, Бог ми је дао визију и име за нашу организацију – *Operation Mobilisation*. Хтели смо да мобилишемо Божији народ у Европи да досегне свој континент а затим да настави да шири Јеванђеље у муслиманском и комунистичком свету. Придружило нам се десетак људи из Америке и онда смо заједно с неколико Шпанаца одржали у Мадриду нашу прву европску конференцију. Одлучили смо да учинимо корак даље вером и написали смо манифест који је подељен широм света.

Наши тимови су се упутили у многе земље, укључујући Турску, која је постала наш приоритет.”

“1962. г. – Крајем 1961. г. отишао сам на стратешко путовање у Мексико и Америку, а почетком 1962. Дрена, Бен и ја смо се преселили у Лондон, где нам је Бог убрзо отворио многа врата. То лето се око 200 људи окупило у Паризу и кренуло широм Европе с двадесет пет милиона књига на многим језицима. Била је то наша прва мисија под називом *Operation Mobilisation* и то се име од тада залепило за нас. У септембру се још већа група окупила у Мадриду и чекали смо да нам Бог покаже куда даље.”

“1963. г. – Ова година је на неки начин била прекретница за ОМ, кад се окупило скоро 2.000 људи на летњем пројекту мобилизације и евангелизације. Ускоро смо на путу имали преко стотину возила с тимовима и књигама. На крају лета наши главни скупови су се преселили на север Енглеске, где је основан Управни одбор Уједињеног Краљевства. Управо с ове конференције су се упутили први тимови у Индију, што је у то време било веома тешко путовање које би трајало и по месец дана. Требало је да се сретнем с њима у Њу Делхију у јануару и испоставило се да ће то бити искуство које ће ми сасвим променити живот. Током неколико недеља путовања широм Индије осетио сам да Бог жели да Дрена и ја ту живимо.”

“1964. г. – Данијел (*Daniel*) је рођен у новембру 1962., након чега смо се преселили у Холандију да помогнемо у припремама за кампању тог лета. Криста (*Christa*) је рођена 30. јуна, и у септембру смо већ сви били у Индији као породица, са седиштем у Бомбају. Служили смо у целој земљи, наравно с тимом људи као што су Грег Ливингстон и Томас Самјуел (*Greg Livingstone* и *Thomas Samuel*). Био је то почетак нечега што ће постати ОМ-ово највеће и на неки начин најплодоносније поље рада. Служба превођења и расподеле књига рођена је истовремено кад и остали видови службе, што нам је омогућило

да у предстојећим годинама поделимо Божију реч дословно стотинама милиона људи.”

“1965. г. – Следеће три године смо шест месеци проводили у Индији, а шест у Европи. Све више радника је долазило и остајало целе године или дугорочно, а сваког септембра смо започињали нову годину у ОМ-у с обуком вођа и конференцијом за нове људе. То се наставило још две деценије и на крају довело до тога да се преко 100.000 људи придружило ОМ-у. Рад у Уједињом Краљевству је био подељен на два дела – Кит Беквит (*Keith Beckwith*) је водио главни посао у ОМ-у, а Џон Вотс (*John Watts*) рад с књигама који се одвијао под називом “Пошаљи светло”. У децембру 1966. њих двоје су погинули у саобраћајној несрећи у Пољској, што је довело до тога да се моја породица и ја вратимо у Лондон и замолимо Џери и Жана Дејви (*Gerry and Jean Davey*) да се врате из Шпаније и преузму посао у СТЛ-у.”

“1966. г. – На конференцији у септембру, у малој просторији у пабу у Болтону, у Ланкаширу (*Lancashire*), коју смо претворили у хришћанску књижару, пала нам је на памет идеја да набавимо преокеански брод. Разговарао сам о томе с малом групом вођа и знали смо да морамо да чекамо на Господа и обавимо много истраживања, што је трајало следећих пар година. У међувремену, посао је наставио да се развија у много различитих земаља, укључујући и оне иза Гвоздене завесе, док је Дејл Ротон као директор наше организације за Источну Европу морао да напусти Турску.”

“1967. г. – Рад у Индији је убрзано растао и велик део наших провобитних идеја о броду је био повезан с нашом жељом и визијом за ту земљу. Ја ћу ускоро постати *persona non grata* (лат. непожељна особа – прим. прев.) због сопствене грешке и неколико лажних извештаја. Али оно што је изгледало као осујећење био је додатни подстицај да се рад изгради на индијском вођству. Алфи Френкс и Реј Ајкар (*Alfy Franks*

и *Ray Eicher*) су преузели главну улогу у вођству, док сам ја деловао као вођа на том подручју још две деценије и често се у Непалу састајао са вођама који су долазили из целе Индије.”

“1968. г. – С обзиром да нам је улазак у Индију одбијен, завршили смо живећи и служећи у Непалу. Деловали смо под називом ЕБЕ (*Educational Books Exhibits* – Изложба књига за образовање), што је касније постало званична компанија одговорна за наш први брод. Наш рад у Европи током лета, као и на другим местима, имао је углавном нагласак на завршавању започетаог посла и оснивању цркава. У Француској је Мајк Еванс (*Mike Evans*), зацело један од наших најистакнутијих вођа, желео да оснујемо више цркава. Током лета 1970. и 1971. повео нас је у великом напору да дотакнемо сваки део Француске. Тако је рођена француска издавачка кућа “Фарел”, која је касније постала независна и постоји и дан данас.”

“1969. г. – Џонатан Мекрости (*Jonathan McRostie*) је у то време изврсно координисао рад у Европи. Кампање су се настављале сваког лета и све више људи је хтело да остане и ради годину дана или дуже. Наравно, увек смо имали мноштво проблема и често муку мучили због мањка новца. Понекад је под притиском долазило до напетости и подела, али увек смо били сведоци невероватних одговора на молитве и било је јасно да је Бог повезао особље које ће остати да служи дугорочно и оспособио нас да обавимо бољи посао с онима који долазе у краткорочну службу. Рад у Мексику се наставио под вођством Дика Грифина (*Dick Griffin*), а Пол и Елси Тропер (*Paul* и *Ilse Troper*) су водили посао у Америци следеће две деценије. Увек је било јасно да имамо још лекција које треба да научимо, посебно о милости.”

“1970. г. – Будући да смо добро напредовали, неки међу нама су сматрали да је дошао час да набавимо брод, и ја сам у том смислу упутио допис с фотографијама истог. Капетан Грејем Скот (*Graham Scott*) нам се придружио у представљању ове

визије вере у разним црквама како би нам помогао. Новац је почео да пристиже и придруживало нам се све више чланова. Те године у октобру смо од данске Владе купили *Umanak* који је затим постао *Логос*. Препоручујем свима да прочитају причу о том броду (*The Logos Story*) и његовој служби, све док га нисмо изгубили 1988.”

“1971. г. – Дрена и ја смо се с породицом преселили на Логос у Ротердаму, гдје је брод био поправљен и обновљен и ускоро смо били на путу око целе Африке и Индије. То је била једна од најдужих и најузбудљивијих година у нашем животу. Док смо упловљавали у Кочин Харбор, чланови ОМ-а су нам долазили у сусрет у малим чамцима, а ја сам плакао од захвалности Богу славећи га. 1977. г. је с бродом под називом Дулос рођена нова и делотворна служба која је порасла изнад наших очекивања. Након тога је 1990. набављен Логос II (и сада, 2008., *Logos Hope*).”

Закључио је говорећи: “Још увек верујем свим срцем да је евангелизација први приоритет, али је највећа промена која се догодила у ОМ-у током последње деценије то што смо прихватили од Господа да наша служба треба да буде холистичка. Треба да се бринемо за добробит целе особе, целог људског бића. ОМ се, дакле, трансформисао, и неки људи су због тога забринути. Помажемо сиромашнима, као и у крајевима погођеним земљотресом и поплавама. Такође смо укључени у борбу против ХИВ-а/сиде. Свака област рада има своју службу и обезбеђује средства за себе. Знамо да постоје проблеми, иако радимо ово што радимо и иако смо то примили од Речи и од других мушкараца и жена који нам помажу. Ми смо покрет који је под утицајем многих побожних људи.”

“Евангелизација и молитва мора да буде окосница нашег покрета који је сто посто посвећен ширењу Јеванђеља. Чини се да и ја, као старији човек који излази из вођства, а исто тако и ОМ, и даље можемо бити живи и добро.”

Дан Вудинг је вишеструко награђивани британски новинар који сада живи у јужној Калифорнији са својом женом Нормом. Оснивач је и међународни директор АССИСТ-а (енг. *Aid to Special Saints in Strategic Times*; акроним ASSIST – помоћ). Осим тога, Вудинг пише колумне за разне часописе и десет година је био коментатор УПИ радио мреже у Вашингтону (*Washington, DC*). Аутор је 41 књиге, међу њима и оне под насловом “Слепа вера” (*Blind Faith*), коју је написао заједно са својом мајком, 93 године старом Ен Вудинг (*Anne Wooding*), женом која је била први мисионар у служби слепима у Нигерији 1930-их. Ова књига је доступна у седишту *ASSIST USA*, на адреси *P0 Box 2126, Garden Grove, CA 92842-2 126*. Данова дела се могу наћи на веб сајту АССИСТ-а: www.assistnews.net

СЕДАМ ГЛАВНИХ ТАЧАКА

ОМ је хришћанско удружење ученика који су предани евангелизацији света. Покрет је истовремено међународни и међуденоминацијски и специјализован је за обуку младих на подручју евангелизације и учеништва. Та обука се спроводи кроз заједнички рад у тимовима на терену или у нашим разним управама. Наши млади су укључени у многе методе евангелизације, с посебним нагласком на употреби литературе као средству за поучавање верника, али и досезање широких слојева људи Јеванђељем. Ми желимо да будемо Христови ученици и да учимо и поучавамо оно што је на Божијем срцу онако како је записано у Његовој речи, Библији.

Навешћу седам наших најдубљих и најснажнијих уверења. Више од свега желимо да спроведемо ово у дело у сопственом животу, док све то истовремено сведочимо другима према прилици коју нам Бог укаже.

1. Бо̀гошћовање и молиштва

Наше богоштовање је важније од дела и било какве жртве. То је поштовање, захвала и слављење Бога због онога што Он јесте. Богоштовање и евангелизација би требало да буду спонтан ток живота у заједништву с Богом, с тим што је богоштовање

основа за многе аспекте молитве, као темеља духовног живота, као и за испуњење Божијих циљева.

Тозер (*A. W. Tozer*) је рекао да је богоштовање “драгуљ који недостаје евангелистичкој цркви” и ми чезнемо да видимо да је тај драгуљ враћен на своје место. Једно је говорити о богоштовању, нешто је сасвим друго признати његов значај, а потпуно је другачије упознати његову стварност у нашем свакодневном животу и заједничком раду. То значи да морамо да будемо дисциплиновани у одвајању времена за богоштовање, слављење и сваки облик молитве, посебно за посредовање.

2. Љубав и прашињање

Значај љубави и праштања је најједноставнија порука која се декларативно преноси у цркви данас. Ја верујем да није могуће превише нагласити љубав, посебно кад се порука заснива на истини. Љубав и истина заједно производе ону врсту духовне равнотеже која нам је очајнички потребна. То је један од разлога због ког смо објавили књигу “Револуција љубави” (*The Revolution of Love*), која је доступна на многим језицима и веома добро прихваћена код читалаца. Док се крећемо напред у духовној борби, наша мотивација се не заснива на легалистичким прописима или на покушајима да се докажемо, већ на Божијој љубави и опроштењу које имамо у Исусу Христу.

Милост је кључна реч и основни принцип у свему што радимо. Она мора да буде наглашена у сваком аспекту нашег рада. Сви треба да научимо напамет стихове из 1. Коринћанима 13 и да запамтимо да је љубав флексибилна, прилагодљива и да мора да буде на главном месту. Божија реч нам каже у 1. Јовановој да ако не можемо да волимо оне које видимо, не можемо да волимо ни нашег силног Бога кога не видимо. Исус се надовезује на ово учење говорећи да ћемо, ако Га волимо, држати Његове заповести.

3. Победоносан живо̄ш у њунини Све̄шо̄г Духа

Ми верујемо да постоји победоносан начин живота, који је вођен и испуњен Светим Духом, у шта спада и оно што треба да радимо кад сагрешимо (1. Јованова 2,1). То није супер духовност већ потпуна стварност.

Различити делови Новог завета наглашавају победоносан живот на различите начине. Као што је Исус поучавао у свим Јеванђељима, то значи да се треба одрећи себе, узети свој крст и ићи за Њим. Како је наведено у Јеврејима 4, то подразумева “починак вере”, у ком Свети Дух делује у нама и кроз нас. Док и сами чврсто верујемо у поделу истакнуте литературе и порука на ЦД-овима, видео касетама и филмовима које представљају пут победе и духовне силе, желимо да уложимо додатне напоре како бисмо избегли екстремизам и показали разне аспекте духовне равнотеже. Свесни смо да је оно што је рекао Тозер често истина: “Што је хришћанин ревнији, лакше га је завести.”

Не желимо да се препиремо око различитих израза и назива у вези с овим дивним животом у Христу јер разумемо да Бог делује на различите начине у различитим људима. Схватamo да та стварност понекад долази кроз кризне ситуације, али након њих мора да уследи процес. Живот испуњен Духом није крај, већ почетак. То значи да стално идемо с Исусом и од Њега учимо, да увек растемо и стремимо ка висинама и већем наплетку у стварима које се тичу Светог Духа.

4. Христ̄ово̄ го̄спо̄дс̄тво̄ и сведово̄љност̄и

Ово је један од најмоћнијих и посебно ослобађајућих аспеката поруке коју нам је Бог ставио на срце. Видели смо промену у хиљадама људи кад прихвате оно што им припада у Исусу Христу и онда Га дан по дан чине господарем свог живота. Исус Христос мора да буде краљ а то значи да наше ја мора да

се склони с власти. Морамо да схватимо да је већина Божијег народа обесхрабрена и поражена. Оно што нам треба није још једна серија легализама, “уради то и то”, него револуционарни живот нашег Господа Исуса Христа. Потребан нам је Исус лично а не само поредак, па чак не ни принципи. Лепо је сведочити о ономе што је Исус урадио у нашем животу пре десет година, али шта се догађа од тада? Шта је Исус урадио ове недеље или данас? Морамо својим животом да покажемо другима каква је преображавајућа сила нашег Господа Исуса Христа и верујемо да ће их то подстаћи да прихвате такав начин живота, који наравно почиње обраћењем.

5. Пошћење и њрава отвореност

Поштење и отвореност су очајнички потребни међу Божијим народом данас. Морамо да скинемо маске и суочимо се са стварношћу у вези себе самих. Били Грејем је рекао да је највећа препрека нашем посвећењу наша непремност да себе видимо онаквима какви заиста јесмо. У исто време не треба да се задржавамо на себи или на прошлим гресима – онима за које смо се покајали и донели их под опраштајућу силу Исусове крви, већ треба да наставимо даље, погледа усмереног на нашег Спаситеља, а не на себе. Морамо да избегнемо, као кугу, сваки облик дволичности и да допустимо Божијем Духу да се позабави гресима наше нарави, као и ставова. Јер заиста, живети у светлу Божије истине значи тотални рат против греха, сотоне и своје личности. Кад су греси препознати и признати и односи међу људима обновљени, домови и цркве ће оживети и бити исцељени.

6. Дисциплина и скрушеност

Ендру Мареј је рекао да је скрушеност одговор понизности на Божији додир. Морамо увек да будемо спремни да прихватимо

исправљање, како од Господа, тако и од других. Затим да будемо вољни да се учимо самодисциплини на сваком подручју живота. Свесни смо да је то дуг и тежак пут. Ако је Павле морао да каже: “Него морим тело своје и трудим да како сам другима проповедајући избачен не будем”, колико више ми треба да упознамо ову врсту дисциплине!

Данас су црквама и хришћанским организацијама очајнички потребни дисциплиновани људи који су у стању да преузму важне, од Бога дате одговорности вођства. Свети Дух ће деловати на различите начине у разним људима како би спровео у дело ову дисциплину, али у њеној свакодневной примени.

Заиста, делотворна дисциплина је увек повезана са остварењем Божије суверености. Ми смо слаби, правимо грешке и падамо у грех, али Бог има апсолутну контролу над сваком ситуацијом. Увек треба да имамо ово на уму док се пробијамо напред у духовној борби, држећи високо штит вере.

7. Евангелизација светиња

Ми верујемо недвосмислено, бескомпромисно и не извињавајући се, у евангелизацију света; у послушност јасном учењу Господа Исуса Христа у Јеванђељима, као и у Делима апостолским 1,8, непосредно пре Његовог вазнесења у небо. Евангелизација света мора да буде међународна операција свих верника, посебно усмерена на подручја која нису досегнута Јеванђељем. Не смеју нас са правог пута скренути спорови и неслагања, већ треба да наставимо даље, уједињени у библијској науци и основним принципима Новог завета.

У неким деловима света ћемо радити темељно и остати тамо деценијама. У другим ћемо вршити службу катализатора. Верујемо да ће то упалити ватру која ће горети у срцима појединаца а затим и црква, како би се испунио велики задатак евангелизације света. Не заборавимо никад моћно обећање из

Посланице Галаћанима: “А добро чинити да нам се не досади; јер ћемо у своје време пожњети ако се не уморимо” (6,9).

Ако су ово основни приципи с којима се слажеш и желиш да их претвориш у основне циљеве свог живота, онда желимо да се ујединимо с тобом у молитви и практичном раду колико год је то могуће, како бисмо заједно испунили овај задатак.

Белешка: Овај чланак сам написао пре готово 40 година и радује ме што могу да кажем да су ових седам тачака и даље витални део ОМ-а, иако нису увек изражене на исти начин. Главна ствар коју бих додао данас би био нагласак на целој особи и браку, у склопу бриге за друштво и деловања у складу са свим другим облицима евангелизације.

ЈОШ НЕКОЛИКО УВЕРЕЊА

Питер Мејден ме је био замолио да кажем неколико речи док сам напуштао службу међународног координатора ОМ-а. Желим с вама да поделим још ових седам карактеристика.

1. Верносћ

Бог је био тако веран! Искусио бих то сваког дана од свог обраћења. Можемо у Њега да се поуздамо 100 посто за будућност. Он никад није обећао лак пут.

2. Захвалносћ

Желим да се захвалим свим садашњим и бившим члановима ОМ-а, свима који су се молили с нама и за нас и пружили нам подршку, јер су сви они одиграли значајну улогу у ономе што је Бог учинио. Захваљујем локалним црквама и другим установама за њихову љубав, лојалност и стрпљење. Сећајмо се 1. Солуњанима 5,18.

3. Прашћање

Захваљујем Богу на Његовом силном опроштењу, и такође свим људима, у свим приликама, који ми опраштају и допуштају да љубав покрије моје преступе. Молим се да Бог угради “револуцију љубави” и опроштење још дубље у ДНК нашег покрета.

4. Промена

Како сам захвалан Богу на мудрости и милости које нам је дао да наставимо да растемо и да се мењамо! У том процесу смо правили грешке али Он нам је био милостив. ОМ из 2003. није исти као ОМ из шездесетих, али чврсто смо се држали основа, посебно кад се ради о Божијој речи и Господу Исусу.

5. Чисћоћа

Верујем да ће изазов моралне чистоће повезан с интегритетом бити један од највећих у предстојећим годинама. Треба да предузмемо озбиљне кораке како бисмо то очували. Спремност да се понизимо и преузмемо одговорност биће кључна у тој области борбе.

6. Јединство

Ако слушаш старе снимке с наших састанака схватићеш колико су љубав и јединство били наглашавани од наших првих дана. Једно од највећих охрабрења током ових 45 година је то што видимо како се то одржавало, не у одсуству греха и пада, већ усред тога. Порука “Пута голготе” (*The Calvary Road*) и сличних књига имала је велик утицај на нас. Наше јединство ће бити проверавано на нове (и старе) начине у будућности и ја се молим да останемо постојани у благодати која се налази у Исусу Христу.

7. Вера

Живимо у врло тешким временима. Док ово пишем, рат у Ираку је у пуној снази а ниво страха и мржње прелази све границе. Посао који обављамо, у свим његовим различитостима, може да постане још тежи, а то може да доведе до већег неспоразума међу нама.

Наша вера ће бити искушавана. Усредсредимо се на Посланицу Ефежанима 6,16 и узмимо штит вере. Јединствен систем који нам је Бог дао како бисмо могли да видимо подршку која нам се пружа има неколико негативних фактора, али ја верујем да позитивно преовлађује у односу на негативно, десет према један.

Захваљујем Богу због начина на који нас је провео кроз период транзиције, и сто посто стојим уз Питера Мејдена, Џозефа Десузу и Фронсоа Вослу (*Francois Vosloo*), као и уз све вође на терену у свим областима док врше своју службу. Дрена и ја с вером и радошћу гледамо на нашу нову улогу. Хвала свима на молитвама.

СЕДАМ СВЕТСКИХ ПОШАСТИ

Проповедао сам много на тему доброг Самарићанина. Погледајмо Јеванђеље по Луки 10 с почетком у стиху 25. Исус је често говорио у причама како би пренео истину. Ми смо, у нашим данима, покушали да дамо одговор, чак иако га нисмо заиста знали. Исус, Син живог Бога, често је одговарао питањем. У стиху 30 је одговорио илустрацијом: “Путовао један човек (Јеврејин) из Јерусалима у Јерихон па пао у руке разбојницима. Ови су га скинули и изударали па отишли, оставивши га полумртва.” (ССП) Ох! Мој пријатељ из Нигерије је имао скоро идентично искуство а овакве ствари се дешавају и данас и зато је ово битно.

“А случајно је тим путем пролазио један (јеврејски) свештеник, видео га и заобишао.” Ово звучи невероватно, зар не? Како неко може само да прође поред пребијеног човека који лежи крај пута? “Исто тако је поред тога места наишао и један левит, видео га и заобишао.” Каква жалосна и јадна ситуација! “Али, наиђе онуда путујући и један Самарићанин. И кад га је видео, сажали се па му приђе и преви му ране.” Самарићани су сматрани јеврејским непријатељима и друштвеним отпадом, шљамом. Били су то људи с прилаза граду с којима Јевреји нису имали посла, попут *далита* или “недодирљивих” у Индији.

Дакле, овај презрени Самарићанин је наишао, клекнуо, превио човеку ране, ставио га на свог магарца и одвео га у гостионицу у којој ће му бити пружена нега. Сутрадан је дао гостионичару два сребрњака и рекао му да се побрине за њега. Зајемчио му је да ће му, ако потроши више, платити кад се врати. Каква моћна и револуционарна прича!

Прича о добром Самарићанину је омиљена међу децом. Ми је, као одрасли, често само површно прочитамо. Оно што треба да схватимо јесте да је Исус, након што је испричао ову причу, поставио питање: “Шта мислиш, који је од ове тројице био ближњи ономе који је пао у руке разбојницима?” Човек је, прихватајући, одговорио: “Онај који се на њега сажалио.” Исус је на то рекао: “Иди па и ти тако чини.” Само да то није рекао! Велик је то изазов кад се јасно каже: јесте, иди сада и ти чини исто. Морамо да почнемо мало да размишљамо.

Ја сам у свом хришћанском животу направио много грешака, и Бог ми је био врло милостив. Није могуће да научимо све лекције из Божије речи за само једну годину, па чак ни за десет. Кад сам се тек упустио у службу, нисам био толико забринут за телесне потребе људи, нисам то видео као део своје службе. Често сам се молио за болесне и наравно да ми је то у срцу било важно, али сам погрешно мислећи да друге организације, као што су *World Vision*, *Tear Fund*, медицински мисионарски тимови, агенције попут *Salvation Army*, а касније и људи попут мајке Терезе, одговарају на позив доброг Самарићанина и да је то њихова служба. Моја служба је била евангелизација путем литературе, придобијање људи за Христа, обучавање особља, оснивање цркава и вођство. Били смо преплављени оним што смо покушавали да урадимо, тако да смо веома ретко прихватили друге задатке као што је помагање у телесним потребама људи. Била је то наша велика грешка. Били су потребни људи из две трећине света, особе као што су Тони Камполо (*Tony Campolo*) и Самјуел Ескобар (*Samuel Escobar*),

мушкарци и жене из разних земаља, дубље проучавање Божије речи и поновно пречитавање приче о добром Самарићанину, да се мој став о овом великом изазову потпуно промени.

Много људи данас лежи крај пута. Не можемо једноставно да их заобиђемо, или да им дамо трактат или Библију и кажемо: “Видимо се касније.” Морамо некако да одговоримо на Исусову бригу за телесно стање људи. Ако си већ превише ангажован, ову поруку треба да ставиш у контекст своје ситуације; ја не желим да само узмеш на себе више задатака и обавиш више дела, већ да примиш ову поруку срцем, да је уградиш у свој духовни ДНК и поделиш је с другима који можда нису превише ангажовани, или чак још нису ни спасени.

Овај аспект поруке нашег краљевства упућен је нехришћанима, међу којима су многи миротворци у областима о којима намеравам да говорим. Када бар саосећамо с њима, иако их можда не схватамо потпуно, и кад смо довољно проицљиви (хришћанима често недостаје проицљивости на овом подручју), открићемо да су отворенији за разговор о Исусу. Британија је једна од најистакнутијих хуманитарних земаља која је икад постојала у историји. То је део културе и уткано је у ДНК нације. Чак и кад су почели да се деле и напуштају основе хришћанске вере, давање је остало у култури. Разне добротворне организације покушавају да сакупе новац. Ако ти и ја желимо да утичемо на постмодернистичку Британију, морамо да научимо да афирмишемо људе који још не познају Исуса, али који раде оно што је добро, уместо да стално реагујемо негативно на свакога ко није хришћанин. Данас су предрасуде о хришћанима веће него што су биле раније, из много разлога, и уместо да се нервирамо и кривимо ову или ону особу, посебно оне на власти, потребна нам је разборитост Светог Духа да бисмо разумели нову културу у којој живимо.

Бројне су пошасте у свету око нас, али ја ћу их набројати само седам. Не говорим овде о појединцима, већ о групама људи.

1. Деца у опасности

Прва особа која лежи поред пута је мало дете – милиони мале деце. Једна милијарда деце је у опасности, што је око једне шестине становништва света. Многа међу њима умиру. Бројне групе у свету одговарају на проблеме деце у опасности, али истраживања мреже *Viva Network* и Патрика Мекдоналда (*Patrick McDonald*) показују да нам предстоји још много посла. Говоримо о деци која су продата у ропство за рад у фабрикама, о хиљадама њих у узрасту од 11 или 12 година која су продата као сексулано робље, као и о деци с улице, на пример у Бразилу, где полиција понекад повуче обарач и убије их. Говоримо о милонима деце која су остала сирочићи због сиде у Африци и другим земљама.

У припреми су нове књиге о деци, а нека од њих живе доле низ улицу, коју понекад злостављају родитељи. Ако мислиш да то није проблем, онда живиш у облацима и треба да се спустиш на земљу. Ако мислиш да се то не догађа онима који исповедају да су следбеници Исуса Христа, онда очигледно ниси био много укључен у личну службу с људима. Проблем деце у опасности је поражавајући и време је да црква проговори, реагује и уради оно што би урадио добри Самарићанин из Луке 10.

2. Злостављање жена

Друга особа која лежи крај пута је жена, злостављана жена, жена у опасности. Верујем да је књига *True Grit* коју је написала Деби Мероф (*Debbie Meroff*), једно од најважнијих издања *Authentic Media*. То је књига о женама и о ономе што подносе. Штампали смо је до сада много пута. Невероватно је то што се догађа у Европи на подручју трговине женама; чак је и председник Буш говорио о томе, као и друге светске вође. Потребан нам је библијски, револуционаран поглед на

жене и њихову патњу. Злостављање жена у одређеним верским системима је невероватно. Шта се само догађало у Авганистану за време владавине талибана? Тек неколико хришћана је говорило о томе. Феминистички покрет, иако има много позитивних и негативних страна, био је први који је проговорио о страдању жена у Авганистану. По Божијој милости, талибани су склоњени с власти. Шта ћемо с обрезивањем жена? Јеси ли некад читао о томе или не волиш да читаш ствари које су непријатне?

Пријатељу, да ти нешто кажем, ако не желиш да читаш оно што је непријатно, онда, ма шта радио, немој да читаш Библију. Неке од најнепријатнијих прича које сам икад прочитао, укључујући и силовање, записане су у Библији. Верујем да је једно од обележја веродостојности Божије речи то што не заташкава грех чак и кад га почине велике вође као што је био Давид, човек по Божијем срцу, који је био крив за убиство и прељубу.

Ти и ја треба да говоримо о стварима као што је обрезивање жена. Мислим да је Влада Данске била прва која је хтела да донесе закон против тога. Ја могу да читам прилично тешке ствари а да ми не позли, али никад ми није успело да прочитам до краја све што сам хтео о обрезивању жена, јер је то застрашујуће болесно. Веома узнемирује чињеница да су жене тако злостављене и да то расте и наставља се. Стотине хиљада жена пролази кроз ово невероватно мучење.

3. Крајње сиромаштво

Трећа особа која лежи поред пута је она коју називамо крајње сиромашном. Много је сиромашних људи и жалосно је што многи хришћани, држећи се једног клишеа, све то отписују и чак погрешно цитирају Нови завет. Ако проучавамо Библију и слушамо Божије људе, мушкарце и жене из разних раздобља све до Вилијема Бута (*William Booth*), знамо да је Бог наклоњен сиромашнима. Неки од вас потичу из сиромашних породица

и никад тога не треба да се стидите. Никад не треба да се осећате инфериорно у овом друштву које је још увек класно и расистичко и “кастеистичко”, иако то не волимо да признамо. Неки од највећих људи у свету потичу из најсиромашнијих породица, а неки су и дан данас сиромашни.

Шта је с далитима у Индији, познатим као недодирљиви? Има их око 250 милиона, што је трипут више од становништва Британских острва. У последњих неколико година далити су почели да напуштају хиндуизам – на хиљаде њих одлази. Многи су постали будисти, док други куцају на врата цркве. Само ми из ОМ-а смо у протеклих неколико година основали више од две хиљаде цркава, углавном за далите, и многи међу њима доживљавају стварност Светог Духа. У Индији смо одлучили да се укључимо у рад с крајње обесправљенима и сиромашнима, под вођством Џозефа Десузе (он је написао књигу о далитима). Одлучили смо да се ангажујемо и на пољу људских права, не у сваком погледу јер је то подручје врло велико и човеку се лако може догодити да оде изван тих граница. Са Џозефом Десузом на челу, вођом ОМ-а у Индији, рођен је нови покрет (*All India Christian Council* – Свеиндијско хришћанско веће) који је одвојен од ОМ-а и има разне агенције и цркве, углавном вернике који се држе библијске науке, и говори о прогону хришћана у Индији (посебно након убиства Грејема Стејнса (*Graham Staines*) и његова два сина), као и о проблемима далита.

Каже се да је брига за људска права и њихова одбрана део Божијег краљевства. Знате шта? Већина хришћана, који уопште нису укључени у бригу о људским правима, и даље верују у то јер се заиста веома узнемире кад неки комшија уради нешто што нарушава њихова људска права. Запањује ме шта све може да узнемири просечну особу. Обично се ради о тривијалним стварима, често повезаним с људским правима, а да то не схватамо. Сви ми верујемо у правду и људска права. Биле су ми потребне године да то схватим, али ми нисмо позвани само

да евангелизирамо свет, већ и да свуда изградимо краљевство. Велик је то посао и мораш да нађеш своје место и добијеш смернице. Ако можеш у срцу да предочиш целу ту визију, то ће ти омогућити да боље одговориш на свој удео у њој, ма колико мали био. Борба против сиромаштва у свету треба да буде наш приоритет и постоји много тога што можемо да урадимо. Црква данас више него икад у историји одговара на тај изазов. Прича *Tear Founda* спада међу највеће хришћанске приче на Британским острвима, као и прича Боба Пирса (*Bob Pearce*) који је основао организацију *World Vision*, затим *Samaritan Pursea* и стотина других, мање познатих агенција широм света.

4. Оболели од ХИВ-а/сиде

Четврта особа која лежи крај пута је она оболела од ХИВ-а/сиде. 40 милиона људи је заражено овим вирусом, а умрло их је 20 милиона. Милиони деце су остали сирочићи и многа друштва живе под теретом смрти великог броја младих. Уместо да стојимо са стране и осуђујемо, одговоримо у љубави и деловањем. (Многи су заражени ХИВ-ом а да то не знају.) Такође, искористимо ову прилику да посведочимо Јеванђеље. Открили смо да су пацијенти оболели од сиде, због блиске смрти, веома отворени за Јеванђеље. Подстичем те да прочиташ књигу “Сиде и ти”, коју је написао Патрик Диксон (*Aids and You; Patrick Dixon*). Доступна је бесплатно широм света. Одвео сам Патрика на састанак с 50 Африканаца и других људи из Уганде, који су били забринути због ове велике пандемије и тај задатак заиста изгледа големо кад га дубље сагледамо. Црква хоће да делује али јој недостаје новца за ту битку. У западном свету могу да се добију скупи медицински коктели тако да људи могу да живе још пет или десет година, али тако много њих у Индији и Африци нема приступ овим лековима. Знамо за неколико случајева у којима је Бог интервенисао и излечио људе. Не верујем да би требало да ограничимо свој одговор на

овако велик проблем само на молитву, иако она треба да буде део нашег одговора. Бог понекад чини необичне ствари. Морамо да мобилишемо целу цркву ради превенције. У Африци скоро свака црква међу члановима има оболеле од сиде. Од ње се не умире, већ она уништава тело тако да живот на крају узима нека од 50 разних болести – многи умиру врло млади.

5. Људи без чисте воде

Пета особа која лежи поред пута је она која је жедна. Воде је све мање. Једна трећина света нема приступ чистој води. Многи морају да пешаче километрима да би дошли до ње и често то раде деца чија леђа не могу да поднесу тако тежак рад. Велики градови остају без воде и допремају је по високој цени, док су у другим деловима света дисфункционални водоводни системи плодно тло за ширење болести. Нека свако од нас уложи напор да што више људи добије чисту воду, док настојимо да сачувамо ону коју имамо на располагању.

Ја сам забринут за људе на подручјима погођеним сиромаштвом, који због суше и других потешкоћа немају приступ чистој води. Пију загађену воду из река и многи ће умрети за годину дана. Ти и ја можемо да учинимо нешто у вези тога. Хришћанске организације настоје да као приоритет обезбеде чисту воду тамо где је нема. Нехришћани раде то исто. Хоћеш ли се молити за те људе? Хоћеш ли се молити за новац, јер копање бунара кошта, као и прављење машина за пречишћавање воде од основних састојака. Невероватно је шта све може да се уради уз мало посвећене маште. То је увек била једна од мојих молитава за Божији изабрани народ. Ако спадаш међу оне особе које нису ентузијастички рећи ћу ти да и за тебе још има наде, да не одустајеш. Чак и ако си мојих година, још увек постоји нада да ће се у твом срцу упалити ватра. Служимо жеднима, гладнима и болеснима једноставном чистом водом.

6. Живојна средина

Шеста особа која лежи поред пута – и ово ће те заиста изненадити – јесте планета земља, односно животна средина. Једном кад сам путовао возом, седео и читао, човек који је седео иза мене ме је питао да ли сам ја Џорџ Вервер. Разговарали смо и открио сам да је хришћанин из Сандерленда (*Sunderland*). Чуо ме је кад сам проповедао у Даблину седамдесетих и то је подстакло жар у његовом срцу. Испричао ми је да је његов рад повезан с природним окружењем и ја сам могао да му кажем да сад проповедам о томе. Проповедам о животној средини и потреби да се побринемо за кишну шуму, за ваздух који дишемо. Астма измиче контроли на Британским острвима и то је повезано с окружењем. Бог се брине због ових проблема и ми можемо нешто да урадимо у вези с тим.

Срамота је што тако много еванђеоских хришћана не само да нимало не брине за окружење, већ су понекад познати као људи који су против тога. Како је то могуће кад је наш Створитељ тражио од нас да се бринемо за Његову творевину? Загађење земље је апсолутно неприхватљиво. Наши млади се брину због овог проблема и ако се не повежемо с њима у важним питањима као што је очување животне средине, како можемо да очекујемо да нас уопште саслушају у вези било чега другог?

Зашто тако много људи баца смеће свуда наоколо? Јеси ли приметити све те отпатке напољу? Понекад моја жена и ја изађемо да шетамо и ја узем кесу и скупљам успут смеће на које наиђемо. Богу су важне мале ствари! Библија каже да ћеш примити награду ако некоме даш чашу воде. Да ли си довољно изашао ван оквира да мислиш да скупљање одбачених флаша и конзерви које некога могу да повреду – на пример, дете које може на њих да се посече – може да ти донесе неку награду? Хеј, да ли си спреман да размишљаш изван научених оквира? Да ли, ако си старији, знаш шта то значи? Бити “изван кутије”

је новији израз и значи да се не повинујеш истим старим обичајима већ си спреман да будеш другачији. Браћо и сестре, почнимо да размишљамо о окружењу јер ће нам то омогућити и да разговарамо с многим младима који су од тога направили нешто велико, можда и превелико. Ако не познају Исуса, и њихова једина брига су животиње и окружење, онда праве велику грешку, јер никад неће ући у небо иако чине та добра дела. Али ако разговарамо с њима и саслушамо их, и покажемо саосећање тамо где можемо, можда се обрате Исусу. Веома је важно посегнути изван сопствене сигурносне зоне, чак и ка људима који те не разумеју. Ја сам ходочасник; водим сталну борбу. Падам и непрестано морам да пужем назад ка крсту и поново читам књиге као што је “Пут Голготе” и испуњавам се изнова Светим Духом.

7. Млаки хришћани

Почео сам да проповедам о седам светских пошести пре много година и напоследку сам засновао поруку на причи о добром Самарићанину из Луке 10. Ту сам почео да додајем “млакост” о којој пороведам 53 године у различитим порукама. У неким су под бројем 6 “Нерођени”, док је “Животна средина” под бројем 7. Тако је набројано на полеђини моје посетнице као и на мом сајту; www.georgeverwer.com (надам се да ћеш га посетити!).

Одувек сам сматрао да је абортус погрешан. Госпођа Пејн (*Payne*) која је била у ОМ-у говорила је о овоме пре 30 година. Био сам и на маршу за борбу за право на живот, у марту осамдесетих година у Омахи, у Небраски, с локалном црквом. Кад је мој добар пријатељ др Френсис Шефер (*Francis Schaeffer*) почео овим да се бави врло озбиљно пред крај живота, размишљао сам о томе, посебно зато што сам живео изван Америке, где људи углавном имају либерлније мишљење и често реагују на оно што сматрају “америчким екстремизмом

у борби за право на живот”. Направио сам велику грешку што нисам говорио о абортусу и захваљујем Богу што је пре неколико година, након много читања, молитве и разматрања, наш покрет постао више холистички, тако да сам и ја предузео кораке да постанем активнији на овом важном подручју. Абортус је нешто грозно. Да ли си видео слике фетуса старог неколико недеља? Нико нема право да одузме живот том малом детету. Ја високо ценим жене и знам да повремено постоје веома сложене ситуације, али немају право да одузму живот. Већина побожних мушкараца и жена се слажу с овим, па ипак често на све то остајемо неми.

Затим сам се повезао с Рендијем Алкорном (*Randy Alcorn*), чију смо књигу “Право на живот” (*Why Pro-Life*) заједно дистрибуирали широм света. Помажемо у преводу ове књиге на језике међу којима има оних који немају готово ништа на ту тему. Биће ми драго да је бесплатно пошаљем свакоме ко је затражи. Ова књига је врло реалистична и не гађа људе библијским стиховима, с обзиром на то да то свакако не значи много онима који не верују. Подстичем све вас да се више посветите овоме и постанете активнији на овом подручју и да прочитате ову књигу.

Међутим, истина је да је млакост међу Господњим народом вероватно највећа општа криза у Христовом телу. Није то ситуација или-или, већ обоје. Стога је седма особа која лежи крај пута млак хришћанин. Сматрам да је млакост у цркви већи проблем од свих осталих.

Опасно је размишљати да су проблеми негде тамо, јер су они у стварности често овде. Млакост је пошаст. Присуствовао сам састанцима на којима је велик проценат људи признао да су млаки. Устали су да се покају, затраже опроштај и моле стихове из Дела 4,31, да почну смело да говоре Божију реч.

Немој да помешаш темељну млакост особе са стањем против ког се човек бори. Сви се ми с времена на време боримо

с млакошћу. Ја морам да се борим против ње исто колико и против погрешних ставова или нестрпљења. Не подлежи јој и не предај се. Немој престати да проучаваш Библију зато што ти је то досадно. Можда је једини изузетак у овоме особа која пати од хроничне медицинске депресије, врло јединствене врсте болести. Тим људима је потребна јединствена, посебна пажња, брига и молитва; али већина нас не спада у ту категорију. Ако имаш проблема с депресијом, треба да примиш помоћ и негу. То није лак пут и многи побожни људи су прошли кроз то. Моја жена је патила од депресије годину дана и с Божијом помоћи изашла је из тога. Ја говорим више о духовној депресији која се показује у занемаривању Божије речи и молитве, у обесхрабрењу или допуштању огорчењу да превлада.

Моја жена и ја смо имали много разочарања у животу, али знамо да она могу да буду Божије одређење да учинимо нешто још боље за Његово краљевство. Много тога што нас чува од млакости не мора нужно да буде позитивно. Негативне ствари заиста могу да нас држе буднима. Тако учимо из нашег ходочашћа како да реагујемо на окружење и околности. Све док не будемо држали нашу духовну температуру на месту на ком не зависи од времена, духовно говорећи, нећемо бити Божији маратонци. Духовно, време се мења, зар не? Велика је грешка и кршење примера из Луке 10 ако ми као Божији народ мислимо само на себе или на своју породицу али не и на усамљене, збуњене и уцвељене.

Нека нас Бог оспособи да примимо реч. Нека нам помогне да се не осећамо преоптерећено и омогући нам да схватимо да ће и најмања ствар коју учинимо за било коју од ових особа које леже поред пута бити почашћена у краљевству. Многи међу вама ово раде већ годинама и дајете средства за глобалне мисије. Нека вас Бог благослови.

Нови брод *Logos Hope* ће бити више укључен у кризу ХИВА/сиде, борбу против сиромаштва у свету, као и у

навешћивање ове поруке о којој сам сада говорио. Можеш ли да замислиш какав ће то многострук утицај имати кроз молитву док с другима делимо ове проблеме? Не могу да се сетим ко је рекао да је лакше охладити фанатика него загрејати леш, зато се немојмо бринути да ћемо постати превелики ентузијастички кад се ради о бризи за сиромашне, оболеле од ХИВА/сиде, о очувању животне средине. Не бих рекао да ће превише ентузијазма бити наш највећи проблем. Примимо Божију реч са свим нашим борбама, слабостима и рањивошћу; одговоримо пазећи да смо испуњени Светим Духом. Немојмо допустити да млакост заузме нека подручја нашег живота, да бисмо заузврат могли да служимо свим овим групама људи о којима смо говорили.

Овде је нова генерација младих људи. Уместо да их осуђујемо зато што би радије играли видео игрице уместо да слушају досадну проповед у локалној цркви, треба да покушамо да разумемо те видео игрице и велик утицај који имају и за добро и за зло у нашој култури. Ова генерација деце је свеопште интерактивнија. Не желе само да слушају, већ хоће да се укључе и делују. Ако би они били спасени могли би да постану генерација која ће довршити задатак евангелизације, јер су вољни да засучу рукаве и раде. Ја се састајем с њима и кажем вам, Бог делује у овој пост-модернистичкој генерацији. Немој да постанеш тек још једно закерало само зато што они не желе да певају исте песме које си ти певао на веронауци 1908., или већ које године.

Помолимо се: Боже наш и Оче, ти си донео ову реч у моје срце. Ја сам је пренео и не могу да побегнем од ње чак и ако сам (можда) покушао. Господе, верујем да ћеш ти подићи оне који ће се више молити за ово о чему смо говорили, оне који ће помоћи да се сакупи више новца, оне који ће помоћи да се одазове више радника. Господару жетве, молимо се онако како смо научили из Луке и Матеја, пошаљимо раднике на жетву.

Да, грех је озбиљан и непрекидно се догађа, али не мораш да живиш у поразу.

Једном кад сам испричао своју причу на конференцији наше мисије, пришла ми је једна жена и обавестила ме да имам демона. Други пут, кратко након што сам испричао своју причу на великој конференцији у Урбани 1987., потонуо је наш брод Логос. Неко ме је позвао телефоном и рекао ми да је то била Божија осуда намењена мени (ми смо заправо размишљали да заменимо брод; нико није страдао кад је потонуо и ми смо то видели као Божији благослов). Неки људи имају чудну представу о Богу.

Већина људи не жели да чује хришћанске вође како признају свој грех или како кажу да и даље повремено сагреше. Ретко ко жели да чује вођу како каже да се помирио са својом грешном природом. Али ја јесам. И то кажем сасвим јавно. Не бих своје искушење порнографијом назвао зависношћу. Ретко сам јој био изложен. Не гледам је на интернету. Не бих платио за то. И нисам имао редован приступ часописима још од тинејџерских дана. Искушење је можда мање али не нестаје, чак ни кад смо старији.

Једна комшиница ми је рекла да се молила за мене и ја сам се у својој шеснаестој години обратио на састанку на ком је говорио Били Грејем. Знао сам након тога да треба да се решим

порнографије и спалио сам својих неколико часописа. Да се нисам обратио, она би постала моја ужасна зависност која би ме одвела у неморал. Ипак сам кроз већи део одраслог доба био подложен страховитим искушењима и понекад сам падао.

Могу искрено да кажем да током година нисам ишао у потрагу за порнографијом. Она долази мени. И хвата ме неспремног. Једном кад сам путовао на састанак наше мисије у Единбург у Шкотску, нашао сам часопис који је неко оставио у тоалету. То се поново догодило кад сам путовао трајектом у Скандинавију.

Одлучујући тренутак се догодио пре више од 30 година кад сам шетао у шуми изван Лондона. Видео сам из даљине да нешто виси на гранама дрвета. Био је то порно часопис пробијен мецима. Неко га је тамо окачио као мету, а сотонина мета сам био ја. Волео бих да могу да кажем да сам уништио часопис и победио, али истина је да је у тој шуми, тог дана, тај часопис направио будалу од мене.

Провео сам у шуми неко време након своје похотне епизоде, пре него што сам успео да се пузећи вратим пред крст и затражим опроштај. Од тада сам углавном био у стању да издржим сотонина искушења. Волео бих да могу да кажем да је увек било тако, али лагао бих. У тој шуми сам пронашао нови приступ сопственој грешности: кад сагрешим тражим опроштај, сваки пут.

Победоносан животи

Шта је победоносан живот за грешника? Одсуство греха? Пораз сотоне у сваком искушењу? Непораженост током једног периода? Ако је то мера, онда ја падам. Претпостављам да сви ми падамо и наставићемо тако без олакшања.

Себи у прилог могу да кажем да према властитој процени успешно одолевам искушењу у 95% случајева. Али ако се узме у обзир број искушења с којима се суочавамо, то је још увек много неуспеха!

За својих 45 година хришћанског живота нисам падао само на пољу појуде већ и раздражљивости и беса. Победоносан живот, с обзиром на нашу грешну природу, није одсуство греха, већ сазнање шта да радимо кад сагрешимо. 1. Јованова 2,1 каже да не грешимо. Јованова жеља је да Исусови следбеници не греше. Али даље каже: *и ако ко сагреши, имамо заступника код Оца, Исуса Христа праведника.*

Ја сам веома брз да признам кад сагрешим, и кад признам подривам сотонину моћ. Сотона је преварант, непријатељ који жели да верујем у лажи (било да је та лаж да нисам урадио ништа лоше или да сам сагрешо тако страшно да више нисам прикладан да служим Господу). Кроз искрено признање, моја снага да се борим са следећим искушењем је појачана сазнањем да зли нема ништа чиме би ме осудио. Христос је мој бранитељ пред Оцем и Он каже да ми је опроштено. Сотона нема шта да каже.

Од тренутка мог спасења никад нисам сумњао у Божију реч о Његовој љубави према мени. Веома је важно да схватимо да нас Бог воли и да нас прихвата – чак и кад падамо. За мене је то било од животног значаја. Чак и кад су ме људи одбацивали због мојих греха, или зато што сам говорио о њима, увек сам осећао Божију љубав. Имам отворен позив да Му се вратим чим сам спреман да признам да ме је грех поново преварио.

Божија љубав није дозвола за грех. Милост без дисциплине може да одведе у срамоту. Иако Бог може и то да опрости, превише срамоте чини хришћанског вођу неверодостојним. Људи ће изгубити способност да ми, као вођи, верују. Павле је рекао: *него кротим своје тело и потчињавам га да не бих ја, који сам другима проповедао, био искључен из трке* (1. Кор 9,27 – ССП). Да се нисам брзо позбавио својом навиком и ставио је под контролу, мој грех би порастао до те мере да бих био дисквалификован. Само у Христовој снази сам у стању да се потчиним.

Сматрам се одговорним пред својом женом што се тиче пожуде и она ми је увек била подршка. Моли се за мене. Слуша ме. Кажем јој за своје повремене борбе и она ме не осуђује. Сећам се да сам јој рекао, сад као старији човек, да је кратак поглед на порнографски часопис изазвао приличну буру у мени, физички. “Па”, рекла је, “то барем доказује да ти је нешто остало.” Могу да будем искрен с њом и она са мном.

Грешник који је ментор зрешницима

Покушао сам да афирмишем оне који од мене траже одговоран однос. Као створења склона греху, не можемо сами да га савладамо. Потребни су нам други који ће прихватити наше недостатке, али нас спречити да се предамо греху.

Моја посебна “менторска” служба је почела с мојом јавном исповешћу. Био сам позван да говорим на конференцији у Урбани 1968. године, и моја порука није била о мисији. Било је то моје сведочанство и општи подстицај свима на радикалну преданост. Био сам искрен везано за пожуду. Тад сам први пут дао своје сведочанство на великом скупу. Некима се није свиђало што сам говорио тако отворено али рекао сам тим младим људима да и они, баш као што сам ја учинио, треба да се покају од сексуалног неморала. На позив је устало око 4.000 младих, а многи међу њима су плакали кајући се.

Од тада сам трипут говорио у Урбани и сваки пут ми је долазила река људи којима је био потребан неко ко ће саслушати њихове борбе а да их не осуђује и поново их усмерити ка Христу. Један младић ми је писао са мисијског поља рада. Био је ожалостан због свог греха и тражио је да се састанемо на граници земље у којој је био стациониран. Није чак могао ни да изговори те речи, тако да је откуцао једну пуну страницу, описујући своју зависност. Узео сам га са собом као помоћника/партнера у раду на једну годину (увек сам са

собом на путовања водио ученике). То нам је дало времена да решимо његове проблеме. Касније се вратио у мисију и данас има дивну жену и породицу. Био му је потребан неко ко ће му рећи из искуства да нада постоји.

Црква пречесто даје погрешну идеју о светости. Сви ми желимо да сазримо на том пољу, али за то је потребно време. Раст долази с годинама и искуством. Легалистички принципи нису одговор на загонетку људског греха. Ја сам га подстицао да успостави равнотежу између милости и дисциплине и охрабрио га да чита свеобухватније. Књиге о херојима вере морају да буду прожете искреном проценом њихових мана. Чак су и највећи међу нама једнако грешници колико и свети. Морамо да се угледамо на стварне примере оних који су тежили ка светим стандардима и да им се у нашем колебљивом ходу, два корака напред, један назад, приближимо.

Вође које признају своју рањивост, или чак своје недостатке, иду храмајући. Али претпостављам да управо то омогућава повређеним људима да ухвате корак с нама и затраже помоћ.

Божија служба је њрисџуџачна хендикейиранима

Упркос мом храмању Бог ме и даље користи у својој служби (то је за мене део тајне милости).

Као веома млад хришћанин био сам у Индианаполису и делио трактате тачно испред стриптиз клуба. Запао ми је за око билборд са рекламом клуба и убрзо сам се нашао унутра, у трећем реду, и гледао шоу. За неколико минута ухватила ме је бура емоција. Схватио сам где се налазим – јеванђелиста, цео пуних трактата, а пиљим у младе жене које са себе скидају део по део одеће. Изјурio сам из клуба и отрчао на оближњу аутобуску станицу, право у телефонску говорницу. Подигао сам слушалицу и завапио Богу. “Ох Боже”, молио сам Га, “опрости ми, опрости ми!”

Нисам осећао да ми је опроштено, али сам знао за Његово обећање да ће нам опростити ако Га замолимо. Неколико минута касније сам рекао себи: “Опроштено ми је. Хвала Ти Господе”, и изашао сам из телефонске говорнице. Али након опроштења, дошла је осуда. “Бог не може да те употреби. Изневерио си Га”, рекао је тужитељ. Пре него што сам ишта успео да кажем, пришао ми је неки човек. Очекивао сам да ме пита колико је сати или где стоји неки аутобус, али је он почео да ми прича о својим невољама. За неколико минута ме је питао: “Како могу да се спасем?” и у року од сат времена клечали смо поред споменика ратним херојима у Индианаполису, где је он предао свој живот Исусу Христу.

Не бих могао да измислим овако добру причу. Сотона је хтео да одем у стриптиз клуб и да потонем још дубље у понижење због пожуде и порнографије. Његов резервни план је био да се ваљам у мукама у телефонској говорници до краја живота. Али по Божијој милости, вратио сам се Његовом плану, након што сам се покајао и примио опроштење вером, и Он ме је употребио да тог човека поведем у спасење. Ако ми је икад био потребан доказ опроштења и обнове, добио сам га.

Ја сам грешник, који током година постаје све јачи, и који пуже натраг до крста кад сагреша и открива да га Бог и даље воли и да ће га и даље корситити да доведе друге Христу. То је милост, зар не?

НЕКОЛИКО ОСНОВНИХ ИСТИНА

1. Молишва

Најважнији део мобилизације нових радника мора да буде молитва. Матеј 9,35 је веома јасан стих по том питању, као и Дела 13,1-5. Исто толико је важно и да се још више молимо за постојеће раднике и оне који пролазе кроз процес обуке. Хитно нам је потребно што више молитвених окупљања сваке врсте.

2. Став

Бог се брине за наш став, став према Њему и према другима. Друга заповест каже да волимо своје ближње као саме себе.

Ја се бринем за наш став према другим хришћанским вођама, посебно према онима који се можда не слажу с нама. Понекад већ при самом спомињању нечијег имена може да се види погрешан став на лицу неке особе или у њеним речима.

3. Покајање

Наравно, уз молитву, кључ за личну обнову је стварност крста и Свети Дух. Широм света покушавамо да доставимо књигу “Пут Голготе”, Роја Хесиона, јер је Бог више од 40 година

користио ову моћну поруку да доведе људе у понизност и праву скрушеност, а затим у живот љубави и вере.

4. Ученици

У нашој служби Бог жели да нам да ученике, праве Христове обраћенике који се ослањају на Њега за раст, као и у свим аспектима хришћанског живота. Не смемо се преварити да мислимо да су сви који донесу неку одлуку сад “спасени” и да су заста прави верници. Неки, слава Богу, јесу, и то ће показати време. Хвала Богу за сваку цркву и сваку малу групу или менторски програм где се људи обучавају. Слава Богу за Навигаторе (*Navigators*) и друге који дају тако диван пример.

5. Дисциплина

Без овога, било би свега неколико стварних ученика. Бојим се да неке проповеди о избављењу и Светом Духу дају људима идеју да дисциплина није нешто духовно. Шта ћемо онда да радимо са јасном Исусовом заповешћу да се одрекнемо себе, узмемо свој крст и идемо за Њим? Шта је с речима апостола Павла, који је рекао да кроти своје тело и потчињава га? Исус је рекао: “Ако имате љубав к мени, заповести моје држите.” Морамо да поучавамо и примером покажемо дисциплинован живот свим новим регрутима, чак и ако долазе само преко лета. Ако у томе не успемо, направићемо трагичну грешку.

6. Храбросћ

У ово време тероризма, немира и прогона Божијег народа, потребна нам је велика храброст. Ја то видим као велику потребу у свом животу управо сада. Ако си у вођству, теби ће посебно бити потребно више храбрости, која је, наравно,

повезана с вером и дубоким поуздањем у Бога и Његову реч. Пут пред нама неће бити лак и како се крећемо њиме, на нас ће падати све пламене стреле пакла.

7. Мудросѝ

Можда је боља реч разборитост. Тозер је рекао да је то највећа потреба у цркви. Кад сам продавао књиге и Библије у свом родном граду као млад хришћанин, упознао сам жену која ме је подстакла да сваки дан читам Изреке (Приче Соломунове). Постоји по једна за сваки дан у месецу. Рекла је: “Изрека на дан држи ђавола ван.” Од тада их заиста читам готово сваки дан и биле су ми велик благослов и помоћ.

И сâм сам покушао да у својим књигама пренесем нешто мудрости коју ми је Бог дао из Своје речи и преко других људи.

ДЕСЕТ ИЗАЗОВА У МИСИЈИ

(Израчунавање трошкова)

Исус је рекао:

“И који од вас кад хоће да зида кулу не седне најпре и не прорачуна шта ће га стати, да види има ли да може довршити? Да не би, кад постави темељ и не узможе довршити, сви који гледају стали му се ругати говорећи: Овај човек поче зидати, и не може да доврши.”

“Или који цар кад пође с војском да се побије с другим царем не седне најпре и не држи већу може ли с десет хиљада срести оног што иде на њега са двадесет хиљада? Ако ли не може, а он пошаље посленике док је овај још далеко и моли да се помире. Тако дакле сваки од вас који се не одрече свега што има не може бити мој ученик.”

“Со је добра, али ако со обљутави, чим ће се осолити? Нити је потребна у земљу ни у гној; него је проспу напоље. Ко има уши да чује нека чује.” (Лука 14,28-35)

Познавање ситуације

На почетку консултација као што су ове добро је израчунати трошкове. Важно је да кад се нађемо у духовном сукобу заиста знамо каква је наша ситуација. Библија учи о духовном рату.

У Британији данас влада веома подељено стање цркве. Вођа једног од највећих еванђеоских праваца у овој земљи написао је чланак у ком је указао: “Нисмо спремни да евангелизирамо.”

Моје срце куца у складу с много тога што он тврди. Велике су тензије и поделе у британској цркви. Уверен сам, међутим, с обзиром на Христове тврдње, да не можемо да чекамо да се цела црква уједини, да сва оговарања престану и да сви воле једни друге. Имамо послање и пример у Делима да евангелизација треба да се настави чак и усред слабости. Иако црква на одређени начин може да буде слаба, Бог је јак. Евангелизација, и то не само на националном нивоу, мора да тече док ми наглашавамо пробуђење, светост и духовни живот, и истовремено објављујемо рат оговарању, неверовању, греху и свему што дели праве вернике.

Нема разлога зашто не бисмо истовремено могли да радимо на обнову, оживљавању цркве и евангелизацији света. Ја искрено могу да вам кажем да мој највећи жар није евангелизација света већ Божија слава. Један од разлога што смо ми из ОМ-а могли да пошаљемо људе у муслимански свет и да их тамо држимо пет, десет или чак петнаест година, у томе је што наш први жар није био обраћење муслимана, или оснивање цркве у исламском свету, већ Божија слава. Верујем да су многи Божији људи пропустили Његову савршену вољу. Нисам уверен да је Божија воља да све те групе људи немају сведока. Не можемо да узмемо неко екстремно калвинистичко оправдање и окривимо Бога, ништа више него што је то могао Вилијам Кери (*William Carey*) кад су му пре много година рекли: “Ако Бог жели да пагани буду обраћени, Он ће се побринути за то и без таквих као што си ти.” То је Божија намера јер је у Његовој речи откривено да ти људи треба да чују Јеванђеље, да га приме и посведоче. Ми не можемо да предвидимо колико ће тамо бити плода. Наш први жар је Божија слава, зато смо Му послушни и идемо напред да положимо живот за сведочанство.

Обнова

Мој други жар је обнова међу Божијим народом. Кад то кажем не мислим на неку одређену струју. Срећан сам да видим обнову људи на било који начин на који живи Бог одлучи то да уради. Како ће се то догодити, не мора да буде исто у Калифорнији и у Шведској, а онако како се догоди у Шведској не мора нужно да буде исто у Немачкој. Бог не уништава нашу људскост ни националност кад делује у нама. Тек кад разумемо различите културе моћи ћемо да видимо више регрута из тих земаља. Наравно, затим ће они морати да се потруде и разумеју културе у коју одлазе. Када је говорио о Светом Духу и победоносном животу, Били Грејем је рекао: “Није ме брига како ћете то стећи, само стекните.” Чезнем да видим сједињен нагласак на светости, побожном животу, преданости, учеништву, једноставном начину живота и духовној револуцији; и све то спојено са досезањем свих земаља и свих народа у евангелизацији света и комуникацији међу различитим културама. Прорачунај трошак. Познате су нам речи нашег Господа Исуса у Матеју 9,37, *Жетве је много, а посленика мало.*

То је врло озбиљно и захтева консултације. Могу то објективно да кажем јер немам ништа с организацијом. Знам за критике које круже наоколо због консултација и конгреса. Дубокоумним људима то звучи као да се одиграва много тога, али просечна особа можда није тако дубокоумна. Већина вас није била позвана на Тајланд, или у Луизијану или већ где се неки такав састанак одржавао. Али некако сте успели да се чак и као немоћни и слаби студенти шкрипећи вратима увучете на консултације. Схватимо да су оне потребне јер је ситуација очајна. Тренутно се дешавају све врсте консултација у покушајима да се реши криза у ираку и Ирану. Потрошиће се бесконачно много новца. Они знају да криза на Блиском истоку може да доведе до трећег светског рата. Љубљени, ми

као следбеници Исуса Христа смо већ у рату због ког, духовно говорећи, ирачко-иранска криза изгледа малено.

Зато су консултације које се тичу половине становништва света, недосегнутих људи, молитве, заједничког рада и планирања и чињења свега што можемо да повећамо поуздање, бројност и јединство, веома вредне нашег времена и труда.

Заједничка грађња

Врло је лако критиковати. Међу еванђелистима данас има превише критицизма и оних који размишљају негативно. Павле нас у Посланици Филипљанима подстиче да мислимо на оно што је добро, чисто и исправно. Свако може да руши, али треба бити архитекта да би градио. Нека би Бог сваког од вас учинио духовним архитектом да градите за Њега као што је радио Немија који је био послан од Бога, градио упркос отпору, ругању и недостатку средстава. Позвани смо да градимо заједно.

Постоји стих у Немији који ме често ставља на пробу кад радим нешто што ми се не ради (никад нећеш бити мисионар ако не волиш да радиш нешто што мораш). Тај стих говори о вољи за рад (4,6). Да ли ћете се молити са мном да нам Бог да вољу за рад?

Преданосћ

Ми смо предани Христу, Његовој речи и евангелизацији света. Али да ли заиста знамо шта та реч значи? Чини ми се да у многим земљама и културама, нарочито у богатијим друштвима, она губи своје значење. Људи говоре о потпуној преданости а онда се одвезу у свом новом ауту да живе у својој кући од милион долара; и нико ништа не може да каже, да не би били оптужбени за то да су непријатни или нешто још горе.

У свету у ком милиони гладују, десетине милиона немају свој дом, у ком се еванђелисти у Индији моле за бицикл (неки се за то моле већ десет година), верујем да смо ми из богатијих средина сагрешили против Бога и да зато нисмо успели да схватимо Христове захтеве за наш живот. Лука 14,33 веома јасно каже: *Тако дакле сваки од вас који се не одрече свега што има не може бити мој ученик.* Ако желимо да видимо моћан мисионарски покрет у нашим данима морамо да се вратимо стандардима Исуса Христа и Новог завета. Скаредност коју неке од наших земаља сада пропагирају – доктрина која учи да ће сви духовни људи финансијски бити успешни – збунила је хиљаде. Кад људи прихвате ту науку и кад она не делује, одлазе мислећи да нису духовни или да нису мушкарци и жене вере.

Тозер је рекао да је хришћанина лакше завести што је ревнији. Значи да га је лакше навести на погрешан пут што је његова ревност (ентузијазам, одушевљење, храбра посвећеност) већа. Када сам почео да проповедам пре двадесет пет година, моја главна порука је била о мисији у свету, потпуној преданости и о целој тој страни изазова који се налази у Божијој речи. Како сам настављао даље, видео сам каква је стратегија непријатеља и морао сам да почнем да проповедам о екстремизму, позивајући људе на духовну равнотежу и упоредно читање Писма. Једна од највећих препрека евангелизацији света и визији коју ви и ја имамо је екстремизам. Ја сам целог живота у додиру са студентима и младим људима. Количина екстремизма у Европи међу студентима је просто невероватна. Постоје мале кућне групе које не верују у мисије у свету. Слушао сам на касетама како људи мање-више објашњавају да су мисије у свету ствар прошлости.

Неограничене могућности

Док израчунавамо трошак гледајући “њиве како су већ жуте за жетву”, имамо неограничене могућности за краткорочну

евангелизацију. Зар није невероватно да мормони имају 20 до 30 хиљада људи на терену и преко 100.000 обраћеника годишње само у Британији? До краја века желе да увећају број људи на терену на 70 до 80 хиљада. Црква Исуса Христа треба да има најмање, у било које време (осим стандардних мисионарских снага), 100 хиљада људи у програму за једну или две године. Недавно сам читао нешто о борби против концепта да нам је потребан велик број мисионара – да би нас било превише и да бисмо почели да сметамо једни другима. Питам се да ли су такви људи икад били у земљи као што је Италија. Кад сам ја био тамо, рад с младима су водиле две средовечне госпође које су покушавале да досегну све студенте у земљи. Од тада се стање тамо није нарочито поправило.

Изазов евангелизације света је већи него икад. Тај велик број мисионара за које се молимо може да буде употребљен ако их води Свети Дух и ако су предани. Не мислим да ће једни другима стајати на путу и ометати националну цркву ако познају само неколико основних правила, као што је потчињавање националном вођству у земљи и заједнички рад с другим људима без покушаја да господаре над њима, учећи од њих и предајући вођство домаћим радницима што је пре могуће. Израчунајмо трошак и схватимо да смо у духовном рату. Сотона има стратегију и извршиће противнапад. Има пуно ћорсокака у које жели да одведе Божији народ.

Посвећеност једних другима

Треба да израчунамо трошак у смислу преданости једних другима. Како је лако данас свакој групи и сваком појединцу, до неке мере чак и цркви, да раде по своме. Ово би с времена на време толико овладало мноме, да сам желео да напустим своју заједницу само како бих могао да се поистоветим са целим телом. Потребни смо једни другима, као различите заједнице,

различите организације. Имамо различите идеје и никад се нећемо сложити око свега, али ако желимо да евангелизирамо свет мораћемо да изградимо међусобни однос.

То је још један разлог због ког овакве консултације треба ценити. Имамо прилику да се упознамо и схватимо шта други раде. Присуствовао сам мини семинару на светском конгресу о евангелизацији у Луизијани и открио да је то било изврсно искуство пуно понизности, јер сам тамо био као вођа ОМ-а. Људи су иначе према мени веома љубазни и поштују ме. Дођем негде и пусте ме да кажем неколико речи. Али кад сам дошао на тај конгрес био сам само један од хиљаду, нико и ништа уз све те велике Божије људе као што су др Шефер и Џон Стот (*John Stott*); једноставно се осетиш понизно.

Кад се састанете с Божијим народом и слушате о њиховом раду и свему што Бог чини широм света, кажем вам, то је добра терапија. Схватиш да је мали ОМ, са свим својим бродовима и било чим другим, само кап у мору. Какво дивно искуство за наш духовни раст кад дођемо у ситуацију да будемо само део тела! Знаш да кад си у таквој ситуацији, радост мора да дође од самог Господа. Увек постоји опасност кад смо заједно; покушавамо да узмемо комадиће радости једни од других. Божија реч нам каже да нисмо ту да нам се служи већ да служимо. Мораћемо да се поуздамо у Господа, иначе ће нас прегазити изазови или многи занимљиви људи. Убеђен сам да Бог жели да изградимо добре односе.

Ми смо у ОМ-у покушали у ноћним и дневним молитвама да се молимо више за друге мисије, заједнице и групе. Доводимо гостујуће проповеднике, гледамо њихове дијапозитиве, дознајемо шта раде, и Бог нас благосиља док то радимо. Многи људи у својој властитој земљи не знају, чак ни површно, шта раде друге групе. Не знам да ли је разлог то што не читају хришћанске часописе или просто не воле људе. Један момак ми је рекао: “Није да сам недруштвен, само не волим људе.”

Драгоценост је да знамо шта раде други, јер тако сазнајемо за Божије деловање. Треба да се радујемо с радоснима. Бог нам помаже ако се радујемо победи у свом раду. Ми смо усхићени због сваког члана у Христовом телу кога Бог употреби и благослови. Покушавамо, како нас Писмо учи, да верујемо у најбоље о другим заједницама и групама.

Биџи јаке воље

Кад уђете у мисионарски рад, долазите у додир са широким спектром људи јаке воље. Многи мисионари у свету су такви. Тако су тамо и стигли. Мало вас ће успети да дође на мисијско поље рада ако се барем мало не заинатите. Тетки се баш не свиђа да идете, а можда тако мисле и мама и тата. Можда чак ни ваш пастор не жели да идете, или послодавац. У Енглеској се сада одвија овакво учење: иди на факултет, нађи добар посао, заради новац, а онда кад се средиш, ако те Господ поведе, иди у мисију.

Хтео бих да знам колико их је стигло на мисијско поље рада држећи се такве филозофије? Кад се људи ожене и скрасе, углавном остају ту где јесу. Врло мало се брачних парова с децом отисне у мисију, осим оних који су се већ покренули пре него што су ушли у ту занимљивију, компликовану и фрустрирајућу фазу у животу. Ја верујем да је непријатељ врло, врло паметан и да има огромну пропагандну машинерију која се противи мисији у свету. Потребна нам је мудрост и разборитост да схватимо шта долази од непријатеља а шта од Господа. Тозер је рекао: “Разборитост је највећи потребан дар у цркви данас” и заиста нам је преко потребна.

Комуникација међу различитим културама

Треба и да израчунамо трошкове изградње односа. Како се слажеш с људима? Да ли знаш како да их саслушаш? Како да

допустиш да љубав покрије разлике кад неко каже нешто што ти се не свиђа? Ако то не урадиш, имаћеш потешкоћа, не само у мисионарском раду, већ и у животу. Мислим да не можемо превише да нагласимо потребу за учењем о понашању према људима и комуникацији с различитим културама.

Многи од нас имају проблем комуникације у сопственој култури. Морамо добро да пазимо да се не обесхрабимо кад размишљамо о томе. Неко је недавно написао да не можемо заиста да комуницирамо с различитим културама ако немамо дар евангелизације тих култура. Нисам срео много људи који тврде да имају тај дар, и очигледно је да људи који читају књиге о таквој евангелизацији не планирају да се упуте у мисију. За 25 година сам видео многе једноставне, понизне људе који приону уз страну земљу као слуге, спремни да уче, људе који иду путем Голготе, и видео сам како делотворно комуницирају с различитим културама, охрабрују домаће становништво и раде једни с другима.

Уверен сам да сви ми до неке мере можемо да комуницирамо с разним културама. Неки су наравно надаренији али сви то можемо. Има много тога што морамо да научимо и књига које можемо да прочитамо, као што је “Сведочење муслиманима” итд. Једна од шест особа у свету је муслиман, а мање од два посто мисионара ради међу њима. Да ли ћемо да чекамо на оне који осећају да имају посебан дар за међукултурални дијалог с муслиманима? Имамо довољно препрека кад шаљемо људе на терен, зар треба да постављамо нове?! Искрено се молим да се чувамо оваквог начина размишљања.

Идеја да нам треба још више учења како бисмо боље обавили посао, у великој мери је повезана са интелектуализмом. То је теорија из уџбеника. Буди на терену десет, двадесет или бар две године и видећеш да то једноставно није истина. Размисли о великом покрету скупштина под вођством Бахт Синга у Индији; покрету с којим сам ја лично веома добро упознат.

Обични људи, који су у већини слабо образовани, испуњени Божијом речју су основали цркве и успешно комуницирали с различитим културама. Многи муслимани су дошли Исусу Христу и данас тамо постоји 300 скупштина.

Деструктиван непријатељ

У последње време сам читао о бројним хришћанским организацијама које пролазе кроз веома тежак период тешкоћа и разједињености.

Рат је стваран. Кад смо видели бракоразводне парнице неких познатих хришћана у Америци, срца су клонула у нама и подсетили смо се да то није игра, ни некакав верски карневал. То је тоталан рат у који је непријатељ пошао да уништи народ. Кад се упишеш у Божију војску и одлучиш да досегнеш недосегнуте и будеш укључен у Божију велику намеру евангелизације света, бићеш обележена особа. Ако не знаш како да се молиш, како да се одупреш сотони, ако не водиш дисциплинован живот, и не знаш како да учествујеш у заједништву на начин који ће ти бити од помоћи; ако не знаш како да носиш Божије оружје, како да високо држиш штит вере којим ћеш зауставити све пламене стреле ђавола, бићеш још једна мисионарска жртва.

Квалитивни, не квантитетни

Моја највећа брига (ово може да звучи противречно) није да имамо више мисионара, већ квалитет тих људи које обучавамо и шаљемо у свет. То је апсолутно важно. Морамо да израчунамо трошак који је потребан да стекнемо квалитетан живот – не савршенство, не супердуховност, ни натприродно дисциплиновану особу (неку врсту бионичког мисионара), већ квалитетан живот у стварности, скрушеност, отвореност, и све

што нам је дато у Исусу Христу јер смо у Њему комплетни. Тозер је био велик мисионарски мислилац, снажно укључен у мисију у свету. Рекао је да је задатак цркве двострук: да рашири Јеванђеље по свету и да пази да је хришћанска вера коју шири чисто новозаветна. Црква ће увек рађати плод према својој врсти. Ако је световног ума и недуховна, сигурно ће родити хришћанску веру каква је њена. Квалитет обраћеника не одређује само гола реч већ и карактер сведока. Тозер даље каже да је популаран концепт према ком је прва обавеза цркве да рашири Јеванђеље у најудаљеније крајеве земље лажан. Њена прва обавеза је да буде духовно достојна да шири Јеванђеље; ширити дегенерисану врсту хришћанске вере у нехришћанске земље представља неиспуњавање заповести Исуса Христа.

Мени су Тозерове тврдње много значиле. Било би дивно кад би многи међу нама овде обновили своју преданост Господу Исусу Христу, куда год нас повео. Последње што желимо је да консултације попут ових доведу до тога да мноштво људи има комплекс кривице ако због нечега не могу да оду у муслимански свет. Бог поступа с вама и са мном на темељу љубави, милости и милосрђа. Догађа се да неки људи оду да служе довољно дуго само да се реше осећаја кривице и онда се врате кући. Уверен сам да неки од вас који се плаше мисионарског рада замишљају инвазију бубашваба, или како једу све врсте чудне хране и пате се у екстремним климатским условима. Ако бисте разумели Божије путеве и кренули у вери, многи међу вама би открили да заправо уживају да буду у тим земљама.

Прави мисионар није нека врста аскете који непрестано чезне за калифорнијским плажама и Мекдоналдсовим хамбургерима. (У сваком случају, Мекдоналдс стиже тамо брже од нас!) Видео сам на терену, у Шпанији, Белгији, Холандији, а онда и у Индији, да усред битке постоји много дивних и пријатних аспеката мисионарског живота. То је једно од најизазовнијих занимања којим можеш да се бавиш и које потпуно испуњава

човека. Наравно, сви смо ми мисионари, али ја говорим о онима који одлазе из своје културе.

Позив

Израчунајмо трошак: колико ће нас мисија коштати у погледу квалитета живота. А онда направимо план за следећих пар година, да изградимо свој духовни живот кроз реч, молитву, заједништво и крст, хранећи се моћним хришћанским књигама и дивним службама које можемо добити на снимцима и ЦД-овима. Божија реч каже: “И сад вас, браћо, предајем Богу и речи благодати Његове, који може назидати и дати вам наследство међу свима освећенима” (Дела 20,32).

Бог ти може ове недеље дати да искусиш кризу која ће бити прекретница у твом животу. Он делује у разним особама на различите начине. Неки људи имају врло емотивно искуство позива у мисију. Могу тачно да ти кажу тренутак и час кад су позвани. Џони Џангл (*Johnny Jungle*) се вратио из Нове Гвинеје, показао слајдове у цркви и вас је у том тренутку погодило: “Ево ме, Господе. Ја ћу ићи.” Чуо сам неке најневероватније приче како су људи били позвани у мисију. Слава Господу! Све док прихватате позив и одлазите, док остајете истрајни и док вас Господ употребљава, добро је.

Многи међу вама никад неће примити тако емотивно пропраћен позив, зато престаните да га тражите. Ако због нечега мислите да такав мора да дође, јавите ми и ја ћу вам послати једног од својих сарадника, у поноћ ћемо вам показати слајдове, пустићемо музику у вашој соби и ујутро ћете бити спремни да идете. Али, тврдим вам да нећете стићи далеко! Неки људи који обављају изврстан посао у мисији су прилично лежерни, немају тако јаке емоције и вероватно никад нису примили посебан позив, већ им га је Господ полако открио како их је водио, а други их поучавали или су им дали савет

да је то прави пут и они су пошли њиме. Понекад нас порука о Божијој вољи остави збуњенијим него што смо то били на почетку, јер је то уска порука која показује узак пут којим ћемо следити ту Божију вољу. Баш као што Бог делује у разним људима на различите начине, тако и у разним групама делује на различите начине. Делује кроз Навигаторе, кроз *Campus Crusade*, као и кроз друге групе које можда не мисле да треба да имају веће заједништво с другим групама.

Прави приоритети

Кад размишљамо о величини задатка, веома је важно да израчунамо трошкове квалитета свог живота. Многи међу нама имају превише убеђења. Потребна нам је разборитост и мудрост да бисмо одредили приоритете! “Добро” је непријатељ “најбољег”. Неки људи остају бесконачно заробљени споредним питањима. То је у реду, ако тако осећате, али хајде да се ујединимо у најважнијим питањима Божије речи.

Чак и важна библијска уверења, ако нису прожета љубављу, могу да се претворе у горчину. Ако не пазимо, и оно што добијемо овде може на крају да се претвори у горчину. Открио сам да је то могуће док сам током 24 године у многим земљама проповедао о изазову сведочења у муслиманском свету. С обзиром на број људи који су чули ту поруку, одзив је био слаб. Пречесто се чинило да већина цркава није уз нас у покушају да досегнемо те земље. Често је твој глас усамљен, виче у пустињи и ако не пазиш, можеш да постанеш огорчен, а Бог не жели огорчене мисионаре.

Вероватно је већина нас чула за некога ко се вратио из мисије и ко се патио, ко је можда чак једва састављао крај с крајем, а онда видео како људи живе у његовој земљи. Кад је почео да говори на састанцима, могли сте да осетите горчину и опорост. Није то била милозвучност Исуса Христа. Сматрам

да није важно колико пута играмо споредну улогу – наша порука остаје иста; није важно колико се мало људи одазове на наш позив, ми морамо увек да останемо пуни љубави, срдачни, нежни и самилосни. Нисмо ту да гледамо своје личне интересе, већ да служимо Спаситељу.

Морамо да будемо стрпљиви у ширењу ове јединствене визије, коју имамо за све људе у свету. Ја можда имам неколико јаких обележја, али имам их и много слабих. Сматрам да је за младе далеко важније да се сами покрену у евангелизацију него да их шаљу цркве. То није изјава против цркве јер их има много добрих које желе да пошаљу мисионаре.

Бог нас је довео у Единбург с великим циљем. Многи од нас, посебно на овим студентским консултацијама, нису најславнији, најјачи ни најобразованији, али ако је Исус Христос за нас, ко може против нас? Станимо заједно, уједињени у великим квалитетима духовне стварности, с великом визијом досезања свих људи Јеванђељем и верујмо да то може да се оствари. Одлука је увек наша. Бог ће нас водити, гураће нас и вући напред у љубави, али коначни корак да будете извршиоци а не само слушаоци, увек је ваш.

Надам се да ћете га направити.

Белешка: Док читаш ово поглавље, имај на уму да је ова порука пренета пре много година на студентским консултацијама у Единбургу, које је организовао Ралф Винтер (*Ralph Winter*).

ОПАСНОСТИ ЈЕЗИКА

Пишем ово веома тешка срца. Моја мржња према греху, сотони и егу расте. Знам да сотона настоји да уништи појединце. Он не напада бродове, камионе или црквене зграде, већ људе. Имам обиље доказа да је један од његових главних метода које користи у овим данима грех језика. Чак и док ово пишем, желим да истражим властито срце и покајем се за речи које никад нису смеле да пређу преко мојих усана.

Молим вас, прочитајте ове речи и размислите о њима...

Јер сте ви, браћо, на слободу позвани: само да ваша слобода не буде на жељу телесну, него из љубави служите један другом. Јер се сав закон извршује у једној речи, то јест: Љуби ближњег свог као себе. Али ако се међу собом кољете и једете, гледајте да један другог не истребите (Галатима 5,13-15).

Желим да охрабрим све тимове да у молитви проучавају грехе језика. Молим вас, читајте и размишљајте о Пословицама 11,13; 12,19.22.25; 14,23; 15,1.4; 17,9.28; 18,19; 20,19. Сви познајемо много новозаветних одломака који износе ове истине. Нека чланови вашег тима прочитају ово. Стихове из Матеја 18,15-20 такође треба проучити и применити у пракси.

Чујемо како се каже да постоји “ОМ-ов незванични извор вести”. То би могао да буде и ђавољи телеграфски ситем. У реду је када се вести преносе од особе до особе, уколико не представљају неког брата или сестру у негативном светлу. Филипљанима 4,8 треба да нам буде водич. Према Јаковљевој посланици 3,1, они међу нама који проповедају и поучавају биће још више криви.

Сотона је паметан – и могуће је да неки међу нама раде нешто чега уопште нису свесни. Погледајте 2. Коринћанима 2,11. Морамо да будемо побожнији и пажљивији кад преносимо информације о другима.

Матеј 7,12 је друго важно правило. Вође морају повремено да побожно процењују људе и да разговарају о њима. Мени се баш због тога чини да особа која оговара треба да буде искључена из вођства.

Уверен сам сто посто да неке вође имају погрешну представу о другим вођама, којој је зачетак у оговарању, а које пак, по мом мишљењу, укључује претпоставке. Ово последње је још смртоносније. Ако смо криви, хајде онда да се покајемо и ставимо ствари на њихово место.

Чланови тима морају добро да пазе шта говоре о свом вођи. Божија реч каже: *На свештеника не примај тужбе, осим кад имају два или три сведока* (1. Тимотију 5,19).

Једна од највећих глупости коју можемо да направимо је да пренесемо брату или сестри нешто негативно и штетно што је неко други рекао о њима. Пословице кажу да то може да раздвоји најбоље пријатеље. Видели смо у прошлости да се то догађало. Ако сте у искушењу да почините такво зло, сетите се да особа која је то рекла може да се покаје или промени мишљење и тад оно што сте пренели постаје лаж. Избегавајмо такве поступке као кугу.

Усталом, кад сагрешимо језиком штетимо сами себи. Често се догађа да суд који смо дали на крају примимо и сами.

Молим се да сваки муж и жена у служби прочитају и пазе на све ово јер би ми, као људи у браку, требало да будемо зрелији. Ако знамо за људе који су јасно сагрешили у овој ствари, поступимо по Божијој љубави и милости. Ако је сагрешено против вас, морате да поступите у складу с Матејем 18,15-20. Немојте да упаднете у исту јаму из које њима покушавате да помогнете да изађу. За неке компликованије ситуације не постоји једноставан одговор. Ако нас такве ситуације воде у бригу, страх, депресију или обесхрабрење, онда само идемо на руку ђаволу. Христова крв може све да покрије и очисти. Наставимо даље свом снагом, очију усмерених на Њега.

П.С. Сви ми који се осећамо оскудно у овом подручју треба да учинимо додатан напор да проучавамо одговарајуће књиге и стихове који се баве овим проблемом. Често је наш грех језика симптом дубљих духовних потреба.

АКЦИЈА И РЕАКЦИЈА

Заиста верујем да је став један од најважнијих квалитета нашег живота с Богом. Ако се брзо покајемо због погрешног става и других греха који се тичу нарави, то ће нам донети духовни преображај. Ово је наравно повезано с нашом акцијом и реакцијом. И ја сам током година понекад грешио и падао на овом подручју, углавном код куће. Понекад бих повредио људе својом брзом реакцијом на састанцима вођа или одбора.

Пре око 20 година двоје вођа ми је дало (можда сам то сам тражио) чврсте разлоге зашто не треба реаговати пребрзо на груб и нељубазан начин. Запамтите да у неким подручјима брза реакција може да спасе живот, али овде не говоримо о томе. Дата су ми два списка која сам прекуцао и залепио у своју стару Библију.

Говорио сам о њима на састанку тима у Форест Хилу (*Forest Hill*) у Лондону, и моја верна секретарица ме је подстакла да та два моћна библијска списка укључим у књигу. И ево их:

Десет разлога због којих треба избегавати претерану реакцију

1. Можда нисам у праву!
2. То доводи до претеране одбрамбене реакције друге особе.

3. Таква рекација је телесна, не долази од Духа.
4. Нарушава се јединство.
5. Може да повреди друге.
6. Није библијски.
7. Показује погрешну представу о Богу – заборавља се да је Он суверен и да држи све у својој власти.
8. Показује погрешан концепт о човеку – створени смо на Божију слику, зато према тој особи треба поступати пристojно.
9. Показује се нестрпљење: “Нека буде сваки човек брз чути а спор говорити и спор срдити се.”
10. Христос, наш пример, никад није претерано реаговао.

Десет разлога за нереаговање

1. Зато што то често одражава нашу палу личност, а не библијске принципе.
2. То често повређује људе супротних ставова и притом им не помаже.
3. Ствара емотивну атмосферу у којој је рационална расправа и прави “живот у светлу” тежак.

4. Ствара се низ замах на клатну контрареакције, уместо проналажења равнотеже.
5. Доводи до тога да се људи следећи пут плаше да искажу своје мишљење.
6. То често укључује тело и зато у ствари жалости Светог Духа.
7. Деградира другу особу као људско биће јер се према њој не поступа у складу с њеном правом вредношћу.
8. Углавном се фокусира на негативно а не на позитивно.
9. Може да нашкоди нашем сведочанству невернима, ако су присутни.
10. Зарастање ожиљака од нечије реакције може да траје годинама, ако уопште икад зарасту.

25 СТРАТЕШКИХ ТАЧАКА ЗА ПОБЕДУ НАД ПОЖУДОМ

1. Усредсредите се на Исуса.
2. Свакодневно живите у Божијој речи.
3. Покајте се сваког тренутка кад осетите пожуду.
4. Свакодневно се молите и исказујте Богу поштовање.
5. Размишљајте о кључним библијским стиховима и научите их напамет.
6. Свакодневно будите у заједништву с другим верницима.
7. Разговарајте с другима и живите у светлу.
8. Схватите да вас Бог прихвата.
9. Вежбајте свакодневно.
10. Храните се уравнотежено.

11. Добро спавајте и одремајте кад можете.
12. Будите активни.
13. Одредите тачне циљеве.
14. Молите се свакодневно и хвалите Бога.
15. Читајте добре књиге и часописе.
16. Слушајте црквене песме и другу музику.
17. Читајте Библију свакодневно и слушајте снимке службе.
18. Путујте с једним или више сапутника и са женом (или мужем) кад год је могуће.
19. Избегавајте да будете потпуно сами са особом супротног пола.
20. Избегавајте зоне искушења, као што су киосци или места где се продаје порнографија.
21. Чувајте се хотелских соба и боравите код Божијих људи. Ако сте у хотелу, искључите ТВ.
22. Развијте дубоку везу са својом женом (или мужем) и растите у познању Божије речи.
23. Уживајте у добром редовном сексуалном животу са својом женом (или мужем).

- 24.** Уживајте у добрим и прихватљивим аспектима света и културе у којима живимо, као што су добри филмови, концерти, шетње на лепим местима, пријатна јела, тобогани, итд.
- 25.** Одржавајте равнотежу истине.

АМАТЕРИЗАМ НАСУПРОТ ПРОФЕСИОНАЛИЗМУ

Скоро сам добио писмо у ком се спомиње аматеризам насупрот професионализму. На ову тему су написани различити чланци и то је неке људе збунило. Сад имамо још један спор с којим треба да се позабавимо, иако није нов. Ти проблеми се често појављују кад људи покушавају да продају или кад прецене своју посебну визију или програм. У покушајима да то ураде, често се критички односе према другим људима или службама а да то не схватају.

Бавим се с тим у својој књизи “Изван зоне сигурности” (*Out of the Comfort Zone*). Лично мислим да је употреба ове две речи и начин на који их људи користе врло збуњујућа.

Неко је рекао: “ОМ се сматра једном од организација које регрутују и шаљу у свет аматере.” Верујем да ово даје веома искривљену слику... осим тога, шта људи подразумевају под изразом аматери? Зар нису олимпијске игре за аматере?

Неке групе, попут ОМ-а, имају мисионаре који служе краткорочно или дугорочно и многи међу њима би могли да буду названи професионалцима, који раде раме уз раме с људима различитог образовања. Кад смо тек почели, имали смо људе с дипломама Кембрица и Оксфорда који су радили заједно с онима врло ниског формалног образовања. Да ли су једни били бољи од других? Свима је била потребна обука

у мисионарском раду; некима пре него што су отишли на терен, а свима њима на самом пољу рада.

Где ћемо у све то да сврстамо Исуса и Његове ученике? Шта је с двојицом посланих у Делима 13? Ако бисмо се угледали на размишљање неких људи, онда су Исус Христос и Његових дванаест апостола били чисти аматери! И шта је са службом Светог Духа?

Запамтимо да можете да будете обучени као “професионалци” а да и даље правите грубе грешке на терену, као и код куће, наравно. Сви смо спремни да претерано реагујемо на грешке (знам да ја јесам) и брзи смо да кажемо да се то не би догодило да је дотична особа боље обучена или научена или да боље познаје доктрину, итд. То је, најблаже речено, претерано поједностављивање ствари.

Уверен сам да већину времена које утрошимо на међусобне критике (понегде има места критици) треба употребити за досезање изгубљеног света Јеванђељем.

Такође нам је потребно више истраживања пре него што пожуримо да идемо у штампу. Мисионарски рад у свету је постао веома сложен и то важи за цркву уопште. Ако немамо избалансиран приступ пробуђен милошћу једни према другима и према разним црквама и покретима, сматрам да нам је онда суђено да у великој мери ометамо оно што Свети Дух настоји да уради широм света.

Сотона одувек настоји да убаци клин међу оне који снажно наглашавају обуку за време рада у односу на академско образовање. То свакако није или-или ситуација, већ обоје. Неки људи су надарени за учење на терену док је другима то скоро немогуће и потребна им је дисциплина коју добро даје академска средина. Ја имам поруку коју сам назвао: “Зашто треба ићи на библијски колеџ?”

Открили смо током година да су хиљаде оних који су дошли у краткорочну службу, често с одређеном сврхом као што је

рад у машинском одељењу на броду, касније завршили на библијском колеџу или нечему сличном, како би се додатно припремили за различите врсте службе. Наравно да Бог води разне људе на различите начине и исто тако их употребљава на различите начине. Већа послушност Филипљанима 2,3-4 донеће много равнотеже и стварности у све ово.

Говорим ово као неко ко још има много тога да научи.

као ми у ОМ-овим тимовима, или чак на Логосу, већ за све људе, ма где били. Учеништво није скуп строгих правила; његови принципи су далеко флексибилнији и прилагодљивији него што би се већина нас усудила да призна. Један скуп библијских истина одведен у крајност, и ако није избалансиран с другим скупом истина, води људе у фрустрацију, а она никад не води у духовну стварност. Заиста желим да имамо равнотежу у нашој духовној истини.

Групе изван ОМ-а

Треба да имате снажна уверења али да будете флексибилни и прилагодљиви као особе. То вреди за све уравнотежене хришћане, не само за чланове ОМ-а. Много је људи изван наше заједнице који знају више о овим принципима него многи од нас унутар ње. Постоји велика опасност да особа зато што је у ОМ-у верује да има све ово, а у ствари нема. Понекад људи живе учење ОМ-а а да га никад нису чули и одушевљено реагују кад чују нешто од тога.

Ученик је, иако има јака уверења, флексибилан и прилагодљив. Његово главно правило је ЉУБАВ. Кад се нађе у ситуацији с којом се жестоко не слаже и пожели да крене у рат, лупи ногом, повиче и придикује, љубав га задржава. Она ће га натерати да размисли пре него што проговори. Већина нас схвата да нам је језик бржи од памети и то нам ствара многе тешкоће. Прави ученик је, иако има јака уверења, прилагодљив и флексибилан.

Понекад поруке које чујете изграђују јака уверења у вези мањих питања. Ако се придружите другој групи, могли бисте да откријете да имају другачија уверења. Ако нисте флексибилни, прилагодљиви и пуни љубави, нећете моћи лако да се уклопите у другу заједницу. Кад особа сматра да може да остане само у једној групи, показује да нема ту потребну равнотежу.

Неколико пута сам пожелео да се придружим Војсци спаса. Они су отприлике исто толико различити у неким подручјима у односу на уверења ОМ-а колико би то могла да буде било која друга група. Ипак је оно што сам читао о њима у мени подстицало снажну жељу да им се придружим, упркос подручјима у којима се не бисмо слагали.

Не постоји ништа лоше у јаким уверењима, ако схваташ да си ученик. Без те флексибилности и прилагодљивости, својим уверењима ћеш само ископати властити гроб. Ово посебно важи у тешком световном животу.

Високи циљеви

Тежите ка високим циљевима али ипак себе прихватите у потпуности. Много је проповедано на тему самоприхватања, иако су наслови могли да буду другачији. Ипак се лако догоди да се не сећамо, или чак не схватимо поруку, иако смо је чули много пута. Ђаво је стручњак за превару. Склони смо да судимо другима, да видимо њихове грешке али не и своје. Кад чујемо моћну поруку, склони смо да видимо слабост у другима и да мислимо како смо ми у ствари прилично добро, а да то није тачно.

ОМ има више циљеве у неким областима од других хришћанских група. Ти циљеви могу од нас да направе неуротике. Неки хришћани то постану јер постављају немогуће стандарде. Склони су да теже прихватању фантастичних циљева, који их или убијају, или забрињавају и обесхрабрују до те мере да назадују.

Уз високе циљеве које себи постављамо мора да постоји и потпуно самоприхватање. Треба да имамо унутрашњи мир јер смо прихваћени и вољени чак и кад пузимо у блату сопствених грешака. Тешко је наћи ту равнотежу и велика је опасност од неурозе.

Високи циљеви су неопходни. Господин Фред Џарвис (*Fred Jarvis*) каже: “Велики грех хришћана није неуспех, већ

прениски циљеви.” Треба да циљамо што је више могуће. Чак и на броду, један од проблема је то што циљамо прениско. Треба да циљамо на високо са потпуним самоприхватањем; у том случају се нећемо сажалевати и ваљати у блату обесхрабрења и очаја, већ ћемо одржавати праву духовну равнотежу.

Дисциплина одмора

Трећа карактеристика духовне равнотеже је дисциплина у опуштању и одмору. Важно је бити јак у оба подручја. Мора да постоји време кад сте потпуно предани тешкој ситуацији и у њу улажете највећу могућу количину енергије и дисциплине, али мора да постоји и време када се потпуно предајете безбрижности и опуштању и плутате на врху света. Без ове две привидне крајности нећете успети.

Неки ће питати: “Зар не треба све време да будемо војници?” Да, али чак ни војник не држи непрестано прст на обарачу. Прави војник је особа која зна како да се опусти и, кад то ради, изграђује своју духовну снагу и моћ како би могао да уђе у битку и оствари више за недељу дана него што би иначе урадио за месец. Били Грејем је скоро рекао да, кад би могао поново да проживи последњих десет година свог живота, потпуно би се предао бици, а онда би се повукао – предао би се речи, молитви и одмору. Неки мисле да ОМ учи да никад не треба да идемо на одмор, да не треба да се опустимо ни на тренутак, али то није тачно. С времена на време морамо да се одморимо. Виолиниста затеже струне пре концерта, али кад заврши отпушта их да не би попуцале. Другим речима, треба да научимо да се опустимо да се ни бисмо дословно распали.

За наше здравље, као и за духовни живот, веома је важно да се опустимо. Различити људи то раде на различите начине. Некима је потребно да се потпуно одвоје од посла, другима да оду не одмор недељу дана, док трећи могу само да не раде

неколико сати или чак да промене посао и да све буде у реду. Неким људима став према послу омогућава да буду опуштени док раде и никад не постану напети као други. С обзиром да знамо врло мало о опуштању, чућете ме да проповедам више о починку у вери него о дисциплини, мада верујем у обоје једнако.

Концентрација без фрустрације

Четврто, потребна нам је брига без неурозе. Скорашње студије показују да су еванђеоски хришћани с јаком протестантском перспективом склони неурози. Здрава брига да је све урађено како треба и да људи живе како треба је добра али без неурозе. Треба да имамо унутрашњи мир кад ствари крену наопако. Неуроза је она врста свраба, психолошке принуде која не долази одозго, већ из човековог ега. Не треба да је се плашимо ако је имамо мало – у ствари је већина нас има до неке мере. Савремени психолози предлажу да одбацимо нашу протестантску етику с идејама као што је уздржавање од сексуалних односа пре брака, јер нас то чини неуротичнима. Али као што је недавно рекао један психијатар: “Викторијанска етика је створила генерацију неуротика, а етика слободе двадесетог века је створила генерацију психотика.” Психотик је десет пута гори од неуротика. Ми не треба да будемо ни једно ни друго.

Важно је да су просторије у којима боравимо чисте и уредне. Ако видиш смеће наоколо, добро је да га се решиш. Али неуротику смета и најмања мрва прашине. Он не може нигде лако да живи јер непрестано размишља о томе како мора да се реши и најситнијих честица прашине. На крају ће изгорети унутра и непрестано ће ићи наоколо неспособан да се негде скраси због своје неурозе (ово је чест случај у браку).

Многи перфекционисти имају неурозу. То је јасно представљено у књизи “Ниједна од ових болести” (*None of*

These Diseases). Перфекционисти пуцају или, у супротном, доводе многе друге људе до тога да пуцају.

Постизање савршенства кроз неуспехе

Пето, наш циљ је постизање савршенства док учимо како да се носимо с манама и пропустима. Савршенство би требало да буде циљ сваког правог хришћанина: да живимо у Духу, да никога не увредимо, да имамо максималну љубав, да све радимо исправно и да дајемо славу Богу сваким својим поступком. То је духовно савршенство и то треба да буде наш циљ.

Сви морамо да научимо да прихватимо неуспехе, посебно сопствене пропусте, грешке и недостатке. Хришћани често себи постављају превисоке стандарде, тако да кад промаше циљ, не знају шта да раде. Постану толико фрустрирани да живе у самосажалењу и потребно им је много времена да се врате на почетак. Покајаће се, вероваће да им је Бог опростио, али ће у ствари живети у неком облику чистишта, будући да верују да ће, ако се буду довољно прочистили, емоционално и ментално, одређени број дана, бити у стању да се врате на исти духовни ниво.

Други хришћани живе по цео дан у фрустрацији јер нису одмах ујутро имали своје “тихо време” с Богом. Заиста верују да ће ђаво због тога скочити на њих с посебном жестином. Библија чак ни не спомиње то “тихо време”. Ђаво ће нас свакако напасти, било да то време имамо или не. Стремимо ка савршенству али без неурозе због тога.

Деца или људи?

Шеста равнотежа укључује победу над духовном незрелашћу које има много у хришћанском свету и цркви, а налазимо је и у ОМ-у: “Овај брат то ради, па могу и ја”; “он иде тамо, желим

то и ја”; или “он то има, и ја то хоћу”. Неки би то назвали детињастим, али у стварности је то незрелост. Заиста зрео хришћанин ће рећи “други могу, али ја не”, или “други могу, ја нећу”. Годинама сам веровао да Бог не жели да имам ручни сат, али никад нисам проповедао против ручних сатова. Сада га имам и веома ми је користан, иако сам дуго времена био без сата кад су ми многи говорили да га набавим.

Невероватно је како лако пожелимо нешто само зато што то имају други, а не зато што нам је то потребно. Уопштено говорећи, ако нам је нешто заиста потребно, можемо да дођемо до тога. Али, колико често смо толико незрели да, кад видимо да неко други има нешто, одједном схватамо да и ми желимо то исто. То чак постаје толико бесмислено да, кад неко има посебну ужину, постајемо љубоморни. Или кад откријемо да неко за кога смо мислили да је веома предан ученик има ајпод који ми немамо, одлучујемо да га и сами набавимо. То је у стилу “видела жаба да се коњ поткива, па и она дигла ногу”. Божији начин је револуционаран, као што се види у животу апостола Павла. Што се њега тиче, други су могли да имају то што желе, али он није; другима је то било потребно, њему није. Немој да засниваш свој духовни живот ни на најпосвећенијим хришћанима које знаш. Заснивај га на Божијој речи и ономе што ти окрива Господ Исус.

Стварности или леѓализам?

И на крају, научи да правиш разлике између библијских и личних уверења. Могуће је наћи библијски стих скоро за све. Можеш и да одбраниш скоро све из Библије, али само ако си спреман да узмеш издвојен библијски стих и употребиш га изван контекста.

Понешто од онога што ми радимо у ОМ-у не спада под библијска начела. Прихватили смо их као најмање проблематична.

Проблеми ће увек постојати и ми морамо да научимо да разликујемо снажне, непромењиве принципе и оне који су нам потребни да бисмо деловали у одређеним околностима. На пример, не постоји ништа библијско у временском распореду за оброке. То је искључиво ствар практичности.

Духовно зрела особа је у стању да разликује библијска начела од онога што је јединствено у одређеној ситуацији. Постоје неке ствари које су карактеристичне за ОМ и не могу да буду наметнуте у некој другој ситуацији. Нема сумње да постоје људи који након што оду из ОМ-а продрмају своје жене у пола седам ујутру и кажу: “Али драга, мораш да устанеш и да вежбаш, иначе ниси прави ученик.” Кад се она окрене и каже: “Молим те, пусти ме да спавам”, јадничак неће знати шта да ради. Потребна нам је ДУХОВНА РАВНОТЕЖА.

ОХРАБРУЈУЋЕ РЕЧИ ЗА БИВШЕ МИСИОНАРЕ

Живоӣ йосле мисије

Седим у возу на повратку кући у Лондон, након састанка цркве у Бристолу. Вапим Богу да ми да праве речи за овај чланак јер жарко желим да помогнем и охрабрим оне који су били у мисији и сада се вратили кући, или се управо враћају.

Повратак из мисије понекад може да буде већи изазов од одласка у мисију! С тим у вези, пало ми је на памет седам подстицајних библијских израза. Желим да размислиш о њима и допустиш им да те подсети на велике теме из Божије речи.

Ин̄ше̄грӣше̄ӣ

Једна од највећих речи у енглеском језику је интегритет. То захтева од нас отвореност, поштење, чистоту и стварност; значи да нећемо преувеличавати оно што смо урадили или видели у мисији; значи да ћемо још више пазити на грехе језика; и значи да морамо да будемо потпуно искрени и отворени у вези финансија.

Дисциплина

Много пута је доказано да милост без дисциплине може да буде једнака срамоти.

Након тешког мисијског искуства које захтева вредан рад и дисциплину, лако можемо да постанемо неопрезни на овом подручју. Изван тима и структуре вођства мораћемо да променимо брзину и да више обратимо пажњу на самодисциплину. У покушајима да се то уради лако може да дође до неспоразума и неуспеха у проналажењу равнотеже. Можда почнемо да се забављамо с особом која исповеда да је хришћанин али већ на првом састанку хоће у кревет, или бар пре брака. Неки људи одлазе из одређених мисионарских ситуација с врло суздржаним сексуалним нагоном и кад дођу кући, уз слободније и промискуитетно окружење лако постану морално неопрезни и заврше у правом хаосу.

Неки људи брзо одбаце мисионаре и не желе да остану у контакту, отписујући их као супер-духовне или аскете. Напори да се докаже супротно нису увек успешни и брзо се појави осећај одбачености. Сотона ће урадити све што може да нас обесхрабри, а кад смо такви, то отвара врата другим искушењима. Морамо свакодневно да држимо високо свој штит вере (Ефесцима 6) и да зауставимо те пламене стреле обесхрабрења.

Сиварносѝ

Открио сам да се поједини људи врате с неке обуке или летњег мисионарског путовања с погледом на хришћански живот сличним фантазији (ово може да се догоди и у неким црквама, као и након читања одређене врсте књига). Морамо да схватимо да смо, без обзира на то колико смо испуњени Светим Духом,

и даље само људи. Ако смо реални, знамо да веома добри људи, чак и предани хришћани, могу да кажу нешто веома погрешно и грешно.

Страшне ствари се догађају и добрим људима. Волимо Псалме и понекад читамо Пословице али склони смо да заборавимо да те две књиге претходе оној о Јову.

Визија

Морамо жестоко да се боримо да бисмо одржали визију коју нам је Бог дао. Треба да постанемо они који шаљу и мобилишу људе у мисију – мисионари за мисију – радећи све што можемо да предамо другима у стварности и понизности оно што је Бог научио нас на терену. То неће бити лако и успут ћемо наилазати на много осујећења и обесхрабења.

Понекад ће то бити само једна особа у одређеном тренутку коју ћемо бити у стању да волимо, да утичемо на њу и помогнемо јој на путу да постане хришћанин који сведочи свету. Покушај добро да искористиш књиге, касете и ЦД-ове који могу да помогну људима да досегну праву суштину ствари.

Важно је да останемо у додиру с људима у мисији, посебно с онима којима смо помогли да дођу Христу. Покушај да не кршиш обећања – ако си рекао људима да ћеш да се молиш за њих, онда то мораш да урадиш. Настој да одржиш заједништво са истомишљеницима, макар и преко телефона, ако је потребно. Одржавај ту ватру мисије у срцу.

Милосѝ

Подстичем те да прочиташ књигу Чарлса Свиндола “Буђење милости” (*The Grace Awakening*). Она ће ти, заједно с књигом “Повратак”, Питера Џордана (*Re-Entry; Peter Jordan*), помоћи да се суочиш – у сили Светог Духа – са изазовима и тешкоћама

на које ћеш сигурно наићи код куће и да останеш широкогруд кад ти људи буду постављали блесав питања, или, што је још горе, кад их уопште не буду постављали.

Ова револуција милости нам помаже да прихватимо и опростимо људима за које се чини да су превише себични или без визије. Морамо да научимо да се љубазно сложимо да се не слажемо и како да будемо свесни најсуптилнијих облика охолости, чак и мисионарске охолости. То ће нам такође помоћи да наставимо да опраштамо сами себи кад паднемо или сагрешимо. Милост ће нам помоћи на Божијем путу светости. Подстичем те и да прочиташ књигу Филипа Јенција, “Шта је то тако задивљујуће у вези милости” (*What’s So Amazing about Grace*).

Оп­ро­ш­ће­ње

Да ли си заиста опростио онима који су те повредили док си био у мисији? Или сам себи? Да ли си опростио себи за пропусте, грешке и грехе које си починио? Ако јеси, онда си на добром путу, јер сад можеш да опростиш онима који су те повредили код куће. Буди свестан нереалних очекивања, пре свега у вези са својом мисијском организацијом и својом црквом.

Ако су те поздравили на аеродрому и припремили ти краљевски дочек, слава Господу. Ако нису, опет слава Господу. Нека твој први извор радости и задовољства буде Господ, а људска љубав и помоћ као вода која се прелива преко чаше – шлаг на торти.

Молим те чувај се нереалних, често библијских, очекивања. Мораш да научиш да волиш људе и прихватиш их у својој домаћој култури баш као што си прихватио оне нове људе у страној земљи и њиховој култури. Мислим да нам је потребан контекстуализован приступ повратку кући, исто толико колико нам је потребан при одласку. Треба да будемо посебно захвални

онима који су се молили за нас и подржавали нас. Морамо да поштујемо оне који су нас послали јер они имају једнак удео у овом великом мисионарском задатаку.

Проактивност

Како лако кад смо под притиском реагујемо пренагљено! Реакција је углавном негативна – живот, и људи уопште, најчешће ударају испод појаса и ти ударци нису фер! Сетимо се 1. Коринћанима 15,58: *„Зато, браћо моја љубазна, будите тврди, не дајте се помакнути, и напредујте једнако у делу Господњем знајући да труд ваш није узалуд пред Господом.“*

Наставимо даље и покушајмо да не будемо критични или негативни према локалној цркви, посебно ако нам нису нарочито помагали или нас подржавали. Покушај да саслушаш и схватиш њихову ситуацију и борбе које су искусили док си био одсутан.

Сети се Посланице Филипљанима 2,3: *„...понижношћу чините један другог већег од себе“*. Лако је видети проблеме у сопственом народу, граду или цркви, иако то може да буде веома непријатно. Потребна нам је иста она храброст коју смо имали кад смо закорачили из авиона у Турску, Индију или ма где у свету.

Треба да останемо активни у молитви и евангелизацији тражећи људе из земаља у којима смо радили, који су сада емигранти или студенти у нашем граду. Важно је да потврдимо да је мисијско поље рада свуда и да наставимо да градимо на темељу те визије мисије.

Мој воз само што није ушао у Лондон и све ово сам написао руком на столу који је подрхтавао. Надам се да ће моја секретарица успети ово да прочита! Ајој! Надам се да ћеш и ти прочитати.

Бог те благословио!

САД, КАД САМ КОД КУЋЕ...

Практична разматрања за мисонаре на одсуству или оне који су се трајно вратили кући након краткорочне или дугорочне службе.

Драга браћо и сестре,

Поздрављам вас у драгоцену и моћно Христово име.

Кад појединци или породице могу да се одморе од посла, можда на неколико месеци или чак на годину дана, то им даје користан период промене и опуштања, као и могућност за служење верницима код куће.

Посебно желим да нагласим да сотона, кад се вратите кући, неће одустати од својих опаких покушаја да уништи и вас и вашу службу. Ни у ком случају не можете да очекујете да ће живот код куће бити лакши од онога на терену или на летњем мисионарском путовању. Мислим да многи људи баш ту направе највише фаталних грешака. Једно је направити паузу а нешто сасвим друго допустити да штит вере падне на тло и тако отворити пут сотониним пламеним стрелама.

С којим ојасносћима ћеш се суочавати код куће?

1. Неморал

У новом окружењу, посебно ако је ваша земља део промискуитетног друштва (а које друштво то није?), можда ћете изненада наићи на интензивнија искушења у овој области. Код куће углавном нећете бити потчињени вођству онако како сте то били у мисији и то може да вас одведе у још веће искушење. Сотона ће можда покушати да вас натера да мислите да код куће можете да урадите нешто што нико никад неће открити. Иако ово донекле може да буде тачно, наша жеља је да живимо за Христа а не за људе (Кол. 3,23). Сматрам да не постоји период у животу у ком можемо да попустимо у тој врсти дисциплине која нам је потребна да бисмо постојано стајали против ове врсте пламених стрела.

2. Посебан шрејман

У неким земљама се са мисионарима који се враћају кући поступа скоро као са ратним херојима и то може да буде веома опасно. Кад нам људи стално дају поклоне ствара се осећај да смо страховито страдали. Желе да нам надокнаде то што смо наводно жртвовали у “далеким странама”. Мисионар који се врати одједном примети да добија на тежини, а то на дуге стазе може да буде штетно по здравље (осим тога, то не помаже његовом сведочанству кад се врати у мисију, посебно ако је то у некој од земаља трећег света).

У другим ситуацијама може да се догоди сасвим супротно и да изгледа као да нико уопште није заинтересован за мисионара и његов рад; у том случају могу да наступе самосажалење и бол.

Међутим, далеко озбиљнија од овога је суптилна склоност да на разне начине правимо компромисе с уверењима, како бисмо

се “боље слагали” с верницима код куће. То је подручје на ком треба да нађемо духовну равнотежу. Треба да знамо како да примимо оно што нам људи дају и да будемо захвални. Иако немам једноставан одговор, верујем да је у свакој ситуацији потребна велика разборитост и требало би да барем будемо свесни могуће опасности.

У неким случајевима људима је веома тешко да се врате, посебно у вруће земље трећег света. Неки у ствари живе од одсуства до одсуства, увек жељно ишчекујући оне дивне дане код куће кад могу да искористе тај посебан третман који имају код Божијег народа.

3. Уошшаванье

Кад накратко посетимо своју домовину можемо да стекнемо непотпуну слику о њој. Људи нам често помажу, и с обзиром да примамо финансијску помоћ од других и од наше цркве, често можемо да уживамо у благословима живота код куће. Међутим, ретко учествујемо у проблемима с којима се свакодневно суочавају они који живе у тој земљи. (Слика би била потпуно другачија да се вратите кући и латите се тешког посла како бисте зарадили за живот током те године. Било би то много другачије и од онога што зовемо “годином одсуства”, током које путујете наоколо, одржите неколико састанка и живите с другим људима док су вам све основне потребе задовољене.) Важно је да током боравка код куће не уопштавате какав је живот тамо.

4. Ушшцај на децу

Можемо бесконачно да расправљамо о томе какав утицај повратак кући има на децу. У неким случајевима то у њима побуђује такву љубав према домовини, да никад више нису у стању да се врате и живе у земљи у којој раде њихови родитељи. Понекад се чини неопходним да деца имају једну

одређену земљу с којом се идентификују. У нашем случају бар двоје наше деце се далеко више идентификује са земљом у којој радимо, Великом Британијом, него с Америком. Наша ситуација се, наравно, веома разликује од ситуације у којој се налазе људи који не могу да остану у некој земљи дуже од неколико година.

Понекад промена културе може да збуни дете, посебно ако га упишете у школу само на годину дана. (Нисам сасвим уверен да је корисно исписати децу из школе у одређеној земљи у којој родитељи раде, да бисте их уписали у школу у домовини за то време. Нисам ни снажно против тога, јер знам да је понекад једноставно немогуће урадити нешто друго, посебно ако је неко уверен да му је потребна година одсуства.)

На крају, ми смо предани Господу и морамо да Му верујемо и за немогуће у нашем животу, као и у животу наше деце. Потребно је да бар израчунамо трошак предности и недостатака такве праксе. Понекад критикујемо школе у земљи у којој радимо. Истина је да образовни систем у свакој земљи има много суптилности и замки које јаво непрестано користи.

5. Горчина

Када се вратимо у богату земљу и видимо како људи живе, можемо лако да, готово не знајући, постанемо огорчени или кивни. Чини се да заборављамо да сви хришћани морају да науче како да живе своју веру у датој култури. Сигуран сам да је Божија воља да људи одбаце одређене аспекте своје културе и постану више христолики, али за то је потребно време. Најважније је да, кад упознамо људе у одређеној култури, будемо стрпљиви и да дамо пример својим животом.

Бог води различите људе на различите начине. Никако то не смемо да заборавимо кад се вратимо у своју земљу. Кад видимо у каквом су стању неке цркве, и огромно расипање финансијских средстава у домовини, веома је лако постати

негативан. Важно је да покушамо да размишљамо позитивно и да видимо шта Господ чини упркос неким проблемима и тешкоћама. Наша подстицајна порука Божијем народу треба да буде заснована на позитивном ставу, а не на негативном или погрешном.

6. “Јер Син човечји није дошао да му служе него...”

Правимо велику грешку кад одемо кући очекујући да нам сви служе или да се према нама понашају као према посебним људима. Ма где да се налазимо као верници, не треба да тежимо ка томе да нам се служи већ да служимо. Служиће се и нама, али морамо да поставимо праве приоритете и одговарајуће циљеве. Постоје људи код куће који су више страдали за Христа и трпели за Божије дело него што смо ми икад на терену.

Морамо да имамо стварну духовну осетљивост у свакој ситуацији, и да схватимо да се налазимо у духовном рату, било да смо код куће или негде преко мора. Сотона ће нас стално нападати. Зато чак ни такозвани одмор или празници никад не могу да буду замена за праву духовност и свакодневни живот са Исусом – одрицање од себе, узимање свога крста и ход с Њим. Ако не пазимо, наћи ћемо се у горој ситуацији на крају свог боравка код куће него на почетку. Треба да размишљамо о служењу другима, а не да стално очекујемо и желимо да други служе нама!

7. Осећај кривице

Веома је лако осећати се кривим кад у нечему уживамо или кад нам живот постане много лакши него што је био. То је аскетска тенденција и може да буде веома опасна. Треба добро да научимо како да се носимо са уживањем и лакоћом; да то у молитви положимо пред Господа. У ствари треба да научимо

како да уживамо у добрим стварима које нам Он даје. Погрешно је мислити да је сво благостање од ђавола, јер Господ јасно неким људима даје успех и напредак. Замисли шта би могло да се догоди у смислу рада за Божије царство кад Господ превлада у животу успешне особе.

Не постоји једноставан одговор на овај проблем раскоши и лакоће, и водиће се борба све до тачке у којој ће се расправљати колико потрошити и кад. Кад покушамо да поставимо правила у вези тога, срљамо у још већу опасност. Део изазова живота је у томе да смо у стању да распознамо, као појединци и као заједница, шта треба да радимо и како да реагујемо у свакој ситуацији у коју нас Господ стави. Сигурно ће, без плодова Светог Духа, све што радимо имати мало вечне вредности.

8. Пошрошња – експравагантни материјализам

Код куће често можемо да купимо ствари које су нам ван домаћаја или јефтиније него на терену. Осим тога, добијамо ствари од разних људи.

Ускоро откривамо да се враћамо кући с много имовине која нам уопште није потребна и која може да буде камен спотицања онима око нас. Можемо очекивати да то што ми имамо пожелe и они с којима радимо, као и они које поучавамо. Понављам, веома је тешко наћи равнотежу. Морамо да научимо како да се одупремо пориву за куповину, док се молимо за сваку ствар с којом се враћамо на терен. Овде наша хришћанска вера мора да постане практична. Порука у коју верујемо и коју проповедамо мора да буде уткана у наш свакодневни практични живот.

9. Занемаривање молиће и проучавања Божије речи

Да ли одмор или празници значе и занемаривање молитве и Божије речи? Изненађен сам колико често људи који су

на одсуству једва да покушају да нађу место на ком ће се састајати с Божијим народом на молитви. Иако тврде да им недостаје такво време заједништва, једва да предузимају икакву иницијативу како би себи осигурали ту привилегију.

Наш хришћански живот је заиста на проби кад смо више или мање сами и можемо, до неке мере, да радимо шта хоћемо. Наравно да је веома корисно неко одређено време бити ослобођен обавеза које намеће распоред на терену. Али то не значи бити ослобођен велике одговорности какву представља веран ход за Богом. Што се мене тиче, тај ход укључује заједништво с Божијим народом у молитви, као и озбиљно дневно богоштовање и проучавање речи.

Трајнији ѿвратак кући

Скоро ме је пријатељ, који је некад служио с ОМ-ом а сада је у световном послу, подсетио да се већина ових принципа односи на особу која се на било који временски период враћа кући. Сасвим је тачно да је, након дужег времена проведеног у мисији, или након неког сличног ангажовања, поновно прилагођавање световном послу и основним рутинама живота код куће веома захтевно. Може да буде чак и теже од првобитног прилагођавања животу на терену, с обзиром да су људи тад флексибилнији и мање утврђени на свом путу.

На крају, дубоко сам свестан да је овај меморандум непотпун. Али јесте нешто са чим може да се почне. Ја пишем као онај који је истовремено и ученик, и веома сам свестан сопствених потреба и неуспеха у многим споменутих подручјима.

од молитвеног састанка средином недеље, углавном због недостатка интересовања и слабе посећености. Свети Дух је деловао током тог викенда и пастор је на завршном састанку у недељу увече објавио да ће поново почети с молитвеним састанцима следеће среде увече. Касније сам чуо да је на тај састанак дошло око педесет људи и да су провели дивно време у молитви. Чињеница да неке цркве имају добре, живе, моћне молитвене састанке чак и у ово доба активизма, доколичарења и телевизије, доказ је да и твоја црква може да уради то исто. Али за то је потребно деловање, дисциплина и истрајност, уз велику количину љубави, стрпљења и духовне стварности.

Неки хришћани ми кажу да су престали да иду на мртве, лоше организоване молитвене састанке, док други настављају само због осећаја дужности или кривице. Зар не би требало да будемо привучени у присуство живог Бога с мало више мотивације од овога? Зашто нас привлаче само посебни говорници и програми уместо самог Господа? Какав стваран ауторитет Господ Исус има у нашим црквама данас? Какав ауторитет има у вашем и у мом животу ако нам редовни састанци с Његовим народом у молитви нису највиши приоритет?

Пошреба за променом

Да би дошло до промене, неопходна је духовна и практична револуција. Потребна нам је божанска комбинација практичне промене и дубље преданости. Пастори проводе сате у припреми за проповед, али колико времена се утроши на припрему за молитвени састанак? С овим је повезан велики компромис промене молитвеног састанка у службу средином недеље или “молитву и библијско проучавање” које укључује свега десет до двадесет минута посредовања након проучавања Библије и молитвених захтева. Претпостављам да неки сматрају да је

и то боље него ништа, али многи одлучују да је “ништа” боље и једноставно не дођу.

Неке живе цркве с којима сам у контакту имају молитву и библијска проучавања одвојено, различитих вечери, како би им се посветило довољно времена. Други их одржавају заједно али састанци су довољно дуги како би молитва трајала најмање један сат. Неки одржавају молитвене састанке у различитим кућама, што је добро, мада у тим случајевима има више дружења него молитве. А кад се овакве групе ипак моле, чини се да им недостаје стварности у подручју посредовања.

Овакви састанци не треба да замене барем један црквени молитвени састанак сваке недеље, на ком се окупља велик део заједнице. Треба да следимо пример који налазимо у Делима 1,14: *„Ови сви једнодушно беху једнако на молитви“*.

Верујем да је недостатак и занемаривање оваквих састанака део највеће грешке у нашим црквама чије се веровање заснива на Библији, као и да је таква сотонина обмана далеко већи непријатељ од либералне теологије или култова. У ствари ће нам јасно проучавање 2. Коринћанима 10,4-7 показати да је молитва главно средство којим ћемо се супротставити непријатељу, на који год нас начин напао. Изгледа да смо слепи за природу духовног рата и да сматрамо да је, све док имамо мноштво деце на веронауци и добар број верника у недељу ујутро, све у реду. Али зар није истина да би се, ако би нас Свети Дух оставио, догодило тек неколико промена? Зар би се све одвијало као и обично?

Требало би да будемо вољни да урадимо било шта да спречимо такво смртоносно стање. Чини се да је, што се неких места тиче, скоро прекасно, где је духовна шизофренија ухватила маха. То ће се променити само радикалним, коренитим покајањем. Сигурно је да молитвени састанци и наш лични молитвени живот морају да буду од животног значаја, ако желимо да се ишта трајно и стварно догоди у средишту црквеног живота.

Вратимо Христа на место које Му припада, место Господа нашег живота и црквеног програма.

Црквене вође морају да реађују

Одговорност за деловање лежи на пасторима и црквеним вођама а потребна је сарадња сваког члана цркве. Важно је да се црквене вође састану ради разговора и молитве о конкретном деловању и молитвени састанци треба да буду главни догађаји у њиховим црквама. Пастори треба да схвате значај постојаног проповедања и учења о молитви на темељу Библије. Такође је важно да укажу на оно што треба избегавати на молитвеним састанцима: предуге појединачне молитве, придиковање другима у молитви, молитва само за потребе сопствене цркве, никакве промене из недеље у недељу, осуђивање и гледање с висине на људе који се моле другачије или којима недостаје знања из језика или теологије, и став у ком нема стварног веровања или очекивања одговора. Сада је доступно много добрих књига на тему молитве и треба их поделити што већем броју заједница, као и друге информативне књиге као што је *Operation World*. Црквене вође треба да чекају на Бога и да се озбиљно припремају, како би сваки молитвени састанак био пажљиво испланиран и у потпуности искоришћен.

Практичност молићвеног сасианка

Што се тиче самих молитвених састанака, како можемо активно да изађемо из колотечине која их често претвара у најдосадније и најнепопуларније догађаје током недеље? Хтео бих да вам дам неколико предлога који су делотворно коришћени током више од двадесет година нашег рада. Открили смо да је промена облика састанка изузетно важна, јер што се више навикнемо на рутину, постаје нам мање битна. Промене могу да се односе на

почињање са песмама, посредовањем и захвалношћу, а други пут с кратким подстицајем на молитву. Ако се даје увод из Божије речи, он треба да буде кратак али моћан, а појединци могу такође да говоре о одговорима које су добили на своје молитве.

У молитву мора да буде укључен ум као и срце, јер дуги периоди без личног ангажовања допуштају уму да одлута. Зато је добро поделити се у групе, како би свака особа имала прилику да учествује. Свака група, на пример, може да добије информације о једном подручју потребе на које ће усредсредити своје молитве.

Ми користимо филмове, видео и ДВД-ове сваки пут кад је могуће и примењиво. Многе мисијске групе су направиле заиста делотворан материјал који је врло подстицајан за молитву. Док приказујете ДВД или видео можете да направите паузу и молите се.

Најбоље је да представљање молитвених захтева буде кратко. Дуга и детаљна објашњења о молитвеној потреби не само да убијају дух састанка, већ остављају врло мало времена за саму молитву. Ставке за молитву и слављење треба написати унапред и делити их људима како долазе, или могу бити написане на табли. Од велике помоћи је и графоскоп, посебно зато што се онда могу показати и карте различитих земаља.

Унапред одредите појединце који ће дати кратак извештај о одређеној земљи. То може, на пример, да укључује статистичке податке, број становника у региону, њихову религију, кратак опис мисионарског рада на том подручју (ово и много тога другог може да се нађе у књизи *Operation World*), као и актуелне вести о различитим ситуацијама у земљи. Ако у цркви има неколико мисионара, онда можете да пустите кратке снимке с најновијим информацијама о њима и околностима у којима се тренутно налазе. Добра је идеја и да пастори охрабре људе да “усвоје” једну мисионарску породицу, да им редовно пишу и да с времена на време на молитвеном састанку кратко представе потребе те

породице. Било би веома охрабрујуће и за чланове цркве и за мисионаре ако би им се повремено одлазило у посету на терену.

Подстичите различите људе на молитву. Помозите им да се осећају опуштено што се тиче граматике, теолошког садржаја и дужине. Поготово охрабрите оне који се не моле често или се не моле уопште, али немојте никога да осрамотите. Мора да постоји равнотежа између спонтаног деловања Светог Духа и помоћи сваке особе да молитвени састанак буде то што треба. Будите стрпљиви и одбаците обесхрабрење – људи неће упознати стварност у молитви преко ноћи. Да бисте подстакли људе да на молитву гледају шире, добро је користити карту света и друге корисне ствари (као што је низ молитвених картица које су доступне на адреси: george@verwer.om.org).

ОДРЖАВАЈТЕ МОЛИТВЕНЕ САСТАНКЕ!

Напредна проучавања, истраживања и употреба рачунара (ма колико били корисни у “мисиологији”) никад не могу да буду замена за жарку молитву Божијег народа. Стотине библијских стихова и десетине добрих књига сведоче о вредности коју Бог придаје молитви свог народа. Данас Он позива и појединце и заједницу на смислену молитву. Недостатак стварне, истрајне, интелигентне групне молитве за неевангелизирани свет – чак и у многим еванђеоским црквама чија се вера заснива на Библији – треба да забрине све који воле Христа и желе да се Његово Јеванђеље проповеда свим народима.

Многи хришћани заиста желе да буду ефикаснији у молитви за мисије, али не знају како да почну. Другима су молитвени састанци у њиховим црквама непривлачни, досадени и мртви. Чак ни оне групе у којима постоји одушевљено и обновљено интересовање за молитву и слављење, не наглашавају увек посредовање, а посебно не оно за мисије у свету. Библијски стихови попут ових из Матеја 9,36-38 јасно показују животну важну улогу молитве у извршавању задатка евангелизације света:

А гледајући људе сажали Му се, јер беху сметени и расејани као овце без пастира. Тада рече ученицима својим: Жетве је много, а посленика мало. Молите

се, дакле, Господару од жетве да изведе посленике на жетву своју.

Послaвљање шемеља

Али шта може да се уради? Изношење чињеница, чак и веровање у њих, није довољно. Мора да постоји деловање! Пастори и црквене вође морају да делују и сваки члан цркве мора да сарађује. Ево неколико основних предлога за које сам током година приметио да су делотворни:

1. Важно је да се црквене вође редовно састају на разговору и молитви о тачно одређеним корацима које треба предузети, као и да молитвене састанке учине најважнијим догађајима у својим црквама.
2. Проповедање и учење о молитви, на темељу Библије, мора да буде постојано и испуњено љубављу.
3. Треба, што је већем броју заједница могуће, поделити добре књиге на тему молитве, заједно с другим информативним књигама као што је *Operation World*.
4. Црквене вође треба да чекају на Бога и да се озбиљно и пажљиво припремају за сваки молитвени састанак.
5. Рад мисија може да буде стварнији и личнији појединим хришћанима ако црквене вође:
 - a. Охрабре сваког појединца на дописивање с мисионарима.

- б.** Подстакну породице да “усвоје” једну мисионарску породицу и да с времена на време укратко представе њене потребе на молитвеним састанцима.
- ц.** Организују да мисионари који су у посети бораве у кућама чланова заједнице.
- д.** Позову мисионаре да учествују на молитвеним састанцима што је чешће могуће и организују дружење после састанка.
- е.** Охрабре заједницу да кад год је то могуће пошаље људе у посету мисионарима на терену, као и у њиховим базним станицама.

Конкретни предлози

Што се тиче самих молитвених састанака, како можемо активно да изађемо из колотечине која их често претвара у најдосадније и најнепопуларније догађаје током недеље? Хтео бих да вам дам неколико предлога који су делотворно коришћени током више од двадесет година нашег рада:

- 1.** Промените облик састанка! Ово је изузетно важно, јер што се више навикнемо на рутину, постаје нам мање битна. Промене могу да се односе на почињање с песмама, молитвом и захвалама, а други пут с кратким подстицајем на молитву, или тако да појединци говоре о одговорима на молитве, као и аудио визуелним материјалом.

2. Избегавајте дуге периоде једноличности.
У молитву мора да буде укључен ум. Дуга молитва без личног ангажовања допушта уму да одлута. Зато је добро поделити састанак на краће сегменте. Ево неколико начина да се то уради (ово је наведено и у претходном поглављу).
 - а. Након заједничке молитве, поделите се у мање групе како би свака особа имала прилику да учествује. Свака група, на пример, може да добије информације о једном подручју у свету на које ће усредсредити своје молитве.
 - б. Користите видео, дијапозитиве, ЦД-ове, ДВД-ове. Многе мисијске групе су направиле заиста делотворан материјал који је врло подстицајан за молитву.
 - ц. Изнесите молитвене захтеве, али нека буду кратки. Дуга и детаљна објашњења о молитвеној потреби не само да убијају дух састанка већ остављају врло мало времена за саму молитву. Молитвени захтеви могу да буду написани унапред и подељени људима како долазе. Или можете да их прикажете на графоскопу или преко *Powerpointa*, користећи карте различитих земаља, итд.
 - д. Служба из речи нека буде кратка али моћна.
 - е. Прочитајте наводе из значајних биографија мисионара или из књига о молитви.

- ф. Одредите појединце који ће дати кратак извештај о одређеном подручју. То може да укључује статистичке податке (број становника у региону, њихову религију, итд. – све ово може лако да се нађе у књизи *Operation World*), кратак опис рада мисионара који се тамо налазе, као и актуелне вести с тог подручја.
- г. Пустите кратке поруке мисионара на терену.
- х. Кад приказујете аудио визуелни материјал, зашто не бисте застали и направили паузу за молитву, уместо дуге непрестане презентације.
- и. Немојте изоставити службу музике. Добра музика је помоћ у богоштовању и даће тон целом састанку. Важно је током дугог молитвеног састанка на неко време направити паузу како би се “напуниле батерије”, да тако кажемо, кроз слављење, богоштовање и захвалу.

Учесћалосћ и локација

Где и колико често треба одржавати молитвене састанке? Осим недељних црквених молитвених састанака, снажно препоручујем да се остали периодично одржавају у кућама верника. То отвара врата служби кроз дом и избегава се замка одвајања молитве за мисије од заједништва и основног духовног раста.

Широм света Бог делује на кућним састанцима. Тај концепт треба некако искористити. Како је тужно, с друге стране, видети многе кућне групе које нису заиста заинтересоване да се моле за мисије.

Верујем такође да треба одржавати спонтане молитвене састанке рано ујутро и у време ручка, као и одвојити дане само за молитву. Ми смо током више од педесет година рада у нашој организацији имали редовне дуге молитве које су понекад трајале до дубоко у ноћ. Мислим да је то један од главних чинилаца у победама које смо видели широм света, како на нашим бродовима тако и у служби наших тимова на копну. Током тог продуженог времена за молитву људи морају да се осећају слободно да оду кад год пожелеле. Морају да схвате да нису на духовном маратону. Међутим, што више информација имају о потребама у свету, то су одговорнији да се моле за њих.

Не заборавите да смо у духовном рату. Молитва је једно од наших главних оружја а вера је тесно повезана с њом. Не смемо да очекујемо да ће бити лако. Сотона ће извршити противнапад на сваки напор који уложимо ка делотворнијој молитви. Морамо да избегнемо сваки облик обесхрабрења и да наставимо даље по сваку цену. Двадесет посто становништва света још није чуло или прочитало Јеванђеље, и оно што ми урадимо у молитви, по Божијој власти и милости, биће одлучујући фактор у томе да ли ће га чути или не. Затражимо од Бога нове идеје и иницијативе да будемо креативни у овом задатку који нам је дат. И будимо дисциплиновани док га обављамо.

ДЕНОМИНАЦИЈЕ ИЛИ ДЕНОМИНАЦИОНАЛИЗАМ?

Док сам служио широм света током последњих 50 година, људи су ми у више наврата писали и питали ме о ономе што желим да поделим у овом писму. Било је више бола, нејединства и обесхрабрења у свему овоме него што ћемо икад сазнати. Молим те покушај да одвојиш време и прочиташ ово што пишем и пренеси то другима.

У служби мобилизације суочени смо с многим препрекама и проблемима. Један од најтежих је деноминационализам који је углавном спојен с обманом и охолошћу.

Ја сам за деноминације (не за све њих) али сам против деноминационализма. Под тим мислим на став који те подстиче да верујеш да је твоја црквена група једина исправна или барем боља од свих других. Међу таквим људима постоји велик недостатак стварности и понизности, посебно данас кад постоји више од 27.000 деноминација широм света. Једна група јавно учи да су све друге погрешне и да једино они верују и уче о правом путу. Ово наравно постаје култно и манипулативно. Али у таквим групама има верника и ми морамо да покажемо љубав и стрпљење, јер је то све што они познају.

Још је тужније то што многе деноминације не верују да Бог много делује изван њихове групе или локалне цркве. Узгред, неке од најјачих црквених група не желе да буду

назване деноминацијама, што је део њиховог осуђујућег става према другим деноминацијама. Једна група је недавно у свом деноминацијском часопису објавила два чланка против онога што они називају парацрквеним заједницама, износећи све врсте лажних тврдњи. То је веома тужно јер они имају неколико добрих цркава и много дивних хришћана. Сматрам да су такви чланци (и они нису нови) веома раздорни и болни. То је нешто што сам приметио широм света за ових протеклих 50 година.

И не схватајући, они отписују као другоразредне, или још горе, у потпуности:

1. све мисијске организације
2. већину хришћанских радио и ТВ програма
3. већину хришћанских кампова и служби за младе
4. хришћанску филмску индустрију и већину поучавања преко интернета и евангелизацију
5. већи део хришћанске литературе и библијских друштава
6. скоро све хришћанске књижаре
7. већину хришћанских конференција/конвенција, као што је она у Кесвику (*Keswick*)
8. већину хришћанских агенција за обнову и развој
9. све међународне мреже као што је WEA или Лозана

10. све мисионарске ваздухопловне агенције
11. све бродске мисионарске агенције
12. већину еванђеоских агенција као што је она Билија Грејема и Луис Плау (*Luis Palau*)
13. студентске покрете и организације као што су *UCCF, Campus Crusade, Navigators*
14. службе хришћанске уметности и музике
15. већину библијских колеца и школа, као и друге хришћанске институције
16. већину центара за рехабилитацију зависника од дроге и алкохола
17. многе евангелистичке напоре као што је Алфа курс
Списак се наставља...

Готово је немогуће поштено одржати такав став, јер он пориче тако много тога што је Бог урадио током ове две хиљаде година и што ради управо сада. Знам за случајеве кад су млади људи осетили позив од Бога да се придруже неком мисијском догађају током лета и кад су им њихове црквене вође рекле да то никако не може бити од Бога. Можеш ли да замислиш збуњеност и обесхрабрење које доноси такво понашање? Као они који верују у Библију, ми смо у мањини и на уском смо путу. Зашто некима представља радост да учине тај пут још ужим?

Добра вест је да све већи број цркава, као и целе деноминације, све више верују да је већина, не све, хришћанских, библијских,

“такозваних” парацрквених група део онога што Отац, Син и Свети Дух данас раде у свету. Постоји само једна црква и сви прави верници су њен део.

Зидови су почели да се руше када су се неки међу нама из таквих група покајали што не цене више локалне цркве и деноминације. Ја сам то јавно урадио пред 500 мисијских и деноминацијских вођа из целог света. Веома је важно да запамтимо да су многе мисијске организације заслужне за оснивање хиљада локалних цркава па чак и целих деноминација, као што је СИМ у Нигерији изнедрио целу велику динамичну деноминацију. Можемо да наведемо много других примера.

Примио сам заиста лепа писма од људи који су се извињавали због свог става према “парацрквеним” групама и који су променили своје гледиште. Као они који мобилишу, укључимо се у рушење препрека и молимо се да више радника изађе на жетву. Важно је да сви ми који познајемо Исуса и који смо предани небу схватимо да смо потребни једни другима.

Пишем ово у нади да ће то помоћи у повећању понизности, развоју стварности и већем јединству у остваривању намере да сви људи и сви народи буду досегнути Јеванђељем.

СУОЧАВАЊЕ СА ЧИЊЕНИЦАМА

На задатку евангелизације света свуда се суочавамо с потребом за више радника. Не ради се, дакле, о потреби да нам се отвори више врата. У ствари смо благословени невероватним бројем отворених врата у многим земљама и групама људи, али ништа није једноставно, и никад не смемо да правимо компромисе. Преносим ти неколико мисли из свог срца које су дошле као резултат онога што сам видео и прочитао током протеклих 50 година. Лука 14,28 каже да треба да будемо реални и израчунамо трошак.

Треба да будемо реални у вези са сложености и препрекама с којима се суочавамо. Морамо да се одупремо искушењу да причамо дивне приче и дајемо погрешан утисак о истинитој ситуацији. Потребан нам је реалан поглед на цркву. Много је различитих локалних цркава са широким спектром мишљења и идеја о мисијама и слању радника. Не треба да претпостављамо да смо сви једномислени.

Цркве које су биле главне у слању радника у последњих неколико деценија сада у неким случајевима не могу да одрже корак са својим обавезама, док су се негде заједнице смањиле или су унутрашњи проблеми прогутали време и новац. Морамо да схватимо да се цркве мењају.

Неке веома популарне цркве су обзнаниле да не шаљу мисионаре у дугорочну службу. Немају у буџету новац за мисије. Могу да охрабре људе на мисијска путовања за која ће они сами да плате пут или да дају новац за пројекте, или да у неким случајевима шаљу домаће раднике. Нажалост, неки чак бране своју политику ширењем негативних прича о високој цени и неделотворности дугорочне службе мисионара; или се побрину да мисионари не стају за њихове проповедаонице, посебно недељом ујутро кад су људи у ствари тамо.

С јаким нагласком на локалној цркви, спојеним са западним нагласком на плаћеном особљу или професионализму, велике цркве често имају велик број плаћеног особља с пуним радним временом, што оставља мало новца за слање радника.

Увек остајем запањен величином плате коју примају многи пастори. То води у богат начин живота и преголеме финансијске захтеве од заједнице. Иако је Америка средиште ове филозофије, она се већ 50 година шири светом. По мом мишљењу, то је велика препрека евангелизацији.

Чини се да има мало воље за жртвовањем или одрицањем од нечега ради евангелизације света. Нагласак на милости и слободи одвео је у злоупотребу милости и недостатак послушности и дисциплине. Нисмо успели да одржимо равнотежу – и у то укључујем и себе.

Верујем да многи наши колеџи и теолошке школе имају професоре који више у ствари не верују да су недосегнути стварно изгубљени. У порасту су различити облици универзализма који убија ревност. Заправо се чини да се у нашем данашњем проповедању и учењу врло мало говори о паклу. То је велика препрека за мобилизацију нових мисионара.

Праве се покушаји да се споји реконструисана теологија с науком о благостању како би се створио нови духовни коктел, и то је опасно. Чак су и боље избалансиране холистичке поруке довеле до престанка наглашавања значаја проповедања

о спасењу. Многи не желе да дају новац уколико се не помаже физичким потребама људи. Огромна количина новца одлази на помоћ и развој (говоримо о стотинама милиона) док су мисионари заустављени због недостатка средстава. Ја снажно верујем у служење целој особи, али потребна нам је равнотежа.

Истина је да се већи део мисионарског рада обавља тамо где цркве већ постоје. Та подручја вапе за још радника. Веома мали проценат људи ради међу недосегнутима или тамо где уопште нема цркава. Како ово може да се промени? Већ 20 година имамо програм у ком позивамо на одлазак недосегнутим народима. Захваљујемо Богу за све што је урађено, али шта ћемо с 25 посто становништва света које никад није чуло или прочитало Јеванђеље? Пред нама је још дуг пут.

Било да је то поступање према визији из Дела 13 или нешто слично, или чак сасвим различито, ми стремимо и молимо се да црква постане много активнија у раду с недосегнутима. Тежимо ка послању обучених, помазаних и оспособљених радника.

У контакту смо с црквеним и мисијским организацијама широм света, и свима њима је заједничка потреба за још радника. Већина се чак моли за некога ко ће доћи краткорочно и помоћи у послу. Још је већа потражња за дугорочним зрелијим радницима.

У додиру смо с онима који раде на подручју *10/40 Window* (назив се односи на регион источне хемисфере и европског и афричког дела западне хемисфере који се налази између 10 и 40 степени северно од екватора, раније познат међу хришћанским мисијама као “појас отпора” – прим. прев.) и јасно је да су тамо потребне хиљаде радника, укључујући и оне који ће ићи као израђивачи шатора. Већина људи је очекивала да до сада тамо буде више радника. Мене понекад питају: “Зашто тамо нема више радника, посебно међу недосегнутим народима?”

Док смо се трудили да радимо с људима широм света, открили смо много разлога због којих нема више радника, посебно дугорочних. У мојој књизи “Изван зоне сигурности”

говорим опширније на ту тему, али желим овде укратко да набројим неке препреке. Верујем да ће нам ово помоћи да “израчунамо трошак”, како нам је речено у Луки 14,25-33 и то ће нам помоћи да делујемо и молимо се интелегентније.

1. Недостатак визије

Пре свега, чини се да само неколико људи у ствари има визију, како за потребе тако и за невероватне могућности. Други немају визију да пошаљу раднике, ни из сопствене цркве.

2. Неодостатак молишве

Матеј 9,35-38 веома јасно износи заповест о молитви. Упркос свим причама и статистикама о молитви и неким предивним молитвеним догађајима и покретима, морамо да признамо да просечна црква није молитвена. Могу да се хвале молитвеним састанцима, али на њих обично дође само неколико људи и често се врло мало моли за раднике и недосегнуте. Чини се да мало вођа и верника, чак и мисионара, има дисциплинован молитвени живот и службу. Слава Богу за сваки изузетак и надам се да си ти један од њих, али ја говорим о укупном просеку. Молитвени покрети су такође нападнути бесмисленим екстремним идејама које су међу многе донеле поделе и обесхрабрење. Нереална очекивања која су створили одређени облици екстремизма такође су оставила многе људе збуњене и обесхрабрене. Слава Богу на Његовој милости и начину на који наставља да делује усред све те збрке.

3. Апатија међу Божијим народом

Мислим да ће се сви сложити да је ово поражавајућа препрека за оно што желимо да учинимо за краљевство. То је један од

разлога због којих је молитва за пробуђење постала приоритет на многим местима. Људи су се повремено питали зашто се дружим са особама или црквама које су им изгледале екстремно и ја само могу да кажем да се трудим да останем у заједништву са целим Христовим телом. Као што је неко једном рекао (мислим да је то био брат Ендру): “Лакше је охладити фанатика него загрејати леш!” Међутим, неко је, покушавајући да доведе ово у равнотежу, рекао: “Да, али леш барем неће скочити и убости те у леђа.” Морам признати да се радујем кад чујем да се људи и цркве буде и само се надам и молим да ће људи бити дисциплиновани и обучени тако да наставе као прави маратонци за Бога! И даље сам уверен да ће се криза без третмана претворити у чир.

4. Негосџаџак диблијске дарежљивосџи

Сви знају да недостатак средстава успорава рад на Божијем делу и сигурно спречава слање мисионара на терен. Постоје изузеци, углавном кад локална црква жели да изгради нову зграду. Знам да ово читају многи дарежљиви људи и захваљујем Богу на вама. Знам и да су неки људи екстремни као што сам ја био (неки би рекли да још увек јесам), јер желим да живим само на основном и да све друго предам за евангелизацију света. Узгред, многи људи верују да би ОМ без тог “екстремног” можда умро у првих пар година кад је пристизало веома мало новца. Ко зна? Истраживања показују да врло мали постотак новца одлази ван нечије цркве или земље. Постоје огромни изузеци у помоћи и развоју кад се негде догоди велика катастрофа. Неки чак мисле да је боље послати новац него раднике, што је опет глупо јер мора постојати и једно и друго. Останимо усред овог пробуђени милошћу и схватимо да Господ води различите људе на различите начине и будимо свесни легалистичког осуђујућег понашања.

5. Легализам

Бог користи своју реч и многе добре књиге о милости да ослободи људе од овога, али то је дуг и тежак пут и у многим деловима света легализам супериорно влада, не само у локалним црквама, већ у целим деноминацијама. Многи се осећају угроженим од стране овог покрета милости који је у замаху. Чини се лакшим држати Божији народ на окупу (а свима нама је потребна лојалност и јединство) законом и свим додатим “карактеристикама” које су често само правила и прописи које је створио човек, него милошћу, љубављу, стварношћу и слободом Светог Духа. Такође учимо на тежи начин да милост без дисциплине често може да одведе у срамоту. Милост не оставља по страни основне библијске заповести, већ их доводи у равнотежу и поставља праве приоритете.

6. Негајивни извештаји

У свему што је велико колико је то мисионарски покрет, увек ће бити много лоших вести. Ми знамо да лоше вести путују брже од добрих а сад још имамо интернет да нам у томе помогне. Старомодни трач и дезинформације ипак још увек изазивају више штете од интернета. Ја сам лично подбацио на овом подручју и последњих деценија сам покушавао да ставим већи нагласак на говор који контролише Свети Дух. Неке цркве су, након што су послале једног радника, понекад само на краће време, престале да шаљу људе након што се њихов радник вратио с лошим извештајем или можда поражен у сопственом животу. Јасно ми је да без разборитости, милости и праштања нема напретка.

7. Библијски компромиси

Читао сам књигу која је показала да чак и мисионари и вође могу да одлутају од неких основа из Божије речи. Универзализам је био сматран делом пакета либералних теолога, који ни у ком случају нису веровали да је Библија Божија реч. Али сада се чини да је у разним облицима то напало наше еванђеоске и библијске заједнице. Изгледа да је у порасту непознавање Библије у целини и то свакако не помаже. Није ми лако као љубитељу књиге и издавачу да кажем ово, али морам... неке такозване хршћанске књиге су нанеле велику штету раду за Божије дело и у евангелизацији света. Чини се да многи претерано реагују, све до екстремних облика фундаментализма. Могу да саосећам, али морамо добро да пазимо да не реагујемо претерано и да признамо да због сопствене слабости и људскости није лако бити сасвим објективан у вези свих тих ствари. То је један од разлога због ког знамо да ће усред велике разноликости доћи до правог јединства у предстојећим годинама.

Надам се да ће све нас ове речи подстаћи да клекнемо. Не брини зног неких малих ствари које сам рекао, а које ти се не свиђају, и с којима се не слажеш; радије буди проактиван и питај Бога шта је то што покушава да каже теби лично. Посебно се молимо да они који ово буду читали постану активнији у досезању света Јеванђељем као радници или као они који шаљу раднике, или обоје. Надамо се да ће се повезати с нама у мрежи оних који мобилишу на мисију широм света.

Свима нама је у овој служби мобилизације потрено много стрпљења. Пут пред нама неће бити лак! Једноставно се радујемо сваком раднику који је послат на жетву и свакој особи која дође Христу. Радујемо се свакој новој основаној цркви.

Време је жетве и у мисију је укључено више цркава и људи на терену и код куће него икад пре. Наравно, сотона напада на опаке начине на свим нивоима. Узмимо више него икад штит вере и станимо против њих у сили Светог Духа.

БОЖИЈИ НАЧИН ЗА ДУХОВНИ РАСТ

(Порука дата раних седамдесетих година у Индији)

Желим да почнем с два навода. Први је из књиге “Писма старијег ђавола млађем” Клајва Луиса (*Screwtape Letters*; C. S. Lewis):

Склони смо да мислимо али не да делујемо. Што више осећамо без деловања мање ћемо бити способни да делујемо и на дуге стазе мање способни да осећамо.

Тачно то се догађа цркви Исуса Христа данас. Толико дуго нисмо деловали у вези онога о чему смо говорили, тако да то сада више не осећамо. Зато су они који заиста нешто желе да ураде данас већином млади људи. Старија генерација је осећала веома дуго – све до суза, али без деловања, без револуције – да сада више не може да делује. Проповедао сам Божију реч 19 година у преко 1.500 цркава и 30 земаља и видео сам да је ово универзална болест, тачно онаква како је описује Клајв Луис. То ме плаши и о томе сам покушао да говорим у својој књизи “Глад за стварношћу”. Дволичан живот је нешто о чему ћемо морати да размислимо на овом скупу. Ако сте “добили осећај” за мисију; ако сте “добили осећај” за Турску, Бангладеш или Бомбај; ако некако осећате да нешто желите да урадите, али то не урадите, онда ћете следеће године кад дођете на

мисионарску конференцију осећати још мање и једног дана толико мало да се нећете ни гњавити да дођете. Тако наступа процес дегенерације.

Други навод је из књиге Цона Филипса “Прстен истине” (*Ring of Truth; J. B. Phillips*):

Ево првог и најсмртоноснијег губитка у нашем савременом обрасцу размишљања. Не верујемо озбиљно да је Бог спреман да продре у унутрашњи извор човековог карактера и да тамо започне појединачну револуцију.

Ово неверовање је наш немерљив губитак. Пре две хиљаде година је нешто слично написао Јаков у првом поглављу своје Посланице: “Будите, пак, творци речи, а не само слушачи, варајући сами себе. Јер ако ко слуша реч а не твори, он је као човек који гледа лице тела свог у огледалу; Јер се огледа па отиде, и одмах заборави какав беше. Али који провиди у савршени закон слободе и остане у њему, и не буде заборавни слушач, него творац дела, онај ће бити блажен у делу свом.”

Какве моћне речи! Речи које би требало да нас подстакну да постанемо духовни револуционари за Исуса Христа! То ће се догодити кад допустимо Божијем Светом Духу да почне да мења живот унутар нас. Као што је рекао Цон Филипс: “... допуштајући Богу да уђе право у унутрашњег човека.”

Веома је важно да разумете ово што ћу рећи. Ми, слава Богу, знамо за чудо новог рођења. Да ли сте ви наново рођени? Да ли сте сигурни? Да ли познајете стварност вере која мења живот и срце? То је једина вера о којој Библија говори. Моја Библија не говори ништа о таквој врсти вере која подстиче слушаоца да подигне руку и каже “Ја верујем у Исуса” али не направи никакве промене у свом животу. Да ли имате револуционарну веру? Надам се да је тако. Али баш као што је наново рођење чудо, уверен сам да је то и духовни раст.

Морамо да расијемо!

Једна од првих земаља у којој сам радио била је Шпанија. Мање је евангелизирана од Андре Прадеша, Асама, Тамил Надуа итд. Тад је рођен мој први син. Кад је био мали, имао сам обичај да га бацим у ваздух и ухватим. За неколико година он ће можда узимати тату у руке! То је чудо раста. Верујем да је потреба духовног раста често занемарена у нашем размишљању. Проповедамо о новом рођењу. Проповедамо о разним благословима и кризама које могу да се догоде након новог рођења и чини се да су многи преокупирани том темом данас, али занемарујемо доктрину духовног раста.

Петар каже: “Растите у милости и спознању нашег Господа и Спаситеља Исуса Христа” (ССП). Не постоји замена за духовни раст. Ново рођење мора да прати процес или ће ускоро постати чир. Веома је важно разумети потребу за доследним, непрекидним духовним растом. Управо зато што тога нема, људи не иду до краја земље. Пре него што те Бог гурне у свет мора да те изгради. Велика потреба у овим данима је интензивна духовна обука, на ма који начин је добили.

Програм обуке

На броду Логос смо имали такав интензиван програм обуке. То је укључивало 14 сати вредног рада дневно. Полазници су морали да прочитају 3.000 страна хришћанске литературе, да слушају мноштво проповеди и 100 снимака, да деле летке, говоре стотини људи о Исусу Христу, да проведу одређени број сати у машинском одељењу брода и да обављају неке најпрљавије послове на палуби, као и да достигну још десетак других циљева. Наравно, имали су пет месеци да то ураде. Доказали смо да тај програм делује. То није гаранција за духовни живот, јер такав живот даје само Исус; али може да буде од велике помоћи људима који су пређуго живели недисциплинованим животом.

Желим да будем врло искрен. Научио сам ово од Били Грејема, мог духовног оца, да ако ниси спреман за дисциплинован живот онда заборави на хришћанску преданост. Можете да будете благословени на овом састанку, можете да будете испуњени Духом, али ако не научите нешто о свакодневној дисциплини, никада нећете постићи нешто за Исуса. Млади људи из целог света су ми говорили да је њихов проблем то што немају дисциплинован живот. Дисциплина значи да радите оно што знате да треба а не оно што бисте желели.

Осећања и вера

Ја имам “хималајска осећања” која иду горе доле као лифт! Понекад осећам да сам веома предан Исусу Христу. Да ли се ви некад тако осећате? Волим музику – хришћанску музику и моћне речи онако како их певају Лари Норман (*Larry Norman*) и остали. Храним се тиме. Кад то чујем, желим да повичем: “Свет за Христа! Изађимо на улице. Придобијајмо душе!” Моја осећања се вину у висине. Да ли је неко од вас некад имао такво искуство? Сутра ујутро у шест часова брат покуца на врата моје кабине и ја пожелим да га задавим! Волим спавање. Добро старо спавање! А тај ортак има живаца да ми покуца на врата у шест ујутро и извуче ме из кревета да бих трчао с њим једну миљу. Он је луд! Ујутро сам веома депресиван. Али открио сам да Бог даје победу над осећањима.

Ујутро морамо да устанемо а хоћете ли трчати ту миљу или не, на вама је. Али читајте Божију реч, клекните и састаните се с Господом пре него што изађете напоље да се суочите с људима, било да вам је до тога или не. Открио сам да је ово врло важно у мом животу.

Али, мени куцање није довољно. С оним братом сам уредио да кад ми покуца на врата остане тамо све док ме не види. Иначе његов позив неће значити ништа; једноставно ћу га

изигнорисати и вратити се у кревет. Али он чека (човек чији је ово задатак има 62 године и више енергије од већине људи на броду који су у својим двадесетим или тридесетим). Не могу да га оставим тамо да стоји; морам да устанем. Отворим врата и... желим да вам кажем, ако морате да ме гледате из јутра у јутро, очи у очи, боље да почну да се моле за вас!

Наравно, нисам депресиван свако јутро. Помаже ако одем раније у кревет. Али моја осећања су на ниском нивоу. Не желим да читам Библију. Не желим да се молим. Радим то већ 19 година и све сам већ прочитао. Зар морам поново? Зато ми је потребан метод за разбијање депресије. Напорно вежбавам своје тело и трчим ту миљу свако јутро (нека јутра радим друге вежбе, а нека, да докажем да сам слободан човек, спавам). И открио сам да у 90 посто случајева, кад истрчим ту миљу, моје депресије више нема.

Ви можете да имате друге методе али ма које биле морате да научите да победите живот по осећањима. Нема ништа лоше у њима. Ако се осећате изврсно то је добро. Ја се често тако осећам. Али не можете да верујете осећањима. Не можете да се поуздате у њих – то мора да буде само Божија реч. Господ је рекао: “Ко хоће да иде за мном нека се одрече себе и узме крст свој и иде за мном.” Не каже: “Ко хоће да иде за мном и осећа да би могао да узме свој крст...” Верујем да огромна већина хришћана има велик проблем јер никад нису научили како да се носе са осећањима.

Кривица и милосћ

Постоје многа осећања која нас ометају у духовном расту а ниједно није веће од осећаја кривице. Верујем да су многе наше цркве данас легалистичке. Често имамо хришћанство сачињено од правила и прописа: то ради, ово немој. Не кажем да у хришћанском животу не треба да постоје правила. Њих

има. Али не растете духовно држећи их. Не растете одлучујући да никад нећете ући у бископ, или да нећете урадити ово или оно. Растете кроз заједништво с Богом и храњењем Његовом речју. Растете црпећи из Божијих обећања.

Док растете биће падова. Понекад ће вас сустићи грех и то ће наравно бити ваша кривица. Али 1. Јованова 1,9 каже: *Ако признајемо грехе своје, веран је и праведан да нам опрости грехе наше, и очисти нас од сваке неправде.* Слава Богу! То је једини разлог што сам ја овде. У процесу раста ових 19 година, посебно у првим годинама, често сам падао. Не због греха који изазивају скандал; били су то “мали греси” који су велики у Божијим очима и доносе срамоту у небу. Ту сам забринут за вас. Никад нећете расти, никад нећете сазрети, ако не научите да се носите с кривицом.

Хвала Богу на кривици! Она је нужна, али мора одмах да води у покајање, пред крст, ка опраштајућој милости Бога који воли. И онда је опрана. Понекад ће хришћанске вође морати да признају грех другима како би се односи међу људима поправили и наша служба била делотворна. Али у суштини, кад дођемо само Богу с покајањем и признањем, Он нас чисти. Да ли сте ви чисти данас? Не могу да вам говорим о мисији ако нисте у исправном односу с Богом. Не могу да вам говорим о мисији у свету ако у срцу носите кривицу због непризнатог греха или зато што сумњате у Божију милост. Можда сте се покајали, и чак признали свој грех и све довели у исправно стање са својим ближњим, али ако сумњате у Божије обећање опроштења онда допуштате сотони да вас зароби комплексом кривице.

На пример секс

Ако постоји неко подручје у животу у ком смо фолиранти, онда је то подручје секса. Било је људи који су ми говорили:

“Слушај брата Џорџ, ово је Индија а не Њујорк, ми не говоримо о сексу у цркви.” Али Библију није написао Тексашанин или Лондонац; то је источна књига. И она говори о сексу преко 100 пута и показује Божије одговоре на проблеме секса – шта можемо да радимо, а шта не. Говори и о лепоти секса у браку те о његовој ружноћи и прљајућој сили изван брака. Добио сам више повратних информација о овој теми него о било чему другом о чему сам проповедао. Уверен сам да је често најгори учинак греха на овом подручју дубок ожиљак кривице који оставља. Некако не допуштамо Богу да нас ту исцели.

Све док не дисциплинујете свој сексуални живот, чак и само у уму, и док га не ставите под контролу Божијег Духа, Он неће моћи да вас употреби онако како жели. То значи дисциплину, раст и схватање шта да радите кад сагрешите. Значи стварност и револуцију.

Никад нећу заборавити проповед Били Грејема на мисионарској конференцији у Урбани 1957. године. Уздрмала ме је. Био сам млад хришћанин и водио сам многе борбе. Он је рекао: “Млада особо (обраћао се 6.000 младих), ако изгубиш битку са сексом, изгубио си све.” И ја молим вас тинејџере и младе да дисциплинујете свој живот, да одлучно станете против ђаволовог лукавства и да умакнете младалачкој пожуди, ма у ком облику дошла на вас. То значи књиге које читате, слике у које гледате. Желим да држим очи даље од свега што ће створити погрешне подсвесне нагоне у мом животу, јер сотона снажно напада управо на подсвест. Све што сте икад видели или прочитали забележено је у вашој подсвести.

Широм Индије, коју смо обишли пловећи Логосом, видели смо младе људе како побеђују, не неком малом пречицом, већ кроз Божији програм обуке и кроз дисциплину. У Керали ми је пришао један младић. Био је укључен у хришћански рад на свом колеџу и дошао је код мене на саветовање. Почео је: “Господине Вервер, ја имам проблем... плеса.”

“Плеса!” рекао сам. “Па, не бих то сматрао највећим проблемом, али није нешто што би хришћани требало да раде, и сигуран сам да можеш то да превазиђеш.” И тако смо причали и причали и он се на крају сломио и рекао: “Ја сам хомосексуалац.” (Библија поприлично говори о том проблему.) Он се само тресао.

Изгледа да је универзитетски професор завео тог младића у хомосексуализам (што се догађа више него што ћемо икад знати). Обратио се само неколико месеци пре. Сад је свој пад поделио са мном, признао то и покајао се. Имао сам ту привилегију да се дописујем с њим и да га видим како односи победу. Постоји победа чак и за тако озбиљне проблеме као што је овај, јер је Бог љубав, милостив је и прашта.

Молим се да одлучите свим срцем да допустите чуду духовног раста да заузме место у вашем животу. Бог ће деловати ако то желите. Можете да растете. Можете да живите дисциплинованим животом. Можете да будете делотворни у придобијању душа. Можете да будете мисионари у Турској, у Индији, у Бомбају, итд. Бог може да вас употреби. Али морате свакодневно да одлучите да се одрекнете себе, да узмете свој крст и идете за Њим. То је Божији пут. Није лак, али је Његов.

РАЗЛОЗИ ЗБОГ КОЈИХ ЖЕТЕОЦИ НАПУШТАЈУ ПОЉЕ

1. Најважније је да их је Бог повео у мисионарски рад. Бог често мења наш смер и с тим обједињује сву нашу људскост. Подстичем те да прочиташ књигу “Други избор” од Вив Томас (*Second Choice; Viv Thomas*). Чак и ако се неко врати због греха, неуспеха или неког другог негативног фактора, Бог и даље може да надвлада, посебно ако постоји стварност, скрушеност и покајање.
2. Слабо вођство на терену је још један разлог због ког људи “не успевају”. Једна од наших главних служби мора да буде обука и изградња побожног надареног вођства, што мора бити спојено с помагањем новим верницима да схвате библијске основе вођства. Постоји много злоупотребе и недоумица на ову тему, тако да су многи верници збуњени.
3. Једнако су важна нереална очекивања и као издавач књига морам да признам да су књиге те које их често стварају. Имамо превише књига с лепим формулама које нису повезане с неким

стварима које чујемо и о којима читамо. Побожне надарене вође су и даље грешници спасени милошћу који ће наставити да греше и падају. Морамо да будемо спремни да опростимо и заједно растемо у покајању и скрушености. Вође морају да доносе тешке одлуке и с обзиром на бројност људи у већини тимова увек постоји неко ко није срећан. Ово понекад води у трач и убрзо имате хаос. Да нисам веровао да Бог може да делује чак и усред збрке коју ми људи правимо, мислим да бих постао трајно обесхрабрен (волео бих да ти пошаљем своју проповед о обесхрабрењу).

4. Пад у области секса је још један разлог због ког се људи враћају с терена. Могао бих о томе да ти испричам неке “хорор” приче. Порнографија, посебно на интернету који је раширен по свету, изазива главну штету на првој линији мисионарског рада. Многи нису спремни да отворено говоре о томе, а још мање да нешто заиста ураде у вези тога. Људи су некад на терену усамљени и то може да их одведе у кратку ромасу (не од Бога) која се заврши катастрофално. Подстичем их да читају књиге на ту тему, као што је “Замка”, од Луис Моудеј (*The Snare; Lois Mowday*) и “Кад се добри људи нађу у искушењу”, од Била Перкинса (*When Good Men Are Tempted; Bill Perkins*). Нажалост, вође су често мета непријатеља у овој области духовног рата. Зато брачни проблеми често узрокују повратак кући.

5. Личност, стратегија и доктринарна неслагања такође су у врху списка који шаље људе да трче кући у заклон. На практичном нивоу, чини се да никад нема довољно времена да се све реши и вође су често преоптерећене и на путу да “прегоре”. Како је тако много “убица милости” дошло на мисијско поља рада? Сви треба да прочитају књигу “Буђење милости” Чарлса Свиндола.
6. Неуспех у области језика, схватању културе и прилагођавању, спадају у важне чиниоце. Поново желим да потврдим да сам за 46 година видео да сви људи могу да буду употребљени у мисији; зато будимо спори на осуду, посебно у вези онога што Бог ради или не ради. Ако су људи спремни да уче и вољни да приме поправке и наставе да расту, онда увек постоји нада. Понизност и право служење увек могу да надокнаде мањак у знању језика или било који други недостатак на било ком подручју. Може да дође и до злоупотребе милости и мислим да сви знамо да “милост без дисциплине може да одведе у срамоту” и да заиста омета рад на многе начине.
7. Недостатак тимског рада и пасторалне бриге су главни фактори. Многе организације су се у протеклим годинама поправиле на овом подручју али ја сам уверен да без стварности 1. Коринћанима 13 ништа неће заиста деловати. Потребни су нам људи који су доказали стварност Божије милости у свом животу, посебно пре него што су ушли у дугорочну мисију. Краткорочне мисије обављене на прави начин могу често да

буду велик корак у том правцу. Неким људима који дођу у краткорочну мисију то само помаже да своје грехе и потешкоће гурну под тепих. Зато је веома добро да процес учеништва почне у врло младим годинама. Верујем да кампови *Teen Street* помажу у томе, као и други слични догађаји (www.teenstreet.org).

8. Проблеми и сложене ситуације код куће. У данима имејла и свега другог, људи на терену су и даље укључени у решавање питања код куће. Поделе и други проблеми у њиховој цркви утичу на њих и често воде до смањивања средстава која им се дају или се од њих тражи да се врате.
9. Недостатак средстава или тежак финансијски притисак. Многи никад не оду у мисију јер мрзе прикупљање новчаних средстава, или не могу да дођу до њих. Ово је важан чинилац о коме опет не волимо много да причамо. Проблеми и сложене ситуације су бесконачни и мени је ту потребно свеже крштење побожним оптимизмом. Молим те послушај моју проповед под називом “Да ли недостатак средстава омета Божије дело?”
10. Сотона и његове снаге су још један разлог. Не желимо превише да иситичемо ђавола, али о њему постоји много снажних стихова и знамо да се ратоборно противи евангелизацији света. Воли да сеје легалистички и погрешан поглед на Бога. Речено нам је да понекад долази као “анђеосветла”, а понекад као ричући лав тражећи кога

да прождере. Зато је основни живот с Богом у пунини Светог Духа, или како год то хоћеш да зовеш, најважнији начин на који ће човек остати у средишту Божије воље.

ОДРЖАВАЊЕ РАВНОТЕЖЕ: СТВАРНОСТ-МИЛОСТ- ДЕЛОВАЊЕ

Покушали смо да нагласимо равнотежу, али у многим подручјима живота то нам није било лако. Једна од мојих највећих борби је она између милости и дисциплине. За сваког од вас ко мисли да то није проблем, рећи ћу вам да вероватно нисте сагледали питања и стварност.

Потребни су нам неки основни закони и правила да бисмо функционисали. Нехришћани то знају и сваког дана доносе нове законе и правила. Ту где ја живим могу да вас казне са 50 фунти ако ваш пас упрља плочник. Кад изведем напоље пса своје кћерке, носим са собом малу пластичну кесицу; да ли сам легалиста?

Истина је да ма колико били “пробуђени милошћу” и ма колико “велико срце” имали, и даље морамо да учимо како да се држимо основних правила у игри.

У подручју основног морала морамо да уложимо све напоре да се, у Божијој моћи, “држимо правила”. Сви знамо за људе који су били убијени због, у неким случајевима, једног једноставног чина недисциплине. Догађају се многе саобраћајне несреће јер возач допусти на тренутак да му ум или очи скрену с пута. Заиста верујем да нам је у тој области потребан “позив на пробуђење” пре него што буде прекасно.

Чињеница је да нико не може да функционише, како хришћани тако и нехришћани, без основних правила

и дисциплине и придржавања низа закона. Морамо да радимо и да напорно размишљамо; морамо да организујемо своје време и рад; морамо да познајемо основне законе и прописе своје земље, града и посла и да их се придржавамо. Кад сагрешимо или паднемо може да нам буде опроштено посебно од стране Бога, и често (али не увек) од стране људи.

Тешко ми је да признам, али понекад читамо превише књига, посебно одређене врсте, и треба да их оставимо по страни неко време и спустимо се на земљу. У неким случајевима је то теже за “хришћане духовног ума” него за неке нехришћане.

Морамо да преузмемо пуну одговорност за свој живот и понашање те да престанемо да кривимо Бога, своје пријатеље, систем или демоне и да, духовно говорећи, пристанемо без протеста да уредимо и дисциплинујемо свој живот. Сви спортисти (прочитај Посланицу Јеврејима 12) који су иоле добри, дисциплиновали су своја тела и циљали су и радили ка изврсности. Сви ми на Божијем маратону морамо да урадимо исто; нема више изговора!

Равнотежа се одржава посебно у начину на који реагујемо кад неко други сагреша, падне и заиста упрска, можда чак и изазивајући велику штету. Као Божији људи треба да реагујемо у милости и љубави. Морамо да покушамо да нађемо решење пробуђено милошћу и да задржимо побожан став усред проблема или кризе. Та особа (или особе) можда треба да буде дисциплинована.

У Божијем раду морамо да имамо основна правила и да будемо довољно зрели да се суочимо с последицама када та правила прекршимо. Једна од збуњујућих и штетних тврдњи коју неки људи износе је: “Лакше је добити опроштење него дозволу.” Све то да би урадили нешто лоше за почетак! Ајој! Ђаво се лепо забавио с таквом особом. Не заборавите да бисте у одређеним световним ситуацијама били отпуштени.

Научили смо неке лекције на нашим бродовима током последњих 30 година. Делимично и зато што су знали да ћемо

опростити, људи би некад одшетали право у озбиљан грех. Узгред, сваки грех је у одређеном смислу озбиљан. Примео сам писмо од човека који је то урадио пре неколико година и рекао је да је од тада његов живот у потпуном хаосу.

Истина је да живот сам по себи може да буде веома оштар и веома тежак. Што пре то научимо и престанемо да тражимо изговоре, више ћемо напредовати. У добровољној хришћанској служби посебно преовлађују одређене врсте нестварности. Чини се да лакше кривимо организацију, тим или вођу. Њихови греси и недостаци су чиниоци због којих је тешко знати како реаговати. У неким случајевима нема лаког одговора и ситуације у којој су наизглед сви победници. Понекад је то само “контрола штете”.

У нашем раду, кад од некога најзад тражимо да оде, често наилазимо на велик проблем јер особа која се дисциплинује каже да то није “фер” или чак започне кампању оговарања против вође или чак организације. Да, добродошли на Божије дело, планету земљу.

Морамо да наставимо да истичемо милост и да покажемо људима на сваки начин да их Бог воли и кад сагреше или падну. Чак и ако особа почини злочин, да, чак и убиство, Бог може да јој опрости – али ће бити другачије добити опроштај од законског система, судије или пороте. Кад говоримо о правди и осуди, битка за равнотежу постаје још сложенија.

У нашем истицању љубави и праштања, у свој бризи и саветовању о милости, љубави и прихватању, морамо да покушамо да задржимо ширу слику. Неки хришћани често могу све још више да искомпликују својим јефтиним саветима. Открили смо да је једно проповедати о Богу користећи слабог, сиромашног, палог одрпанца, понекад ексцентричне људе (постоји књига о њима), али да је нешто сасвим друго живети с једним таквим у свом тиму или га чак имати за вођу. Да ли овде имамо посла с контрадикторношћу или парадоксом?

Да, ово је велик изазов и никад се нећемо потпуно сложити у многим његовим аспектима, али моја молитва је да, након што прочитате ово, стекнете већу равнотежу, стварност и доследност на свим нивоима. Опростите ми ако циљам превисоко.

С друге пак стране видимо како Бог делује кроз све врсте, како их ја зovem, “збрканих ситуација”, одакле сам извукао свој израз “збркологија”. Годинама сам наводио сопствену пословицу: “Где се двоје или троје састану у Његово име, пре или касније ће доћи до збрке.” Заједница се скоро увек смеје. Затим питам колико их је то доживело и већина дигне руке. Потом наставим даље и објасним збркологију. Ради се једноставно о томе да Бог, у свом стрпљењу, милости и жаркој жељи да доведе мушкарце и жене себи, често чини велике ствари усред хаоса. То није оправдање за грех, пад или прављење нереди и сваки хришћанин би требало да жели да ради управо супротно, већ је то друга страна новчића. То је Божији начин деловања. Велик део књиге Дела и већина посланица то показују.

Књига “Обнова твог срушеног света”, Гордона Мекдоналда (*Rebuilding Your Broken World; Gordon MacDonald*), као и многе друге, помогле су ми да развијем ово уверење и оно је сада веома снажно у мом срцу. То ми је помогло, више од било чега другог, да схватим Бога и Његово деловање. Понекад на то упућујем као на “радикалну милост”.

Током ових 57 година, у више од 90 земаља и хиљада цркава и других организација често сам приметио неку врсту збрке. Понекад је у то јасно укључен грех од ког се треба покајати. Други пут је све то просто глупо, или како год већ хоћете да опишете понашање Његове деце. Рекао сам, и снажно то осећам, да смо и даље само људи, без обзира на то колико смо испуњени Светим Духом. Наша људскост ће имати своју лепу, али и хаотичну страну.

Дивим се многим хришћанским вођама и трудим се да имам став пробуђен милошћу према њима, али сам за ових 57 година видео како многи међу њима, укључујући мисионаре, раде неке невероватно апсурдне ствари и говоре још апсурдније... и понекад сам то ја. Али, како сам приметио посматрајући још пажљивије,

Бог делује усред свега тога. Нећете желети ово да прочитате, али видео сам како Бог користи многе људе који су истовремено јасно живели у греху. Видели смо како Бог употребљава пасторе, људи се спасавају, црква расте и развија се учеништво, да бисмо касније открили да су ти пастори живели у прељуби и неверству. Говорим о ожењеним људима с децом. Наравно, често их након неког времена све то сустигне, буду отпуштени и понекад се разведу или ствари буду још горе. Годинама касније сретнете ту особу с новом женом и откријете да је Бог користи у служби. Кад бих о томе написао књигу, могао бих да дам стотине примера. Како то објаснити? ЗБРКОЛОГИЈА?

Друге кључне речи би биле тајна и милост. Да бих то схватио, увек ми и изнова помажу последњи стихови Посланице Римљанима 11: *О дубино богатства и премудрости и разума Божијег! Како су неиспитиви Његови судови и неистраживи Његови путеви!*

Неким људима, посебно вођама, најтеже је кад виде да Бог делује на моћан начин кроз некога чију теологију они сматрају погрешном. Како је то могуће? Сусрећем људе који су узнемирени због неких телевизијских проповедника/евангелизатора и осталих у том јединственом, сложенем свету. Многи су ми рекли да неће то ни да гледају. Написани су читави чланци против одређених хришћанских ТВ станица и ја сам открио да се слажем с неким стварима које су о њима речене. Оно што сам видео и чуо на хришћанским ТВ станицама може да ме натера на плач, посебно екстремни трговински трикови који се користе за прикупљање средстава. Али немој да се изненадиш кад одеш у небо и видиш тамо стотине и хиљаде оних који су дошли Христу кроз неку од тих служби. Да ли нам је потребно мало више става апостола Павла, како је показано у Филипљанима 1,15-18? Јасно је и тешко прихватити да Бог користи службе и људе с којима не желимо ништа да имамо. Чини се да подржава службе којима ја не бих послао ни 5

фунти или еура. Желимо да објаснимо те ствари и да их некако уклопимо у нашу кутију, али оне неће да се уклопе! Одговор је – збркологија. Потребна ми је књига да ово детаљно објасним. Имам два писца која желе да ми помогну да је напишем, али сумњам да ће то бити учињено. Било би превише збркано!!

Други важан кључ у овом подручју где су ствари прилично хаотичне је цела област финансија и слање новца на мисијско поље рада за људе и пројекте. Хорор причама можемо да “докажемо” све што желимо, зато их неки причају како би злоупотребили новчана средства на терену и људи више уопште не желе да шаљу новац, из страха од те злоупотребе. Врућа реч је “зависност” и о томе су написане врло екстремне књиге и чланци. Сматрам да то доноси много забуне. Уверен сам да ће историја показати да су дарезљивост и преузимање ризика како би се помогли пројекти (као школе на пример), чак и хиљадама миља удаљени, били најпозитивнији чиниоци у ширењу Јеванђеља и установљењу Божије цркве. Волео бих да имам времена и дара да напишем књигу о томе.

Неки људи неће подржати нову школу или неки сличан пројекат ако не виде како би могла одмах сама да се издржава. То је велика грешка, посебно на местима као што је Индија. Самофинансирајуће школе су истицане у Индији током низа година и зато постоји врло мало добрих школа за крајње сиромашне (посебно за далите и племена), док их је на хиљаде за оне који могу да плате (не кажем да је то лоше). У сложеној ситуацији крајњег сиромаштва, морамо очекивати да ћемо уложити много новца пре него што то место може само да се издржава. У случају школа може да прође неколико деценија док људи који су на њима дипломирали добију посао који може да доведе до промене. Могу ли људи уопште да замисле са чим се ми суочавамо у Индији у којој има готово 300 милиона људи, заборављених у крајњем сиромаштву недодирљивих. У овако посебним ситуацијама, а има их много широм света,

потребна је хипер посебна дарежљивост. Тактика плашења зависношћу може да буде велика препрека у томе. То не значи да не треба да будемо разборити и да истражујемо куда иде оно што дајемо. Најважнији чинилац у свему томе је постављање правих људи да се баве финансијама и пројектима на терену. Међутим, ако нешто пође по злу и дође до збрке, верујем да ће историја показати да је Бог деловао далеко више усред тог хаоса него што смо ми схватили у том тренутку. Људи, цркве или фондације који мисле да су изгубили новац на пројекту који је био сасвим погрешан могу да открију изврсне резултате своје дарежљивости кад оду у небо.

У свему овоме треба да имамо више мудрости и здравог разума и да посебно будемо свесни онога што ја зовем деструктивни идеализам. Ако се тај идеализам споји с перфекционистичком цртом коју имају многи од нас, то изазива много обесхрабрења, нејединства и забуне. Зато постоји тако много књига које излажу нечије учење или програм рада који дају нетачну слику о другим људима, црквама и организацијама и о ономе што они раде. Мало више мудрости, стрпљења и понизности много би нам помогло и одвело нас у већу стварност и победу.

Док завршавам ово поглавље дешава се већа полемика међу мисијама и црквеним вођама него што сам икад у животу видео. Постоји велика група људи која жели да буде сматрана библијском и еванђеоском али која, како се чини, на веома суптилан начин негира саме темеље вере као што је чињеница да су сви који немају Христа изгубљени, да је Он умро као наша замена, као и многе друге основне доктрине с којима се већина еванђеоских вођа и организација слаже већ стотинама година.

Открио сам да многе књиге говоре критички о црквама и тренутном еванђеоском глобалном покрету који сада укључује стотине милиона људи у скоро сваком народу на свету. Чини се да они кажу да су Хадсон Тејлор, Џон Стот, Били Грејем, Џон Калвин, Вочман Ни, Бахт Синг, Вилијам Кери, др Френсис

Шефер, Чарлс Спурџен, Д. Л. Муди, Фесто Кивенгере, Вилијам Бут, Џон Весли, Ејми Кармајкл, Августин Хипонски и стотине других који су помогли да овај покрет постане то што данас јесте, све схватили погрешно. Они можда то не говоре, али то је оно на шта јасно указује њихово писање. Њихове књиге које су постале тако популарне говоре о много добрих ствари, али непрестано се крећу од истине до заблуде остављајући читаоце у сумњи и забуни, што је изавало велико нејединство у Христовом телу, па чак и поделу у много цркава. Природна последица је често критицизам њихове цркве или деноминације. Они наравно тиме узрокују да многи напусте своју цркву и оснују нову, често више засновану на реакцији него на библијској истини. Рекао бих да то води на још виши ниво “збркологије”. Верујем да нам је усред свега тога више него икад потребно још мудрости, љубави и разборитости. Потребна нам је стварност да наставимо даље, “гледајући на Исуса” усред тешкоћа и изазова.

Ако си стигао догде читајући моју књигу, онда бих волео да од тебе добијем имејл у ком ћеш ми рећи шта Бог ради у твом животу. Помогло би ми да знам да ли си прочитао неку другу моју књигу: “Револуција љубави”, “Евангелизација путем литературе”, “Глад за стварношћу” (првобитно под насловом “Дођи, живи, умри”), “Не враћам се назад” и најновију “Капи из чесме која цури” (*Revolution of Love, Literature Evangelism, Hunger for Reality (Come, Live, Die), No Turning Back, Drops from a Leaking Tap*). Тешко је веровати да је укупна дистрибуција премашила милион примерака на око 50 језика.

СОДЕРЖАНИЕ

Предговор	3
Увод	5
Operation Mobilisation – Почетак	7
Прихватање бола	9
Неуспех, стражња врата успеха	11
Урбана 1968.	22
Велика транзиција	33
Наставак револуције љубави	36
Седам главних тачака	45
Још неколико уверења	51
Седам светских пошаста	54
Бедник као ја	67
Неколико основних истина	73
Десет изазова у мисији	76
Опасности језика	90

Акција и реакција	93
25 стратешких тачака за победу над појудом	96
Аматеризам насупрот професионализму	99
Револуција равнотеже	102
Охрабрујуће речи за бивше мисионаре	110
Сад, кад сам код куће....	115
Шта се догодило с молитвеним састанцима?	122
Одржавајте молитвене састанке!	128
Деноминације или деноминационализам?	134
Суочавање са чињеницама	138
Божији начин за духовни раст	145
Разлози због којих жетеоци напуштају поље	153
Одржавање равнотеже: стварност-милост-деловање	158
Збркологија	162

ПРИХВАТИ СВОЈУ СКРУШЕНОСТ И ИСКУСИ БОЖИЈИ ДОДИР

Живот је невероватна мешавина победе и пораза, успеха и неуспеха, радости и бола, мира и битака, среће и жалости. Али живот у Исусу осигурава коначну победу над свиме.

Књига “Капи из чесме која цури” прича и процењује како, упркос успонима и падовима, особа која је свој живот предала Исусу може да напредује у Његовој намери.

- Одлука да следимо Господа и да Му служимо донеће нам добра, као и непријатна искуства.
- Бог одговара на молитве али неће на све одговорити на начин на који ми то желимо.
- Победа је наша привилегија, али не могу сви привидни порази да буду избрисани из наше прошлости.
- У животу ћемо сигурно наилазити на препреке, али Његова задовољност ће нам помоћи да их све савладамо.

“Морамо да нас ђавило даље погледа усмерено на наше Сјасишћеља, Госиода Исуса. Прихватајмо бол, пашњу и увреде и допустимо им да од нас направе боље људе на Његову славу”, каже Џорџ Вервер и наводи много примера из својственог живота и педесетдвогодишње службе.

“Садржај ове књиге открива оно што је Џорџ Вервер научио током 52 године службе и сви који је буду читали биће изложени најреволуционарнијој Божијој ђоруци наших дана.”

– Др Џозеф Десуза, директор ОМ-а *India Group of Ministries*

Џорџ Вервер је оснивач и бивши међународни директор организације *Operation Mobilisation*, која служи у евангелизацији, учеништву, обуци и оснивању цркава. Он је водио овај рад од самог почетка 1957. године све до августа 2003. када је предао вођство, али се није повукао из службе. Џорџ и његова жена Дрена живе у Лондону, у Енглеској. Њихова два сина, кћерка и унуци живе у Великој Британији и Америци.
www.georgeverwer.com

ISBN: 978-81-7362-844-3

9 788173 628443

OM
EAST